

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A stylized illustration of a man in a light-colored fedora hat, shown in profile, looking out over a dark city at night. The city is represented by dark silhouettes of buildings with small, glowing yellow and red windows. A large, pale moon is visible in the dark sky. A small, dark silhouette of a person is falling from the side of the man's face. The title 'suat duman rakun' is written in a bold, sans-serif font, with 'suat' and 'duman' in yellow and 'rakun' in white.

suat
duman
rakun

tedirgin kitaplar

alakarga

RAKUN

Suat Duman, Kars doğumludur. Uzun yıllar Ankara'da yaşadı. İlk romanı *Cinayet Mevsimi* bu yılların izlerini taşır. Avukat Mehmet Cemil karakterinin maceralarına *Müruruzaman Cinayetleri* ile devam etti. Son romanı *Dünyanın Leşleri* 2015'te yayımlandı. İstanbul'da yaşıyor ve yazıyor.

Suat Duman
Rakun

Alakarga 187
Edebiyat 148

1. Baskı: Nisan 2018

ISBN 978-605-9315-82-1

Sertifika No: 24365

© Alakarga Yayıncılık 2018
Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Editör: Arzu Bahar
Kapak Tasarım: Umut Pehlivanov
Kapak Uygulama ve Dizgi: Özge Boz

Baskı ve Cilt:
Arı Matbaacılık Serkan Arı: 0212 612 33 34
Matbaa Sertifika No 31900

Alakarga Sanat Yayınları
Asmalı Mescit Mah. Terkoz Çıkmaşı Sk
Terkos İş Hanı, Kat:7, D:706
Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: 0212 243 44 84

alakarga.com.tr
alakargakitap@gmail.com
twitter.com/alakargakitap
facebook.com/alakargayayinevi
instagram.com/alakarga_yayincilasi
oz

Suat Duman

Rakun

ROMAN

alokarga

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR

“Sevgili Okur, haydi arkadaşlarını yanına al ve Suzan Şarküteri’ye kadar bana eşlik et,” diye cızladı Keskin’in ses telleri, “bakalım içeride bizi ne hikâyeler bekliyor.”

Sinan Okur ve URARTU grubunun diğer üyeleri Arkın Ar ile Fidelio Mutu gönülsüz gönülsüz Keskin’in peşine düştüler. Öndeki iki adam, Keskin ve Yusuf, kendi halinde çalgıcı bu üç gençten her açıdan çok farklıydılar. Tornadan çıkmışçasına ince yapılı, omuzları düşük, mor bakışlıydı gençler -bakışları değilse de en azından göz altları öyleydi. Keskin ve Yusuf’sa belki de dört yaşından beri tek bir işle meşgul adamlardı -hırtlık ve serserilikle. Boyları iki metreye yakın, omuzları geniş, göğüsleri şişkindi, yürürken ses getiriyorlardı, sert adamlardı. Gençler bu iki adamın arkasından, yörüngesine mahkûm bir uydu gibi seğırtiyordu -artık iyice emin-

diler, yardım istemekle hata etmişlerdi. Baş sıkıştığında başka kimi arayacaktı gerçi, Keskin, Sinan'ın abisinin askerlik arkadaşıydı.

Suzan Şarküteri'nin önünde durdular. Sinan, "Keskin abi yani çok mühim değil aslında. Mühim mühim olmasına da yani anlattığım kadar mühim değil abi..." dedi, birazdan olacaklar daha şimdiden bir kâbus gibi çökmüştü zavallı klasik gitar heveslisinin üzerine. Keskin yavaşça döndü. Konuşmayı seven biri değildi. Sırtını şarküterinin camına yasladı. Gelip geçenleri niyeti öyle olmasa da tehditkâr gözlerle kesti, istese de başka türlü bakamıyordu zaten sağına soluna. Gülse, gülmez ya, gülse güldüğünü anlayan çıkmazdı, kendini kaybettiğindeyse bunu anlamaman olanaksızdı işte -tüm canlılar gibi nesli tükenme riskiyle karşı karşıya kızıl kelebeklerden cins oğlu cins kum zıpızıplarına dek tüm canlılar, şöyle bir ürperir üşürdü durduk yere o zaman, Keskin kendini kaybettiğinde dünyanın enerjisi çok, çok kısa bir anlığına kesintiye uğrardı. Geleni geçeni siktir edip Yusuf'a baktı. O da caddeyi seyrediyordu. Yüzünde hep olduğu gibi aynı ifadesiz bakış vardı. Verilen her emri yerine getirmeye hazırdı Yusuf, fakat emir gelmediğinde ne yaptığını kimse bilmezdi. Emirsiz bir şey yapıyor muydu, orası da belirsizdi ya. Of neyse ne, kafası çalışan biri değildi işte. Çocukları korkutan şey de buydu esasında, problemin çözümünden başka şeyle ilgilenmeyen iki ham odundan yardım istemekle hata yaptıklarını, mevzuyu anlatmaya başladıklarının ilk saniyesinde anlamışlardı. Problemin çözümü önemliydi önemli ol-

masına da işin rengi gidiş yoluna göre değişiyordu. Bu iki kanunsuz herif gidiş yolundan falan anlamıyordu, problem çözmek gibi bir yetenekleri yoktu, tek bildikleri problemi ortadan kaldırmaktı. Keskin, Sinan'ın yanağını okşadı.

"Sevgili Okur, sen bana abinin emanetisin." Siyah ceketinin iç cebinden paslı bir pazarcı bıçağı çıkardı, "Siz isterseniz dışarda bekleyin," dedi çocuklara. Biraz durdu, Yusuf'a,

"Kızlar ne oldu, Mühendis soruyordu," dedi. Yusuf, tamamdır o iş, anlamında başını şöyle hafifçe oynattı.

"Adı neydi, ibretlik olanın, onu hallettin mi?" diye sordu Keskin. Yusuf gene başıyla yanıtladı onu, dilini yutmuştu herhalde çam yarması.

"Çok dağıtmasaydın," diye baktı suratına ayının. Ayı Yusuf'ta yaprak kımıldamıyordu, ibretlik olanı dağıtmıştı anlaşılan. Keskin'in yüzü asıldı, bıçağı katlayıp ceketinin cebine koydu. Gençlere yeniden aynı şeyi söyledi:

"Siz isterseniz dışarda bekleyin... Ya da gelin ya boş ver..." Caddeden kendi halinde geçen masum insanlara baktı yine. İnsanlarda her ne görüyorsa bu suratsız herif, çöp dağına bakıyordu sanki, bataklığa bakıyordu, tiksinti mi nefret mi buruşup kalıyordu suratı. Kendi çok matah bir herifmiş, onun bunun kanına girmemiş, aileler dağıtıp, hayatlar karartmamış gibi, iğrenerek bakıyordu insanlara. Fırsat verilse adam seçmeden, vicdanı depreşmeden, eli titremeden topluca kıyacaktı insan soyuna bu şekilsiz canavar, bu ruhsuz şey, bu ölü hücre, bu ork ordusu. Dünyanın çarkını çeviren elektrik birazdan

ölçülemeyecek kadar kısa bir süreliğine sekteye uğrayacak, herkes farklı bir şekilde hissedecekti bu programda olmayan kesintiyi. Kimi titreyecek, kiminin kulağı çınlayacak, gözleri kararacak bazısının. Köpekler ulumaya çalışacak mesela vahşi doğalarını anımsayıp, kediler kaçışacak, kuşlar pek senkronize dalgalanacak yukarıda. Velhasıl bunlara bir anlam veren çıkmayacak, yine de bunlar muhakkak olacak. Daha fazla oyalanmadı, ince ama kuvvetli cesedini ağır, son derece korkutucu adımlarla, dondurucu bir soğuk hava dalgası gibi Suzan'ın yerine soktu Keskin nihayet. Yusuf bir adım arkasında, çocuklar onun peşinde şarküteriye teşrif ettiler.

Suzan Şarküteri, ahşap yapılı dekorasyonu ile daha girer girmez inceltirdi sizi, burada kabalık yapmak aklınızın ucundan bile geçemezdi. Sıcak, insanı gevşeten bir ışıklandırması vardı. Tezgâh ve duvarlar tıka basa mal doluydu ama asla yorucu değildi, bir ortaçağ pazarına adım atmışçasına sizi zamandan koparıyordu. Duvara asılı domuz butlarından, tavandan sallanan hindi füme sürüsüne, motosiklet tekeri genişliğinde pastırmalardan, üst üste binmiş hardal rengi kaşar bloklarına, kuru etlere, kavurmalara, kasap işi yaş sucuktan, otuz santimlik sosislere, keskin tulumlardan, kaymaklara dek, değil ağzına sürmek, tüm bunları işittiğinde baygınlık geçirecek veganlar için bile insana zamanda yolculuk vaat eden harikulade bir panayır yeri idi Suzan Şarküteri. Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'i çalarken et ve süt ürünleri arasında geçireceğiniz yirmi dakika, vize işlemleri dahil dört gün üç gece sekiz yüz avroluk bir Prag Budapeşte

turuna eşdeğerdi -Avrupa'nın tüm asortik markaları oradaydı.

"Hoş geldiniz efendim," diye kıkırdadı orta yaşın sefasını sürememiş müzmin bekâr Suzan, "buyrun..." derken Sinan'ı ve diğer çalgıcı çocukları fark etti. Başına bela olmuştu bu çocuklar iyice. Çaldıkları abuk sabuk şarkılarla hem sokağın ambiyansını bozuyorlardı günlerdir hem de elit müşterilerinin keyfini kaçırıyorlardı. Her yolu denemiş ama çocukları sokaktan atmayı başaramamıştı. Keskin, sağ elini ağzının hizasına yaklaştırp, parmaklarını birbirine sürterek,

"Böyle insanın genzini yakan bir peynir var, siz Suzan Hanım mısınız?" dedi.

Suzan, "Benim efendim... Danimarka peynirleri var tattırayım arzu ederseniz," diye yanıtladı onu, Danimarka peynirine doğru hamle yaptı. Keskin,

"Erzincan tulumu yok mu, o da olur, Danimarka'yı karıştırmayın şimdi iç işlerimize."

"Olmaz mı," diye gülümsedi Suzan, Erzincan'ın başına geçti. Keskin,

"İki kilo tartın bakalım, ne kadardı?" dedi.

Suzan fiyatı söyledi, iki kilo tarttı, poşete koyup Keskin'e verdi Keskin poşeti aldı.

"Mis gibi koktu sucuk, ne sucuğu bu?"

"Sucuklar Kayseri'den."

"Kayseri de olur, Tokat da, at sucuğu olmasın da, onu soruyorum."

"Yani biz at sucuğu kullanmıyoruz, batı da özellikle tercih edenler var ama bizde..."

“Neyse işte, satma sen at sucuğu, bok yesin Batılılar.” cebinden kırıış buruş biraz para çıkardı, tezgâhın üzerine bıraktı, iki eliyle paraların kırıışığını açmak için uzun uzun uğraştı. Sonra fısıldadı:

“Suzan, daha uygun bir zamanda daha uzun konuşuruz, sucuktan, peynirden...” Ceketinin cebinden paslı bıçağını çıkardı bunu söylerken, “Da’sı var. Alışveriş iyi ama sen bu çocukların ekmeğiyle niye oynuyorsun?” Kadın buz kesti. Keskin, bıçağını karşısında duran devasa eski kaşar tekerine sapladı. Bir parça kesip ağzına attı. Sol göz bebeği bir iguana gözü gibi sol çapraza kaymıştı Keskin’in. Bu onun kavgaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Dünyayı çarpan, onun tatlı salınımını sekteye uğratan şey, öfkesini serbest bırakmış piçlerin bencil öfkelelidir, Keskin öfkesini serbest bırakmakla kalmamış onu kışkırtmanın bin türlü yolunu bulmuştu zaman içinde. Tabii iyi tarafı, en azından onun için, cinnet geçirdiği anları öyle detaylarıyla filan hatırlayamadığından, olup biten kötü bir rüya kadar kalırdı zihninde Keskin’in, kalırsa o da. Sol göz bebeği köşeyi yavaş yavaş zorlar, bir noktada gözün sınırlarını tamamıyla terk ederdi. O noktaya saniyeler vardı artık.

“Sevgili Okur, sen şu kapıyı kapat. Kapat, kilitle.”

Sinan kapıyı kapatıp kilitledi. Keskin ve Yusuf bunu izleyen birkaç dakika içerisinde Suzan’ın şarküterisini on iki şiddetinde bir depreme en büyük kırılmasının üzerinde yakalanmışçasına darmadağın ettiler. Dekorasyon parça pinçik olmuş, jambonlar, kavurmalar, bilumum et ürünleri kıyma makinesinden geçirilmişçe-

sine ziyan edilmişti bu kısa sürede. Süt ürünleri ortalığa saçılmış, yağlar kaymaklar zemine sıvanmıştı. Hindi bedenleri havada uçuşuyor, domuz bacakları duvarları dövüyordu. Tavukların ve kuzuların üzerinden bal akıyordu şimdi, cevizler, bademler, kaz ciğerleri yumurta sarısıyla karışmıştı, patlayan un çuvalı manzarayı tamamlıyordu. Bu kadar karışmışken pişirilse pişerdi hani, sıcak kahvaltılıklar vaat eden büyük bir kaos vardı Suzan Hanım evreninde. Az önceki panayır görüntüsü gitmişti bile, örgü sepetler tutuşmuştu, dükkânın uzak köşelerinden dumanlar yükseliyordu, ağır silahlarla dövülmüş yıkık bir kent duruyordu yerinde şimdi, Suzan'ın Yeri diye bir şey kalmamıştı. Çıplak gözle görebileceğiniz en güzel şarküteri, ibret olsun diye vurulan Guernica gibi, ihanete uğramış İzmir şehri gibi yakılıp yıkılmıştı.

Adamların ikisi de nefes nefeseydi. Biraz soluklandıktan sonra Keskin,

“Suzan Hanım sen bu çocukların sanatına neden engel oluyorsun?” diye sordu. Suzan'ın konuşacak hali kalmamıştı, kadın yaşadığı travmanın etkisiyle konuşma yetisini büsbütün yitirmiş bile olabilirdi.

“Çocuklar iki saat çalıp söylese dükkânının karşısında, kime ne zararı var? Polisi zabıtaı iti köpeğı neden salıyorsun her seferinde çocukların üzerine? Nereye gitsin bu çocuklar, Tuzla'ya mı gitsin, tersanede mi çalıp söylesinler? Senden ricamız bu çocukların sanatına bundan sonra karışmayacaksın.

Anladın?”

Suzan gayet iyi anlamıştı, sırası gelince onun da edecek iki çift lafı olacaktı.

İKİ

İçinizden biri beni ele verecek. O kişi hiç doğmasaydı benim için daha iyi olurdu. Beni ele verip ne olacak aslında, hiç. Fakat bilenler bilir, değersiz bir sıçan gibi sonsuz kere aşağılanmış her insan evladı sırtının sıvazlanmasına ihtiyaç duyar. Suya ekmeğe olduğundan daha çok hem de. O yüzden bir fark etseniz ki ben O'yum, topuklarınız götünüze vura vura kaçarak gidip, KÖTÜ ADAM ORADA diyeceksiniz. Aradığınız hırsız İstanbul'un en kıymetli basamaklarından birine götünü dayamış oturuyor. Gidin tutun pezevengi. Diyeceksiniz. Neyse, ben de olsam aynını yapardım, puştluk değil mi!

Sol yanağım sol avcumun içindeydi, sağ yanağım da sağ avcumun. Apartman girişine, yerden otuz santim yukardaki basamağa oturmuştum. Bel hizasından takip ettiğim insan sürüsü, inadına mutlu görünüyordu.

Televizyonlarda eşkâlim yayınlanmıştı, yakayı ele vermem an meselesiydi. Feyaz'la burada buluşacaktık neden bilmiyorum. İki saat önce Feyaz'ı aradım.

İKİ SAAT ÖNCE

Gece başıma hiçbir iş gelmemiş gibi mışıl mışıl uyumuştum. Rüya gördüm, İstanbul'da Çin Mahallesi kurulmuştu güya. Bir takım uzak doğu büyüleriyle Kurt Russel'ı kovalayan uçan Çinliler vardı, ben de o uçan Çinliler'den biriydim, derken Kapalıçarşı esnafı uçan adamlarla savaşmaya başladı, tahmin etmediğim şekilde dayak yedim esnaftan. Fakat genel olarak memnundum, uyandığımda gülümsüyordum.

Televizyonu açtım, sallama çayım la ayakta dikilmiş, kanalları hızla geçiyordum. Görüntüsü bozuk bir yerel kanalda kent haberleri vardı. Küçük suçları duyuruyorlardı çoklukla. Bir süredir taksi şoförlüğü yaptığım için nerde ne gibi dalavereler dönüyor, kim kimi pandiklemiş haberdar olmak işime geliyordu. Kanalı açtım, sallama çayın sası kokusunu ister istemez içime çektim, bir yudum aldım. Kokusu berbattı ama tadı fena değildi. Gece gerçekleşen bir soygunu haber veriyordu heyecanla muhabir. Sabancı Müzesi'nden bir tablo çalınmıştı, neyse ki bir görgü tanığı vardı ve hırsızın eşkâli belirlenebilmişti. Haberin üzerine hırsızın robot resmi ekrana verildi. Yani bilemiyorum, fena bir çizim değildi, karakteristik bazı detaylar verilmişti, örneğin elmacık kemikleri yoktu elemanın, yani varla yok arası, saçlar fırça gibiydi ama kısa

kesilmişti, kirli sakal, dağınık kaş falan. Görsem çıkarabilirdim, çıkarırdım. İşte bu kötüydü çünkü eşkâli verilen herif bendim. Yetenekli bir polis ressamı ya da ne haltsa, yüzümü gözümü yüzde elli isabetle çizmişti işte. Sallama çayı iki gün önce aldığım ceviz sehpanın üzerine bıraktım, çekyatın üzerine çöktüm. Biri durduk yere mutlu edip, derdi tasayı unutturan bir ilaç denedi üzerimde ben fark etmeden herhalde. Neye bulaştığımı falan unutup, haplanmış gibi uyumuş, bir de üstüne aylardan sonra ilk kez mutlu mesut gerinerek uyanmıştım. Geceyi hatırladıkça midemdeki batma hissi yerini patlamalara bıraktı. Banyoya koştum, Batılılar gibi başımı klozete daldırıp kusacak değildim, fazlaca eğilmeden, sararmış suratımı aynadan dikizleyerek lavaboya kustum. Hay sikiyim,

GECE NELER OLMUŞTU ÖYLE

Yaren akşam on yedi otuzda parmak basıp çıkıyordu şirketten, on yedi otuz ikide plaza kapısı önünden onu aldım. Yedi kırk beşe kadar bir an önce evlenmemiz gerektiğine dair son derece ikna edici bir sunum yaptı bana. Sonuçta yönetici asistanı bir iş kadınından söz ediyoruz. Hesapta hata yapmadığına emindim, doğurganlık yaşı geçiyordu, benimle ya da bensiz bunu mutlaka yapacaktı, her şey yolunda giderse altı çocuk. Yaren için altı sihirli sayıydı, altıncı ayın altısında saat altıda dünyaya gelmişti, bin dokuz yüz seksen altı yılında. Buradaki büyük anlamı görmek için matematikten anlamanız gerekmiyordu. Altı çocuk yapılacaktı. Fakat ben buna hazır mıydım gerçekten. Sevgili bile değildik.

Arkadaştan ötesi değildik. Yaren'in hayatının anlamını gerçekleştirecek kişi ben değildim bana kalırsa. Bunu istemiyordum da zaten. Günübirlik yaşayan bir adamdım o kadar. İstemediğimden de değil, zamanla, sayılarla, bir takım gizemli olaylarla, ne bileyim belki uzaylılarla falan bağlantısı olduğuna emin olduğum bu kadının benim gibi biriyle ne işi olurdu. Evren, Yaren'in gebeliğine belli ki derin anlamlar yüklemişti. Bilim adamı olabilirdi çocuklarının babası ya da bir kahraman, bir rekortmen sporcu. Fakat bir taksi şoförüyle ömrünü geçirmesi haksızlıktı. Bunları Yaren'e bir kez söyledim. Bundan yaklaşık altı ay önce. Arkadaşlığımız harikaydı, iyi ki de almıştım onu taksime o zaman, iyi ki de arkadaş olmuşuz. Fakat Yaren bana kafayı takmıştı. Baskı, zorlama, ısrar yok. Yine de eğlendiğimi söyleyemem.

Beni öldürecek değildi ya. Üzülmesini istemiyordum tabii. Mutsuz olmasını. O yüzden benden umudu kesse iyi olurdu. Gün oluyor öyle durduk yere soluğum kesiliyor, boğuluyordum. Yanlış bir söz edip, zaten çok çileli bu kızı üzeceğim diye çok korkuyordum. Dediğim gibi sorun çocuk isteyip istememek değildi esasında. Onu eşim olarak düşünemiyordum. Eh, kimseyi öyle düşünemiyordum ya. Sonra altı çocuk da, ne bileyim. Onların da altışar çocuk yapmaları ve bu şekilde oluşacak yeni sıra dışı nesil. Bir insan diğerine, çocuk yapma hayaliyle ilgi duymaz bana göre. Hele altı çocuk. Neyse, şu cümle yeniydi ama: Benimle ya da bense. Bunu duyunca bir an gözlerim parladı. Bense, bense, bense diye şarkı söylemeye başladım içimden.

“Sensiz olur mu hiç benim küçük eşeğim,” dedi sonra Yaren, “senden başka kimsenin sırtına binmem ben.” Cümlesini tamamlarken kirpikleri altı şeklinde kıvrılmıştı sanki, gözleri mangal alevi gibi kızarmıştı. Sonra kalktık çorbacıya gittik, o baharat, limon, sarımsak falan katmadan kelle paça içti, bense baharat, limon, sirke ve sarımsak katarak işkembe. Kalktık. Yaren metroya atladı ben de biraz oyalanıp sekiz gibi arabayı aldım.

Sıradan bir İstanbul akşamıydı. Trafik vardı, trafik medeniyet demektir. Şikâyet eden herkese aynen böyle söylüyorum, sürat, mesafelerin kısalması, eşyaların anında, İsviçreli bilim adamlarının icat etmesini, Alman mühendislerin üretmesini takiben en fazla iki gün içinde ulaşılabilir hale gelmesi falan hep trafiktir hanım abla. Genç kardeşim. Arkadaşım. Bunlar hep trafik.

Günün, gecenin ve haftanın rutini, Pazartesiler Hariç Fevkalade Memnunum Dünyaya Geldiğime isimli müzik grubunu, çalacakları barın kapısına bırakmamdı. İstiklal Caddesi Ayhan Işık Sokak. Korkoro’da canlı müzik yapıyorlardı. Kendi besteleri yoktu -gide gele, getire götüre öyle beste yapacak yetenekleri falan olmadığını çakmışım zaten, fakat iyi türkü söylüyordu solistleri, öyle böyle bir gırtlak değil. Ses gırtlaktan gelmiyor muydu ya, öyle olması lazım. Neyse elemanları Korkoro’nun kapısına bıraktım, yoluma devam ettim. Sonraki müşterim, bir açık hava müzik festivalinin afişlerini gördükçe tövbe çekip duran ince bıyıklı, altmış üç altmış dört gösteren gerçekteyse yirmi dördünden gün almamış cılız bir adamdı, adamla yol boyu tartıştım. Kızlar ve erkekler

çadırlara doluşup kendilerini kaybediyormuş oralarda. Canlı, yaşayan detaylarla kızların anatomilerini, erkeklerin performanslarını anlattı mutaassıp. Lanet kusup, tercüme gerektiren birtakım sözler mırıldandı habire. Bütün açık fikirliliğimle gençlerin yaptıkları ya da yapabilecekleri tek yanlışın korunmasız sevişmek olabileceğini söyledim, şaşırtıcı şekilde tasvip etti taksiden inerken. Her şeyin açık açık konuşulabiliyor olması ne güzel. Daha yeni inmişti ki bir başka yolcu aldım, gerçek bir beyefendi gibi arka koltuğa oturup, görseniz, sevgilisinin kulağına kirli sözler fısıldar gibi şehvetle,

“Sabancı Müzesi’ne...” dedi. Aynadan baktım ama fötr şapkasının kapattığı yüzünü seçemedim, adam tam bir asilzadeydi. Müze kapanalı belki iki saat olmuştu ama acil, dedi, hiç durmadan. Lord Fötrşapka’nın özel şoförümüşüm gibi sürdüm arabayı, Büyük Britanya’nın kadere buna bağlıymış gibi sürdüm. Kimselerin bilmediği ara yolları geçtim, bildiğim tüm trafik kurallarını ihlal ettim, lordum için yaptım, kraliçe için... “Tamam çek kenara, bekle hemen geleceğim...” deyip müze merdivenlerini üçer üçer çıkmaya başladı Lord Uzunbacak. Şiveli konuşuyordu, Karşılı mıydı lordum acaba, Karşılı arkadaşlarım vardı ondan sebep. Bekle dedi, elbette bekleyecektim.

Kenara çektim, hayret verici derecede tenhaydı. İndim, kışımı kaputa yaslayıp bir sigara yaktım. Çocukken çok iyi ıslık çalardım. Islık deyip geçmemek lazım, insanın en yalansız sesi ıslıktır. İnsanın gerçek tek müziğidir. Ben de kuvvetle, nağmeyle, sanatla yapardım işimi, o zaman işte özel istek yapardı komşu kızları.

kiremit bacaları
giydim alacaları
sevmeyin gelinleri
darılır kocaları

türküsünü öyle bir çalardım ki, balkona tünemiş olanlar balkondan düşer, evlerin içlerinden yükselen derin iç geçirme sesleri bütün mahalleye yayılırdı. Zevk ile acı, tıpkı küçük kırmızı bir süs biberi gibi ıslıkta şekillenmiştir. Islıkla ne çalarsam çalayım dinleyenler mutsuz olmazdı, kedere yer yoktu ıslığın bilge sesinde, her şey acı ve her şey güzel, ıslık buydu. Ve ben yalan yok, bir ıslık ustasıydım. Taksinin kaputuna çadır pantolonumu yapıştırdım, izmariti ayağımın altında ezdim, lan ne güzel akşam be, diye geçirirken, kendimi, sabahtan uğradım ben bir güzele, türküsünü üflerken buldum. Sağ elinin işaret parmağıyla baş parmağı kalem tutar gibi birleşmiş vaziyette, uzun dalgalarla titreyen, dolu dolu yüz yıl yaşamış ihtiyar kadının yanıma yanaştığını fark edemedim haliyle. Islık beni benden almıştı.

“Boş... mu...” diye sordu hanım teyze.

“Do... lu... teyzecim, dolu.”

Teyzecim arka kapıyı tırmalaya tırmalaya açtı ve binmeye yeltendi.

“Çalışmıyorum hanım teyze... Alooo...” Beni duymuyordu, hızlıca gidip kapıyı kapattım, koluna girip kaldırıma kadar kendisine saygıyla eşlik ettim.

“Şu anda çalışmıyorum teyzecim, müşterim var, gelecek iki dakikaya.” Beni pek duyuyormuş gibi görünmü-

yordu. "Kulaklar galiba biraz, değil mi..." Elimle kendi kulak mememi ekiştirdim, "duyamadın tabii..."

Kaldırımda dikilip glkle yzme baktı, her kelimiyi ses tellerinde hissederek,

"Bir yağmur yağmaya grsn, hemen haliniz tavrınız değişiyor," dedi. Yağmur yağdığı falan yoktu, havaya şyle bir gz attı, "Birazdan yağacak demek ki!" diye tamamladı szlerini ağır adımlarla uzaklaşırken. Arkasından sıcak duygularla esprisini kaybetmemiş eski yaşam formuna baktım bir sre. Derken ambulans sirenleri çalmaya başladı. İtfaiye de olabilir emin değilim. Belki de polis aracından geliyordur. Yok, hiçbiri değil, başımı çevirdim mzeyeye baktım, kraliyet soyundan gelme doğuştan Karanlı asilzade merdivenlerden koşarak bana doğru geliyordu. Duyduğum ses mzeden gelen alarm sirenleriydi. Lord Ftrşapka saniyeler içinde yanıma geldi, elime bir rulo tutuşturdu, cep telefonuyla önce benim sonra arabanın plakasının fotoğrafını çekti. Sonra soylu burnunu kulağıma sokup nefes nefese dedi ki, "Seni aradığımda resim sende olsa iyi olur."

şapkasını hemen kenardaki çöp kutusuna tikiştirdi alelacele, montunu çıkardı ve birkaç saniye sonra duyduğum sese bakılırsa koşarak denize atladı.

"Resim derken," diyebildim peşinden sadece elimdeki ruloya sıkı sıkı yapışmış bir halde, "para..." Siren sesi rktcyd, ruloyu arabanın arka koltuğuna fırlattığım gibi gazı kkledim.

Takip eden yoktu, mzenin alarm sirenleri saniyeler içinde geride kaldı. Paniklemiştim, müşteri alacak kafa-

da değildim. Yakınlarda bir otoparka çekip Korkoro'nun yolunu tuttum. Benim grup sahne almamıştı daha. Bir bira söyledim, açık sarı biraya bakarken daldım gittim. Sonradan görme soysuz asilzade resmen hırsız çıkmıştı. Düşündükçe daha da saçmalaşan bir planla müzeden resim çıkarmayı başarıp, çıkardığın resmi tanımadığın bir taksi şoförüne teslim etmek nasıl bir plandı acaba! Yani şimdi ben korkudan bir kenara büzüşüp hırsız efendinin telefonunu mu bekleyecektim. Ya yakalan-saydım? Gerizekalı mı bu hırsız! Hesapta polise gitme-ye korkacaktım çünkü fotoğrafımı ve taksi plakamı almıştı. Gider de resmi polise verecek olursam o da beni bulup icabıma bakacaktı. E, sen icabıma baksan ne olur, resim gitti bir kere. Ha yakalanmadım, şimdi polise gitsem resmi versem... Bu sefer de ciddi ciddi bu şerefsizle uğraşmam gerekecek, çünkü herif gerçekten de aldı fotoğrafımı. Bulur yani beni, kesin bulur. Lan, denize niye atladı bu hergele? Düşününce akıllıca mıydı ne. Daldı ve kayboldu anında. Resmin ıslanması riskini göze alamazdı. O meseleyi de haberim bile olmadan beni suç ortağı yaparak çözdü.

“Tazele.”

Bizimkiler çıkmış türküleri konuşturmaya başlamıştı bile, birazdan hesabı ödeyip kalktım, düşünme yetimi kaybedene dek içmiştim, fakat araba kullanabiliyordim hâlâ. Kaç kuzulu ceylan yad avcı geldi, nakaratını tekrarlaya tekrarlaya arabaya bindim, eve vardım, üstümdekileri güçlkle çıkarıp don atlet yatağa uzandım. Her şeyi unutmuş, sözleri bile unutmuş türkünün nakaratını

nırınım nırınım çevirirken kafamın içinde, beni uçan Çinlilerle çarşı esnafının savaşına götürecek rüyanın derinine sürdüm zihnimi. Sür... dü... güm... Uyumuşum.

Sabah midemde birikmiş gaz ve muazzam baş ağrısıyla uyandığımda her şeyi unutmuştum. Kahve içip haber dinlerken ekranda kendi suratımı hırsızın eşkâli diye verdiklerini gördüğümde ihtiyar cadıyı anımsadım. Hırsız diye benim eşkâlimi polise veren o olmalıydı. Hasiktir, polis beni hırsız sanıyordu. Şimdi ruloyu alıp polise gitsem dinlemeyecekler bile, beni hırsızlıktan yargılayacak, kendim teslim olduğum için de cezamı hafifleteceklerdi en iyi ihtimalle.

Cep telefonumu elime aldım rehberi gözden geçirmeye başladım. Kimden medet umabilirdim. Polise gidemezdim, beni hırsız sanıyorlardı ve hırsız da polise gidersem beni şişleyecekti. E hırsıza malı vermekle de kurtulamazdım çünkü polis onu değil beni tanıyordu. Çok bilinmeyenli denklem, Türkçesi iki ucu, ucu bucağı boklu boktan bir değnek. Nerden baksan yirmi milyon insan yaşıyordu siktiğimin metropolünde, kimine göre yirmi beş, fakat boruyu ben tutmuştum. Kimi arayacaktım, kimden medet umacaktım. Rehberi tek tek, büyük bir umutsuzlukla taradım.

Berkant

Yok hayatta olmaz. Sabahın bu saatinde takım elbisesini çekmiş mükelleflerinden birine laf anlatmaya çalışıyordur şimdi. Defterlerle başım belada olsaydı Berkant tamamdı. Geç.

Berna

Canım benim, geç.

Camgöz

Camgöz hangisiydi ya. Şerefsiz Camgöz, tamam hatırladım. Yaralı parmağa işemez. Delikanlılığın altını kıştığını anlatıyordu geçende durakta, tırsak pezevenk. Cesaret ömrü kısaltıyormuş falan.

Cansu

Cansu'yu geç.

Feyaz

Hah. Adam. Numarayı tuşladım. Daha ben çaldığını bile duymadan açtı ama konuşmadı. Meşguldü ve kulağıma muhatabının merhamet dileyen sesi geliyordu.

"Feyyaz abi yemin ederim, önünde öleyim ki abi..."

"Feyyaz kim lan?"

"Abi arkadaşlar sana Feyyaz deyince..."

"Feyyaz kim lan siktirtme belanı?"

"Abi ben öyle sandım ki, Feyyaz Bey ben..."

Kulağıma zor durumdaki adamın burnunun kırılma sesiyle, aynı adamın damarlarından akan kanın ölçsüz bir baskıyla dışarı fışkırma sesi geldi. Damarlardan akan kanın ölçsüz bir baskıyla dışarı fışkırma sesine Almanlar bir isim vermiştir kesin ama ben bilmiyorum. Feyyaz neden sonra konuştu:

"Ya Can, sen bizi arar mıydın mübarek?"

"Feyyaz?"

"Buyur canım..."

"Feyyaz başım belada kardeşim."

"Sihirli numarayı tuşlamak yerine bir mezbahayı aradığına göre başın polisle belada, doğru muyum?"

“Az önce televizyonda robot resmim verildi. Adım değilse de eşkâlim bilinmekte. Kısa süreliğine ünlü oldum kardeşim.”

“Polis ne yapsın seni Can, bir yanlışlık vardır.”

“Normalde ne yapsın da, müşterilerin en şerefsizi dün gece elime ben diyim iki yüz bin sen çekinme üç yüz bin de, dolar değerinde bir rulo tutuşturdu. Şerefsizlikte onunla yarışan bir başka müşteri de hırsız diye benim eşkâlimi, lan hem de hiç beklenmeyecek bir hafızayla, ihtiyara bak ya, polise ver.”

“Ne rulosuymuş o öyle?”

“Müzeden çıkardı şerefsiz, tablo işte.”

“Sen niye telâş ediyorsun güzel kardeşim, ara yüz elli beşi, ben çalmadım üzerime attılar de, ver polise kurtul.”

“Hırsıza ne diyeceğiz abi, valla hırsız tek başına emniyetten daha teşkilat duruyordu. Aldı hep kayıtlarımı, giderken de resmin başına bir iş gelmesin, sikerim ecdadını diye tehdit etti ayrıyeten.”

“Anladım güzel kardeşim sen kime vereceğini bilemiyorsun.”

“Ben tutuşmuş yanıyorum sen...”

“Tamam tamam iki saate kadar gel İstiklal’e...” dedi, onu bekleyeceğim noktayı detaylı tarif etti, ense köküne dirseğini indirir gibi küt, kapadı telefonu.

İKİ SAAT SONRA

Feyaz'ın bekle dediği yere gidip dikilmeye başladım. Zaman herkes için farklı geçiyordu muhakkak. Benim içinse geçmiyordu. Durmuştu. Panikten öyle hararet yapmıştım ki su kaynatıyordum. Sağa sola yürüdüm, mağaza vitrinlerine göz gezdirdim. Nihayet gidip üst katında peruk dükkânı bulunan tarihi bir binanın giriş merdivenlerine oturdum. Yüzümü iki avucumun içine aldım. Birazdan üç kişilik bir grup gelip tam karşımdaki bankanın önünde müzik aletlerini kılıflarından çıkardı. Suratlarında maske vardı üçünün de -Reagan maskesi, kim hatırlar Reagan'ı vizyonsuz herifler, akılları sıra farklı olacaktı. Böyle maskeli sokak grubu da görmemiştim evvelden, saçma bence. Aletlerin akortlarını kontrol ettiler bir iki. Sonra da daha önce hiç duymadığım bir şarkı söylemeye koyuldular.

Bana bülbül dersin gaddar

Durmadan ötersin gaddar

Gaddar gaddar zalim gaddar falan filan.

Çevrelerinde küçük, dikkatsiz, kadir kıymet bilmez bir dinleyici grubu oluştu. Şarkı daha nakarat kısmına gelmeden çekip gidiyordu allahsızlar. Bir şarkı hakkında nakaratını dinlemeden karar vermek basitliktir fikrimce. Neyse ya bana ne, dinleyenlerden biri birkaç saniyeliğine videoya çekti elemanları, ne yapacaksa. Feyaz'ın geleceği yoktu. Galiba üçüncü şarkıya geçtikleri sırada hem onları seyreden kalabalıkta hem de caddede yürüyen diğer insanlarda bir heyecan dalgası oluştu. Herkes bir anda benim olduğum tarafa bakmaya başladı. Hepsi

aynı anda sabah eşkâli verilen şerefsiz hırsızın ben olduğuma ayılmıştı sanki. Fakat iş öyle değildi, insanlar korku ve telâşla bana değil benim belki bir metre yukarıma bakıyordu. Oturduğum basamaktan kalktım, üç dört adım öne doğru yürüdüm ve başımı tarifi imkânsız bir korkuyla yukarı kaldırdım. İçimden, çevik kuvvet helikopterle operasyon düzenliyor beni ele geçirmek için herhalde, diye geçiriyordum. Yüzyılın soyguncusu emniyet birimlerinin kusursuz operasyonu ile sağ olarak ele geçirildi. Tablonun sağlık durumunun iyi olduğu bildirildi. Hırsızın sağlık durumu şimdilik iyi ama nezarete bir çeksinler de, ondan sonra görürüz biz seni cemiyet düşmanı. Ayrıntılar az sonra.

Korkudan ve gerilimden altıma kaçıracaktım. Döndüm, başımı kaldırdım, havaya baktım. Orada, başımın en fazla bir metre üzerinde birkaç dakika sonra adının Katya olduğunu öğreneceğim dünya güzeli, caddenin iki tarafına çekilmiş iplere ve kablolarla takılıp kalmış, kolları yana düşmüş baygın sallanıyordu. Ne ara, ne şekil çıktın sen oraya yavrucuğum? En son ne zaman bu kadar güzel bir şey gördüm diye düşündüm bir saniyeliğine. Hayır bugüne dek bununla kıyaslanabilecek bir güzellik karşıma çıkmamıştı, kimsenin çıkmamıştır. Bu yüzden, dedim kendi kendime, oğlum Can, siki tuttun, bu güzellik ona yaramamış, seni büsbütün bitirecek. Kolumu uzattım, kimsenin yardımını olmadan onu takıldığı iplerden ve kablolardan kurtardım, uçucu bir canlı, bir ruh, bir koku ne kadar kucaklanabilirse o kadar kucakladım, derdimi tasamı unutup ara sokakta beliriveren taksiye bindim.

TAKSİYE TAKSİDE TAKSİDEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arka koltuğa oturdum, kız hâlâ baygındı. Bacağıma uzattım. Şoföre, "Hastaneye," dedim. Katya bacağımdan başını kaldırmadan, gözlerini açmadan mırıldandı,
"Yok hastane..."

"Hı, ne, var hastane, burda çok hastane yavrum olmaz mı?" Şoföre dönüp komiklik yaptım, "Nasıl bir yokluktan geldiyse zavallı, hastane yok sanıyor herhal..." Katya bir kez daha,

"Hastane yok, polis yok..." dedi. Umutsuz gözlerle kıza baktım. Daha dün dünyanın en önemli tablolarından birini ellerime bırakıp kaçmıştı adamın biri, bugün de dünyanın solunum yapan bu en güzel canlısını attılar üzerime. Bir şekilde yeni bir sanat ve estetik okulunun üzerimde bir şey denediğine inanmaya başlamıştım. Fakat sorun şuydu, tabloyu üzerime bırakan bir hırsızdı tamam, Katya'yı bırakan nasıl bir pezevenkti acaba? Yakında bu sorunun yanıtını canlı canlı alacağıma emindim. Derin bir nefes alıp,

"Hastane yok, polis yok... Üzerine kalacağım diyor-sun yani..." diye mırıldandım. Şoföre döndüm,

"Hastane iptal toprağım," dedim, nereye o zaman diye soran gözlerinin içine baktım şoförün, el mecbur, evin adresini söyledim.

EVE EVDE EVDEN

Katya kendine gelmişti. Yani beş katlı bir binadan düşen biri için iyi görünüyordu. Çekyata oturttum, neden bilmem gidip bir bardak su doldurdum. Bir yudum içti, bardak elinde öylece durmaya başladı. Yüce rabbim, güzellik şahane bir şey ama kız biraz mal mıydı ne. Bardağı

aldım elinden, ceviz sehpanın üzerine koydum. Ceviz sehpayı daha yeni almıştım, bardak iz bırakır mı bilemedim, derdimi... Karşısına oturdum. Şimdi sanki abartıyormuşum gibi olacak ama, böyle bir şeyin karşısında oturmak için bile ödeme yapmanız gerekirdi. Fazla mesailer falan dahil on yıllık brüt gelirim versem hakkıdır, öyle bir şaşkınlık. Ulan Can, diyordum içimden, bu kıyak için yıllarca çalışman gerekebilir hergele.

“Benim adım Can bu arada, Türkçe biliyor musun?”

Kız evet anlamında başını salladı.

“Güzel, ne oldu orada öyle?”

Kız yine evet anlamında başını salladı. Lan yoksa kızın boynu mu tutmuyor, evet diyormuş gibi geliyor her sallandığında. Derken anlatmaya koyuldu,

“Ben Ukrayna’da öğrenci. Çekim için geldim. Fahişelik yapacaksın dediler. Sonra da...”

Kızın hikâyesi kısa ama ibretlikti. Şu dört cümleyi duyup da detay isteyen insan değildir. Utanmıştım. Evet anlamında başımı salladım.

Fuhuş çetesi kızı tufaya getirmişti belli ki. “Biraz uyu,” dedim manasız bir öfkeyle, nedense pezevenk güruhunun kabahatlerinden pay çıkarmış, bir şekilde kendimi de hayat karartan bu çetenin parçası gibi hissetmiştim. Kız uzandı çekyata, gözlerini yumdu yalandan, hala tir tir titriyordu.

Bu suçtan yeni mi haberdar oluyordum, hayır. Diğer suçlara benzemiyor, mesela cinayet işleyecek olan, bir alıcısı olmasa da geri durmuyor, görüyor işini. Kadın satıcıları ise erkek milletin kör iştahından besleniyor, suç, alıcısı olan abazanlar olmadan tamamlanamıyor.

Hangimiz abazan değil gerçi, fakat başka şeyler baskın çıkıyor işte. Eee, başıma gökten huri düşmesi mi gerekiyordu uyanmam için, bilmiyor muydum bunun böyle olduğunu! Belki de ne bileyim. Az mı derdim var ya, Allah Allah. Hırsıza pezevenge katile ne diye suç ortağı oluyor-muşum, olmaz öyle iş. Hırsızlık ürünü mal almıyorum ben hemşerim, pezevenklere yolumu dşrmyorum. Katillerden... Fevkalade korkuyorum onlardan da, ne yapayım. şimdi bu ařırđ güzel kızı bir şekilde tanıdım, yani işte rastlantđ ilmine kurban olayım. Anlamak beni açıyor, genelde anlamam zaten ama kavrayışımın kuvvetli olduğunu söyler tanıyanlar, nasıl oluyorsa. Eh anlamaya çalışmakla genç ömrümü yiyip bitirecek değilim. Anlam gzellelikle, güzelle ilgili bir mesele değil zaten.

Tesadüf değil de ne, İstiklal Caddesi'ne son kez bakıyormuş gibi bakıyordum o sıra. Kederden ve umutsuzluktan titriyordum sıtmaya tutulmuş gibi. Mezbaha işleten, kk tahsilat işleri yapan emekli bir halterciden medet umacak haldeydim, bu son are bile değildir. Bu aresizliktir. İlahi bir uyarıydđ o yüzden Katya. Sonuçta Tanrı kendini beklenmedik şekillerde göstermeyi sever, sevmez mi? Yaren dedi bunu, o dediyse doğrudur, tartışmayacağım. Katya kafamın üstüne düşseydi yine kurtulacaktđ, bense çok güzel lecektim. Bütün dertlerim ortada kalacak, kafatasım Katya'nın pek güzel bedeninin altında ortasından yarılacaktđ, fena mı! Sonuçta lmemek mümkün değil, böyle güzel lmse lükse girer. Fakat işler öyle gelişmedi, Katya üzerime düşmedi, üzerime kaldđ.

Telefonum aldđ o sıra. Telefonun sesini duyunca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Katya gözlerini araladı. Gerçekten uyumuştı galiba bu kısa sürede. Ukrayna'daki köyünü görmüştü rüyasında belki. Köy köydür gerçi ama Katya'nın köyünü görmek isterdim ben de. Doğduğu ev ilerde müze falan yapılırsa şaşırmam, su çektiği çeşme, kuzuları sürdüğü yaylalar, oksijenini ciğerlerine doldurduğu atmosfer parçası, ciğerleri... Namuslu bir hükümet bunların tamamını kamulaştırıp dünya halklarının ziyaretine açmalıydı. Da Vinci'nin eserlerini ziyaret edebiliyorduk sonuçta, bedeni mumyalanmış meşhur kimseler de yok değildi, ziyaret edilebilen. Doğa bir eser vermişti, anonim bir eser, bir harika, kıymeti bilinmeliydi. Neyse işte telefon zır zır çalınca aceleyle kalktım, adetim olmasa da tanımadığım numarayı yanıtladım sessizce.

"Alo,"

"Nasıl gidiyor Can?"

"Tanıyamadım."

"Tanışmadık zaten, ben elindeki paha biçilemez resmin yeni sahibi bay M."

"Bay M?"

"Muammanın M'si gibi düşün istersen Can. Fakat çok bir önemi yok, resim ne âlemde?"

"Resim? Ha şu ruloyu soruyorsunuz."

"Rulo evet, ne durumda? Elinde değil mi?" Bunu söylerken öyle ürkütücü bir şekilde güldü ki, telefondan tiksindim.

"Elimde tabii, ben de bunu ne yapacağım, kaldı böyle, diye hayıflanıyordum Muamma bey..."

"Güzel, adres veriyorum Can, yaz lütfen..."

"Yazıyorum... evet evet, dönünce ikinci değil üçüncü

sol, dan düz evet anladım Muamma beyefendi. Orada sizden yeni bir telefon bekleyeceğim. Anladım...”

Herifçioğlu telefonu kapadı.

O zaman ben vereyim resmi bu adama. İstiyor da zaten. Kendi malı sonuçta. Resimden kurtulayım, hırsızı defedeyim. Sonra bakarsın Katya da benden hoşl... Lan. Nereye kurtuluyorum resmi vermekle. Polis de saftı o kadar, ben çalmadım miki çaldı, deyince tamam birader serbestsin, diyeceklerdi hemen. O iş yaş, polisle hukukumu düzeltene kadar resim bende kalacak. Bu durumda hırsızla olan hukukumuz zarar görecektir ama olsun, onu da Feyaz’la düzelterek. Sahi Feyaz ne oldu yav. Ulan kafama talih kuşu düşünce Feyaz’ı falan ne biçim unuttum ha. Neyse ararım bir ara.

Katya uyanıp doğruldu. Kaygı dolu gözlerle beni izlemeye koyuldu. Kendi kendime konuşup akli dengemi yitirmişçesine tuhaf mimikler yapmamdan, kontrolsüz el kol hareketlerimden korkmuştu belli ki. Sorun yok, sen uyumana bak, manasına gelecek şekilde göz kırptım, sağ el baş parmağımı gösterdim, iki avucum aşağıya doğru bakacak şekilde sükûnet işareti yaptım. Velhasıl evet ben olsam ben de kendimden korkardım, sağduyum yitirmiştim.

Hırsız bay M telefonumu nereden buldu ki? Duraktan mı aldı acaba? Sanmam duraktan öyle rastgele numara vermezler. Fakat her ne şekilde olursa olsun, telefon numaramı şıp diye bulduğuna göre ev adresime ulaşması da an meselesi olmalıydı. Hatta belki de benimle konuşurken köşedeki balık ekmekçide oturmuş bol taneli ba-

lık çorbasını beklerken bir yandan da pencereye bakıp, mal Can, diye geçiriyordur aklından, mal ya tam mal. Sanırım bu son cümleyi bağırarak söyledim. Katya te-dirginlikle ayağa kalktı. Büyümüş gözlerle yüzüme ba-kıyordu. Ona döndüm,

“Katya. Katya. Bu, Katherina’nın sevimli hali falan mı, yoksa direkt Katya mı, kütükte yani?” diye merakla sordum. Anadilinde bir şeyler söyledi, muhtemelen ka-çıp kurtulmak istiyordu benden de, “bu ülkede Yüce İsa, akli başında bir düz insan yok mu,” aklından geçen son cümle bu değilse ben de bir şey bilmiyordum.

“Neyse artık bir ara anlatırsın,” dedim hızla topar-lanırken, “fakat şimdi çıkmamız gerekiyor, başım çifte belada yavrum.”

OTELDE OTELDEN

Resepsiyonda dikilmiş bekliyorduk. Görevli önü-müzdeki şortlu adama silah fuarı nedeniyle tüm otel-lerin ful artı ful dolu olduğunu anlatıyordu, şanslılardı çünkü boş odaları vardı. Kimlikler uzatıldı, görevli kayıt yapmaya koyuldu. Yanımda Katya’yla bir oda tutmaya gelmiş olmak yaşadığım gerilime rağmen hülyalara dal-mama sebep olmuştu. Bu kıza, Katya’ya âşık olmak dün-yanın en kolay işi. Aşk mıdır o, ne bileyim. Başka bir şey, insanı şaşkına çeviren güzelliğin dışında bir şey beni anında, anında değilse de hikâyesine vakıf olur olmaz çarptı sanki. Bu kaçak kızın ruhu hikâyeler saklıyordu. Babamın elinden tuttuğu canım annemi, onun ansızın aldığı bir haberle gününü, gecesini bir daha bulamama-casına yitirmesini anımsadım. Katya geçmişinden değil, bugününden kaçıyordu. Onu ejderhalara teslim etmeye-

cektim. Onun ölmesine izin vermeyecektim. Hiç adetim olmamasına rağmen kendimi derin düşüncelere dalmış buldum, merak ediyordum,

HER ŞEYE YENİDEN BAŞLAMAK NASILDIR?

Geride enkaz bırakmadan, yeni doğmuş gibi, pürüzsüz -geçmişsiz değil tamam, ama güzel öğrenilmiş bir geçmiş. Bu öyle zordur ki, ölüp dirilmek mümkündür belki, bu değildir. Ben ayrılamam şahsen, sanmıyorum ki başarabilen olsun, mazisiyle dostça el sıkışıp vedalaşmak -çoğu istemez bile bunu. İlk gençliğin geride kaldığı yaşların ardından -doğal ömrün tamamlanmasından, tıp ilminin sağladığı ikinci otuz beşten itibaren yani, önüne bakan çıkmaz pek. Ömrün bu kısmı geride kalana ilenmekle, geçmişi onarmakla, geçmişin muammalarını çözmekle, geçmişin hatıralarına sarılıp uyumakla geçiyor. Bu yüzden diyorum, yeni bir hayat, yeniden başlamak, istemiyoruz bile, hesap sormak ya da meyvesini toplamak için geçmişi sündürebildiğimiz kadar sündürüyoruz.

"İki kişiyiz," dedim oğlana. "İki yatak olsun." Çok düzgün bir çocuktu, sivilde de böyle midir acaba? Böyleyse çekilmez, ben çekemem şahsen. Kimlikleri verdik. O bir yandan silah fuarından söz ediyordu. Lan uzatma da ver anahtarları. Odaya girdik. Odada bizden önce ne tür bir hayvan kaldıysa, birkaç tüp oda spreyi sıkılmıştı içeriye. Büyük bir hırsla odayı havalandırdık. Yine de ilk yarım saat nefes alamadık.

Katya bana dört kısa cümleyle bütün hikâyesini anlatmıştı. Ben de ona olup bitenden iki cümleyle de olsa söz etmeliydim.

"Beni ne kadar anlayabiliyorsun bilmiyorum." Bu bir. Ruloyu gösterdim açmadan.

"Ama başım belada." Bu da iki.

Doğrusu söyleyecek başka bir sözüm yoktu. Rulo ve bela. Konu bu kadar basitti.

"Bana bir hayat verdin," dedi durup dururken gözlerini dizkapaklarına dikmiş, öylece duruyordu.

"Ha?"

"Bana bir şans verdin. İyi insan sen Can."

Soluğumu tuttum istemsiz bir şekilde. Sonra sanki şefkatli bir el başımı okşamış, güneşli bir nisan sabahına uyanmışım gibi epeydir hasretini çektiğim bir huzurla boşalttım ciğerlerimdeki oksijeni. Duygusallaşmaktan utanıyordum galiba ya da daha doğrusu bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Şimdi dedim," taktik, strateji bilen bir politika dehası gibi, "ben her şeyi yoluna koyana dek sen burada kal, en güvenli yol bu." Gerçekteyse hiçbir bok bildiğim yoktu, denizdeki yılanı aradım yeniden, Feyaz'ı. Başıma Katya'nın düşmesini filan hızlıca anlattım, buluşmak için sözleştik. Telefonu kapadım.

Üç

Ronald:

Unutulması gerekeni unutacağız. Zihnimizi oyalayacak meşgaleler bulacağız, bilimse bilim, sanatsa sanat, itlikse o, hergelelikse o, ne bulduysak o, saniyelere göz açtırmayacağız, uyurken bile boş durmayacağız, başka yolu yok. Sonuçta genç adamlarız, yapabiliriz. Gördünüz gayet iyi insanlar. Sanatımıza karışmayacaklar, tek istedikleri Suzan Hanımefendi'nin şarküterisini eski haline getirmemiz. Gösterdikleri yerde şarkı söyleyip para kazanacağız. Kalan vaktimizde dükkânı gerekirse dilimizle yalayıp, tırnaklarımızla kazıyıp temizleyeceğiz. O büyük medeniyeti, Suzan Şarküteri'yi yeniden ayağa kaldıracağız. Kaçarı yok. Bu işi yapacağız. Bu işi yapacağız, kaseti alacağız, kaseti yani hayatımızı. Öyle demediler mi! Ondan sonra herkes bildiğini yapar. Ben Hollanda'ya

gideceğim, Amsterdam'da ablam var, eniştem kafa bir herif, onların yanında kalacağım bir iki ay. Yapacağız bu işi, yaparız, hadi toparlanın artık.

Wilson:

Başka seçeneğimiz mi var boş yapma. Yediğimiz boku hazmedelim iki dakika. Yasen hayatında... ya sen... Neler olduğunu görmemiş gibi nasıl böyle rahat konuşuyorsun nasıl bir insan çıktın sen ya. Amsterdammış. Bi siktir git. Allah aşkına, çıkar şu maskeyi de.

Reagan:

Ben yapamayacağım galiba, devam edemeyeceğim. Az önce mutfağa su içmeye gittim, koridorda sendeleyip başımı duvara çarptım. Yani normalde sendelemem ben. Bakın isterseniz polise gidelim, her şeyi anlatıp koruma isteyelim. Ne kadar rezil olursak olalım bundan daha kötü olmaz. Çünkü... Bu adamların bize yaptığı şey suç. Ben bunu kabullenemiyorum. Bizim üstümüzde ilaç denediler, bize akıl almaz şeyler yaptırdılar...

Ben polise gidelim diyorum, yediğimiz bokun, senin abinin askerlik arkadaşının yediği bokun ceremesini çekelim. Kendimizde bile değildik büyütecek bir şey değil bence.

Wilson:

O kadar da değil. Öyle bir rezaletin altından kalkmam ben. Yedi nesil anlatırlar yemin ediyorum nasıl bir godoş olduğumu. Öyleyiz itiraf edelim, godoşluk yaptık adamlar da bizi kucağa oturttu. Şimdi bedelini ödeye-

ceğiz. Nesilden nesile godoş diye anlatılmaktansa, dediklerini yapalım, atla deve değil zaten, sonra da gidip belleğimizi sildirmenin bir yolunu arayalım.

Reagan:

Mekan basarken yakayı ele veren müzisyenlerin, yaptıkları godoşluğu örtbas edebilmek için tadilat işine girdikleri bildirildi sayın seyirciler.

Ronald:

Olmayacak öyle bir şey. Kimse bilmeyecek, kimsenin bilmesi gerekmiyor. Büyütmeyin. Bu mafya bozuntusu vampirlerin eline yakayı kaptırmış olmamız dışında, derslerle dolu, hayatın farklı yüzleriyle tanışmamıza vesile olan zorlu bir süreç sadece.

Wilson:

Senin kafan bayağı farklı çalışıyormuş Sinan. 'Sevgili' Okur senin içinde kenar mahalle bebeleri volta atıyormuş meğer de haberimiz yokmuş. Şarkı söylemekten başka meziyetlerin olduğunu hiç söylemedin şimdiye kadar.

Ronald:

Şarkı söylerken sadece paraya ihtiyacım vardı. Şimdi daha büyük dertlerim var, ortak dertlerimiz. Marx ne demiş, insanın bilincini belirleyen toplumsal varlığıdır.

Reagan:

Hiçbir alakası yok tabii bu söylediğinin durumumuzla. Neyse, öyle de böyle de rezilliğin dibini görmüş vaziyetteyiz, en azından ben kendimi artık ölü sayıyorum. Siz ne derseniz ona uyacağım ama söylemiş olayım, benden kimseye hayır gelmez bundan böyle. Ben adım atıyorum ama yürümüyorum, nefes alıyorum ama ciğerlerim şişmiyor.

Wilson:

Yapacağız başka çaresi yok, kaseti alana kadar onların iti köpeğiyiz orası kesin. Abartmayalım. Boka battık, arınmamız mümkün değil. Fakat en az zararla çıkmaya bakacağız bu işten. Hepsi bu.

Ronald:

Nefes alıyorum ama ciğerlerim şişmiyor ha, hatırlat şarkı yapacağım bundan. Hepsi bu.

Reagan:

Hepsi bu.

HEPSİ NE?

Hepsi şu, Ankara, Antalya ve İskenderun'dan İstanbul'a okumaya gelip üçe böldükleri kirayı babalarına ödeten mühendislik öğrencisi üç yeteneksiz adam, soyadlarından türeterek URARTU adını koydukları müzik gruplarıyla, İstiklal Caddesi'nde bir gece HAN SARHOŞ HANCI SARHOŞ şarkısını söylediler. Oradan geçmek-

te olan bir kadın az sayıdaki dinleyicinin arasına karıştı ve belli belirsiz hareketlerle dans etti. Şarkı bitti, neyse ki bitti, değilse kadın kendini kaybedip soyunacaktı. Bir saati geçmişti çalmaya başlayalı, grup yorulmuştu, bira parası da çıkmıştı, toparlandılar. Yakındaki bir bara kendilerini attılar. İkişer bira. Sandalyeler nazik popolarını ağrıtmaya başladığında kalktılar ve hesabı ödeler. Fakat bardan çıkamadılar. Mutfak çıkış kapısına bakıyordu. Çıkarken yarı açık kapısından mutfakta iki izbandutun incecik bir oğlanı ve onun incecik iki hanım arkadaşını rezil hakaretler ederek dövdüğünü gördüler. Bir an bile düşünmeden mutfığa atıldılar ve ince insanları izbandutların elinden kurtard... Hayır, izbandutlar inceleri yığıldıkları yerde bırakıp grup halinde müzisyenlere sallamaya başladılar. O sırada Sinan'ın abisinin askerlik arkadaşı Keskin tuvaletten çıkmış, adını bilmediği kadın arkadaşının yanına yollanıyordu ki manzarrayı gördü. Okur, diye mırıldandı sadece. Sevgili Okur. Bu mırıltıyla ayin başlamadan sona erdi. Bar fedaileri gençleri Keskin abilerine özürler dileyerek teslim ettiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde gençler Keskin abilerinin hanım arkadaşının göğüslerinden gözlerini alamadan, akıllarına gelen her konuda saçmaladılar. Keskin tüm saçmalıklar içinden iki kelimeyi özenle bir kenara ayırdı, Suzan ve Şarküteri. Sabah olduğunda gençler hayal bile edemeyecekleri dehşet bir korku gerilim sahnesinde buldular kendilerini, artık Suzan'ın gençleri önünde çalmaktan mahrum edebileceği bir dükkânı yoktu. Aynı günün akşamı, kim bilir hangi esnaf ötmüştü, eve bas-

kın yapan kısa ama öldürücü derecede kuvvetli iki kişi çok değil birer yumrukta üçünü de bayıltıp, günlük kiralık bir daireye atacaktı pelte bedenlerini, öyle de oldu.

Şiş içindeki gözlerini güçlkle aralayacak mecali bulduklarında kırmızı badanalı bir odadaydılar. Başlarında refakatçi olarak daha önce yüzünü bile görmedikleri on sekiz yaşında bir oğlan duruyordu. Uyanmalarını beklerken köşedeki rahat koltuğuna kurulmuş, GOBLİNLER VE DİĞER HAYALİ YARATIKLARIN TANIKLILARA DAYALI SIKICI TARİHİ isimli kalın bir kitap okuyordu. Çift kişilik yatakta sarıla dolana uyuyan üç çıplak gencin kıpırdandığını görünce kitabını kapattı ve kız arkadaşının daha dün hediye ettiği ahşap mektup açacağını çekyatın üzerinde unuttu ve bir daha görünmemek üzere odadan çıktı.

Üç zavallı arkadaş aynı yatakta çırılçıplak yatmakta olduklarını fark edince hızlı hareketlerle fırlayıp kalktılar yataktan. Olup biten hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Çok geçmeden

SUZAN HANIM

girdi odaya. Kadın, çoğu kadın gibi bir metre altmış dört santim uzunluğundaydı, kahverengi saçları hâlâ dolgun ve parlaktı. Şimdi hokka gibi duran burnunun fazlalıklarını on bir yıl önce estetik cerrah Profesör Umut Sarıyıldız'ın ameliyat masasında bırakmıştı, gözleriye dikkatle bakılırsa az biraz çekikti. Basenleri maşallah yerinde ve şüphesiz iri memeleri o gün ilk kez giyilen ve tam olarak dokuz gün sonra bir Çingene kızının boyundan fışkıracak kanı bastırmak için tampon olarak

kullanacağı dokuz yüz yetmiş beş liralık, otuz sekiz beden İtalyan gömleğinin düğmelerini ilk kez kafesle tanışan bir yavru kaplan gibi zorluyordu. Kadının arkasında birkaç kişi daha vardı. Çocukların meydandaki uzuvlarını umursamadan, çiğ bir sesle,

“Mekânımı dağıtan beyefendilerin kim olduğunu öğrenmem gerekiyor, siz bilirsiniz diye düşünmüştüm,” dedi kadın. Çocuklardan biri,

“Ne... ne...” demeye başladı. Kadın kesti hemen,

“O dekorasyon için tam tamına üç yüz bin lira harcamıştım. Üç yüz bin liram buhar olup uçtu. Şarküteri benim hayatımdı çocuklar. Ben köyde büyüdüm, sizin gibi cadde çocuğu değilim. Şarküteri benim hayatımdı, hem de modern bir hayat. Siz daha önce öyle bir yer gördünüz mü? Saray mutfakları bile benim yerim kadar detaylı düşünülmüş değildir. Avrupa’nın tüm şehirleri... her yerden, her... Of of. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Benim emeklerim, ağabeyimin fedakarlıkları uçup gitti. Ah çocuklar... İnsan gibi yaşamaya çalışıyoruz. Neden izin vermiyorsunuz?”

“Biz bir şey yapm...”

“Bence artık buna kafa yormayın. Gençler. Bence artık siz neden çıplak olduğunuza kafa yorun. O iki düşman askerini nerede bulacağıma kafa yorun, dükkânımı eski haline nasıl getireceğinize kafa yorun...”

“Ne içirdiniz bize,” diye sordu biri, baş ağrısından odayı üçgen, kadını konuştuğu çekmeceleri açılıp kapanan bir şifonyer gibi görüyordu.

“İşinin uzmanı arkadaşlarımız sizi saatlerce döv-

dü. Tasvip etmesem de dayak bazen kaçınılmaz oluyor. Sonrasında içinde ne olduğunu bizim de bilmediğimiz, henüz deneme aşamasında çok sayıda kimyasaldan bir kokteyl ikram ettik. Memnuniyetle kabul ettiniz. Kıyafetlerinizden kurtulduktan sonra neler olduğunu ise kendi gözlerinizle görebilesiniz diye kaydettik. Filmi seyredin, işin detaylarını ondan sonra konuşacağız.”

Kadın geldiği gibi gitti, çocuklar kadının anlattıklarından bir şey anlamadılar.

“Üç yüz bin lira mı dedi o?”

“Biraz fazla salladı ama neyse...”

“Çok ağır mafya durumlarına kaldık, ne yaptık biz ya, biz naaptık amına koyim...”

Bir projeksiyondan duvara görüntüler yansıdı o sırada. Ses yoktu, yalnızca mühendislik öğrencisi üç arkadaşın az önce gözlerini açtıkları yatakta tutkuyla sevişme görüntüleri vardı. Kendilerinde olmadıkları anlaşılıyor du hareketlerinden gerçi. İlaç etkisinde olduklarına şüphe yoktu. Yine de ne menem bir ilaçsa URARTU grubu odayı dolduran tüm eşyalarla, tekli koltukla, odanın geri kalanıyla son derece uyumsuz fuşya rengi çekyatla, duvara monte edilmiş elli santimlik portatif kitap rafıyla, yine zevk sahibi bir firmanın imal ettiği anlaşılan fuşya rengi üçlü prizle, büyük, altın varaklı yuvarlak aynayla, ahşap çalışma masasıyla, onun üzerindeki fil bibloları ve şarap kadehleriyle, küçük buzdolabıyla ve dolabın içindeki otuz beşlik şarap şişeleriyle, yatakla, çarşafıyla, yastıkla... Duvarlarla, zemin parkeleriyle her şeyle ve birbirleriyle hiç acele etmeden öyle uzun, öyle sabırla, şefkatle ve hiçbir ayrıntıyı atlamadan sevişiyorlardı ki,

kimya ilmi kendi zirvesini görmüş diye düşünürdünüz, ölüyü diriltmezdi bu ilaç ama ölmeden önce herkesin son isteği bir doz almak olabilirdi. Doğuştan yeteneksiz üç müzisyen, videoyu sonuna kadar seyrettikten sonra odanın üç köşesine dağılıp başlarını ellerinin arasına aldılar ve kara kara düşünmeye başladılar. Dalgası geçilecek bir hoş hatıra değildi bu, bir ayın havasında sonuna kadar gittikleri, yokmuş gibi davranamayacakları büyük bir seks partisiydi ortadaki. Köşelere büzüşmüş derin derin soluyor, nasıl olabildiğini düşünüp duruyorlardı. Odanın kapısı yeniden açıldı. Kapıyı bodur adamlardan biri açmıştı. Başka kimse görünmüyordu. Derken içerden bir yerden kadının sesi duyuldu:

“Babalarınızın Cihangirde tuttuğunuz pislik içindeki dairenizin kirasını aksatmasını istemiyorsanız üç yüz bin liramı yerine koymanız gerekiyor. Bunun için otuz altı saat vereceğim size. Kapının yanında dikilen Tommy Vercetti gömlekli beyefendi bunun nasıl olabileceğini birazdan tane tane anlatacak. En sevdiğiniz şarkıyı en sevdiğiniz şarkıcı yanı başınızda söylüyormuş gibi dinleyin onu çocuklar, en ufak bir aksilikte ben yalnızca bir olasılığı kaybederim, siz canınızı.”

Adam elindeki evrak çantasıyla odaya girdi, kapıyı içerden kapadı. Ne yapacağına çok önceden karar vermiş gibiydi, gitti fuşya çekyata oturdu. Otururken kışına batan meyve bıçağı büyüklüğünde ahşap mektup açacağı zarif bir hareketle altından çekip kenara koydu. Gençleri inceledi bir iki dakika kadar. Yüzlerine bakıyor, başını iki yana sallayıp duruyordu. Genç erkek vücutla-

rından yayılan korku ve ifrazat kokusuyla iyice ağırlaşmış odanın havasını soludu bir süre daha, içine doldurduğu bu koku, hep bu odada buluşup günün ilk ışıklarına dek iki aç tavşan gibi seviştikleri Sabine'i anımsattı ona. Sabine'le yeniden buluşmalarına bir haftadan biraz daha fazla bir zaman vardı. Bunu hatırlamak mutsuz etti Tommy'yi. Nihayet,

“Maske takmanız gerekecek,” dedi, “yarına kadar bu şişlerin inmesi mümkün değil.”

Gençler anlatılanlardan bir şey anlamamışlardı. O anda ne söylense, söz gelimi suyun kaldırma kuvvetinden söz edilse, denilse ki, suya atfedilen kuvvet ilkel dönemin safsatasıdır, suyun iradesi yoktur, dolayısıyla kuvveti de, anlamayacaklardı, su yön değiştirmez ancak değiştirilebilir yönü, taşmaz ancak elbette taşırılabilir, gençler anlamayacaklardı. Bu nedenle Tommy'nin suratına şiş gözlerle görmeden baktılar sadece. Bodur, çantasından üç adet mukavva maske çıkardı ortadaki yatağın üzerine attı. Sonra yapraklı çiçekli yeşil beyaz gömleğinin bir düğmesini daha açıp ciğerlerini şişirmeyen yetersiz bir nefes aldı ve devam etti:

“Şarkı söylemeyi çok seviyormuşsunuz doğru mu? Eğer doğruysa yaşadınız, size şahane bir sahne ayarladık. İstiklal Caddesi'ne gider misiniz hiç? Orada, Galatasaray'ı filan geçtikten sonra, bir elçilik var hangisiydi o Rus elçiliği mi, aşağı yukarı oralarda. Devlet bankalarından biri vardı hangisiydi, bugün hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Önemli değil uzatmayın, onun önünde çalıp söyleyeceksiniz. Bu maskeler hep suratınızda

olacak, çıkarmak yok, çıkardığınızı görmeyeceğim ona göre.

Bugün başlıyorsunuz, akordunuzu yapın, şarkılarınızı söyleyin, ara vermeden, durup dinlenmeden her gün 5 saat çalıp söyleyeceksiniz. Müzik susarsa, o tuhaf oyundaki gibi, adam ölür. Yapmak için Suzan Hanım'ın şarküterisini katletmeyi göze aldığınız şeyi artık ölümüne yapacaksınız hayırsız evlatlar. İş bitince, beş saatin sonunda yani, gidip bir yerde tantuni falan tıkınacaksınız sonra şarküteriye geleceksiniz. Sabaha kadar dilinizle temizleyeceksiniz yere sıvanmış tüm o kaymak ve yağları. Sorasını sonra konuşuruz. Şarküteri yeniden halkımıza hizmet vermeye başlayana dek bu şekilde mesai yapacaksınız ve ancak ondan sonra size kaseti vereceğiz. Bana sorarsanız talimatlara uyun, işi bitirin, kaseti alın ve birbirinizin içinde dolaştırdığınız gerçeğini unutmaya çalışın. Ben öyle yapardım."

Adam çocuklara bir teklifte bulunmuyordu, onlara talimat veriyordu. Bu yüzden odadan gömleğinin açık düğmelerini yeniden ilikleyerek çıkarken gençlerin soracağı tek bir soru bile yoktu adama. Soru yoktu. Cevap yoktu. Yalnızca talimat. Daha o andan itibaren yüzlerine aynı adamın maskesi geçirilmişti bile, üçü de artık aynı rezil heriftiler.

Ronald,

"Faşizm," dedi, "söyleme mecburiyetidir."

Wilson,

"Sığ herifin tekisin," dedi ortaya, "her işe aynı yorumu yapan renkli bir papağansın."

Reagan,

"Demek hepsi bu," diye mırıldandı depresif bir keş gibi başı avuçlarının arasında, "demek hepsi bu."

Hepsi bu, gençler kendilerine ayrıntılı bir şekilde tarif edilen olay yerine intikal etiler. Müzik aletleri hazırды ve zamanı geldiğinde ilk şarkılarını söylemeye başladılar, sevdan bir ateş oldu bende falan filan. Manasız bir repertuarları vardı. Her telden şarkıyı aynı tondan çalıyor, düğün havası mı, ağıt mı hiç bakmadan tek bir duyguyla söylüyorlardı. Tek bir hormonla.

Kendilerinden istenenin, anlatılan hikâyeden daha fazla olduğuna, olması gerektiğine inandırmışlardı aradan geçen bir iki saatte kendilerini. Bu adamların intikam şekli yüzlerine maske geçirip şarkı söyletmek olamazdı gerçekten. O yüzden çalıp söylerken bir yandan da çevrelerini kolaçan ediyor, tanıdık bir yüz arıyorlardı. Neyin peşindeydiler acaba, önüne dikildikleri şu küçük banka şubesini soymayı planlıyor olabilirler miydi?

Ne Suzan Hanım ne de karşılaştıkları diğer tipler, muhatap oldukları yüzlerin hiçbirisi ortada görünmüyordu. Bankaya giren çıkan insanlar gayet sıradan görünüşlü insanlardı. Acaba içerden birileri mi gerçekleştirecekti soygunu? Belki de çoktan, sabahın ilk saatlerinde şubeye girmiş, bir şekilde kasaya falan sızmışlardır. Her ne haltsa heyecan dozu bu kadar düşük bir soygun hayal etmemişti hiçbirisi. Soygunsa tabii. Zaman geçiyordu, olağandışı bir durum yoktu. Yüzlerine taktıkları Reagan maskeleri olmasa caddeden gelip geçenler dönüp bakmayacaktı bile.

Derken, kimselerin bilmediği, yine de birkaç kişinin az da olsa dikkatini çekmeyi başaran bir Erkin Koray şarkısı söyledikleri sırada tam karşılarındaki binanın yerden iki üç metre yukarısında iplere takılmış bir genç kız görüverdiler. Kadın iplerin ve tellerin üzerinde yaylanıyordu. Ha düştü ha düşecek bir kâğıt uçak gibi başıboş süzülüyordu sanki. Düşmüyordu hayır, uçmuyordu da, kendini bırakmıştı sadece. İstiklal'in çirkin taş zeminine zayıf bir güvercin yavrusu gibi yapışmasına engel olan şey caddenin iki yanına çekilmiş bayrak ipleriydi. İpler kadının bedenini örümcek ağı gibi sarmaladı ve yerden yaklaşık iki metre yukarıda bir hamak gibi salladı. Gençler, kadın düşerken de ara vermemişlerdi şarkılarına. Bir adam kadını kozasından kurtarıp taksiye bindirirken de. Şahit oldukları şeye şaşacak etkilenecek halde değillerdi, vazifelerini harfiyen yerine getirmek için gözlerini bile kırpmadan çalmaya devam ettiler, nefes almadan, yutkunmadan. Seyircisiz çalıp söylüyorlardı hâlâ. Parmaklarına kramp girene kadar, gitarları parçalanana kadar çalıp söylemeye devam edeceklerdi.

Mesaileri dolar dolmaz yere serildiler. Toparlanmaları yarım saat sürdü neredeyse. Yerlerinden kalkacak halleri yoktu esasında, onları diriltten Ronald'ın telefonuna gelen mesaj oldu,

“Kalkın ayağa hamamböcekleri, size oturabileceğiniz söylenmedi.”

Hızla kalktılar, bir börekçide bol yağlı kol böreklerini saniyeler içinde yediler ve şarküteriye yollandılar. İhtiyaç molası bu kadardı, sırada temizlik vardı. Kararlı

bir şekilde yola koyuldular. Bütün görevleri tamamlayacak, seks kasetlerini alacak ve birbirlerinin içinde gezdirdikleri gerçeğini ömürlerinin sonuna dek unutacaklardı.

DÖRT

Feyaz İslamoğlu yirmi dakika önce ısmarladığı kuru pilavının servis edilmesini evliya sabrıyla beklerken, babasının onu fırtınada yıkılan trafoyu kaldırmaya götürdüğü o çok uzaklarda kalmış Bulgar köyünü anımsadı. On beş yaşına girdiği gün dünyanın bütün fırtına bulutları ve sahipsiz rüzgârlar bir büyük önderden çağrı gelmişçesine Kırcaali'ye karşı birleşmişler, göğün karanlığından damların üstüne düşman gülleleri gibi dolu göndermişlerdi. Kimsenin doğum gününü anımsadığı falan yoktu ya, Feyaz yine de doğum gününü berbat edenin bu kara fırtına olduğunu düşünmeyi tercih etti sonrasında da. Babasıyla aynı boydaydı -bir metre elli altı santimetre. Bütün ömrü bu boyla geçti, bir gün değilse ertesi gün mutlaka neden, diye sorup durduğu küçük kompleksiydi bu onun, Feyaz hiçbir zaman bir

metre elli yedi santimetre olamadı. Fakat çelimsiz, bir tarla faresinden hallice babasıyla kıyaslandığında Feyaz, kuvveti peygamberleri korkutan Oğuz Beyleri'nin çılgın kanını taşıyordu muhakkak. Kollarında ve belinde biriken ham kuvvet başlangıçta eğlenceliydi belki fakat başına iş açması kaçınılmazdı. Ne akranları ne de doğup büyüdüğü köyün asırlık ihtiyarları bu gücün bir benzeriyle karşılaşmışlardı. Sırf oyun olsun diye güreş tuttuğu arkadaşının belini, daha şakalaşırken kırırverdiğinde on üç yaşındaydı Feyaz. Hekimler bunun kas kuvvetiyle gerçekleşmiş olabileceği olasılığını baştan elemişlerdi. Problemin belı kırılan çocukta olduğu sonucuna varmışlardı, belli ki fiziksel gelişimini tamamlamamıştı. On üç yaşındaki bir ergenin kemik ve kas gelişimi bunu yapmasına, bir akranının belini ortadan ikiye ayırmasına olanak veremezdi ne de olsa. Feyaz maddenin doğasına meydan okuyan kuvvetiyle ilk o zaman yüzleşti işte, kollarını uzun uzun inceledi, o yaşta bir delikanlının bakacağı başka bir uzvu yokmuş gibi gününü ve gecesini kollarında yaşayan hayvana bakarak harcadı. Kaslarının arasından sıyrılan, kemiklerini tıkırdatan, damarlarının içinde intikam isteğiyle tıslayıp duran ince, zehirli bir yılan vardı sanki. Bu yılan tepesi attığında kendini gösteriyordu elbet ve bir kez göründü mü kimin ya da neyin hayatta kalacağına o karar veriyordu, parmaklarının her biri işte o zaman Feyaz'ın, demirden dökülmüş gibi, rakibini un ufak ediyor lâkin kendisi hiçbir şey hissetmiyordu. Yine de ikinci büyük vakası hayırlara vesile oldu. Kadınlardan oluşan beş kişilik bir gezici tiyatro toplulu-

ğu gösterilerini yapmış, geceyi de köyde geçirmek üzere konaklamaya karar vermişti. Militan bir gruptu, halk için sanat yapıyorlardı. İhbar üzerine jandarmanın köye doğru yola çıktığı haberi gelir gelmez kadınlar toparlanmış, minibüslerine atladıkları gibi yola koyulmuşlardı. Fakat köprüyü geçip de yokuşa vurduklarında sağ arka tekerleri patlamıştı. Kırk derece açıyla yokuş yukarı duran minibüste yedek teker vardı var olmasına da ne bir krikon ne de işe yarayacak başkaca bir alet bulabilmişlerdi. Minibüsün ışıklarını yokuş yukarı gören Feyaz otuz saniye kadar bekleyip bir terslik olduğuna kanaat getirmiş ardından sakın adımlarla köprüye doğru yola koyulmuştu. Yanlarına vardığında kadınlar ortada yoktu. Sağa sola saklanmış gelenin, Feyaz'ın, dost mu düşman mı olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Neden sonra Feyaz'ın zararsız olduğunu düşünüp saklandıkları yerlerden çıkmış, jandarmadan falan bahsetmeden bir sebeple yola koyulmaları gerektiğini hızlıca anlatıp yardım istemişlerdi. Feyaz bir tekerin haline, bir de ayazda tır tır titreyen kızlara bakıp,

“Bacılar,” demiş, “binin minibüse.”

Bacılar neler olup bittiğini tam olarak kavrayamasa da minibüse binmişler. Sonrasını Feyaz değil ama ahali şöyle anlatır: On dört yaşında ya var ya yok buğday tenli bir yaban domuzu, sol eliyle minibüsü havaya kaldırmış, sağ eliyle patlamış tekeri çıkarıp sağlam tekeri yuvasına yerleştirmiş. O sırada tiyatrocuk kadınlar hipnotize olmuş gibi, minibüsün pencerelerinden çocuğun gösterisini seyrediyorlarmış.

İkinci büyük mucizesi de buymuş Feyaz'ın. O gece orada ne yaptığının ayırdına varması haftalarını almış. Ninesinin yanına koşmuş sonra da nefes nefese.

"Nine, nine," diye inleyerek uzatmış iki kolunu munda olmuş bir kuzu leşini uzatır gibi, nefesi götünden çıkıyormuş, "Nine bunlar... bunlar... bunlar kimin, Nine?"

Nine ilk kez görüyormuş gibi içten bir ilgiyle oğlanın kollarına bakmış, bakmış da bakmış. Sonra artık iyiden iyiye karanlığa bürünmüş seksen dokuz yaşındaki gözlerini oğlanın sesinin geldiği tarafa çevirip,

"Feyaz, sen misin oğlum?" diye sormuş.

"Benim nine ama bu kollar benim değil yemin ederim değil."

"Korkma evladım, korkacak bir şey yok. Doğru söylüyorsun kollar sana ait değil. Ailemiz asırlardır onları bekliyordu, o medeniyet kuran kolları. Şimdi git bana baban olacak beynamazı çağır, bundan sonrasını onunla konuşacağım."

Feyaz babasını çağırmış. Aile günlerce hep aynı şeyi tartışmış -Feyaz'ın, köyde bire bin katarak anlatılan fakat her yeni masalsı detayla birlikte etki ve inanılabilirliği bir kat daha artan, gücü kuvveti hiçbir şekilde tanımlanamayan, köyün kurucusu ve koruyucusu Musa Dede'nin ruhunu taşıyıp taşımadığını! Gösterdiği mucizelere bakınca neden olmasın diyordu herkes, bu dalgın çocuk iki yüz elli yıldır taş üstüne taş komadan öylece bekledikleri yeni kurucu önderleri olabilir miydi? Fakat son sözü baba söyledi,

"Mucizeyle olacak iş değil, yapacağı bir iş varsa bu-

yursun yapsın. Oğlumuz bir minibüsün tekerini değıştirdi diye bu kadar heyecanlanıyorsanız vay halimize.” Sonrasında da çokça konuşuldu ama göğün yere indiğı Feyaz’ın on beşinci yaş günü geldiğinde çoğunluk bu konuyu unutmuştu bile.

O gün geldiğinde babası fırtınadan dolayı devrilen trafonun tamiri için gelen ekipleri karşılamaya çıkınca on beş yaş bunalımına giren Feyaz da peşinden gitmiş, biraz rahatlamaya ihtiyacı varmış. Gelen mühendis, bir şoför dışında başka kimse yokmuş yanında, trafonun devrildiğini görünce, büyük iş, diye söylenmiş, ekip gerekiyor, hatta vinç falan. Üçüncü mucizesi bir ton ağırlığındaki demir yığını trafoyu iki kolunun arasına alıp bir metre kadar havaya kaldırmak ve mühendisle babasının bu şekilde tamirat yapıp yapılamayacağına dair yarım saatlik tartışması bitene kadar öylece beklemek olmuş. Trafo tamir edilip köy yeniden elektriğe kavuşmadan günler önce, babası artık tarihin vaat ettiği kollara sahip olduğuna nihayet ikna olduğu oğlunu da alıp Türkiye sınırını geçmiş.

O dönem gazetelere de konu olan, her iki ülke siyasetinde krizlere yol açmış bir hayli medyatik bir kaçma öyküsüydü bu, Feyaz’ın kişisel tarihinde ise zirvesini silkme ve koparmada Olimpiyat ikinciliğinde göreceğı halter mevzularından mezbaha işletmeciliğine oradan çek senet mafyalığına varacak ortanın üstü bir kariyerin en önemsiz halkası. Tarihin vaat ettiği kollara sahip değildi milli halterci Feyaz, tarih o kolları tek bir kişiye vaat edecek kadar salak değildir, Feyaz bunu anladığında tahsilat işinde epey yol almıştı bile.

Eski heybetini koruyan demir parmaklarıyla tuttuğu kaşığı ağzına götürdü sabırlı bekleyişinin sonunda. Yemeği nihayet gelmişti. Süleymaniye'nin kurusu dünyanın en iyi kurusu değildi belki ama, kuru yemek için dünya üzerinde daha manalı bir yer de bulunamazdı. Bu nedenle her bir lokmasını hissederek yedi kuru pilavını. Hesabı istedi, hesabı ödedikten sonra bir çay söyledi. Can yine gelmeyecekti anlaşılan. Başlangıçta pek önemsemediği bu tablo meselesi Can'ın arayıp arayıp gelmediği randevularından sonra ilgisini çekmeye başlamıştı. Yüksek bir vurgun vardı işin içinde, kokusunu almıştı. İş başka arkadaşlık başka Can'cım, diye mırıldandı, öyle olsun bakalım. Ayağa kalkarken elindeki bardaktan son yudumunu aldı, Can kardeşim, dedi kendi kendine, ah benim Can Bey kardeşim, bugün değilse yarın, yarın değilse ertesi gün. Günlerden bir gün. Gurg, guarrg, geçirdi. Ama elbette bir gün. O ruloyu mutlaka göreceğim, o resme mutlaka bakacağım canım kardeşim.

Feyaz'ın Can'ı uygunsuz bir vaziyette göreceği gün tahmin ettiğinden de yakındı.

BEŞ

Senmişel'in önündeki ışıklarda durdum. Dışarda hava serindi ama arabanın içinde ter ter terliyordum. Aklımda tek bir şey vardı, Feyaz'la buluşmak, ona bütün macerayı detaylarıyla anlatmak ve sırtımı sandalyeye yaslayıp onun hiç teklemenden açıklayacağı çözüm yolunu dinlemek. Bu bir iki gün içerisinde gerilimden öyle yorulmuştum ki, beladan kurtulur kurtulmaz ilk uçakla Tayland'a gidip ayrıntılı bir masaj yaptırıp dönmeye karar verdim oturduğum yerde. Yeter ki kurtulayım kredi mredi bir şekilde halledecektim bu masaj işini. Senmişel'in önünde kırmızı ışık öyle uzundur ki yeniden yeşil yanana kadar insan nereden gelip nereye gittiğini unutabilir. Öne doğru eğilmiş ışığın doksandan geriye ağır adımlarla eksilmesini seyrediyordum. Sekizinci saniyede yanımdaki kapı açıldı ve içeri başı arabanın tavanını, dizleri

kaputu zorlayan, omuzları, kendini kasma pencere-
den taşacak bir yarma oturdu. Altıncı saniyedeysen arka
kapı açıldı, sıska ve fakat yanıma konuşlanan yarmadan
belki bin kere daha kaygı verici bir yüz ifadesi olan bir
yamyam sığıştı. Çalışmıyorum, dememe fırsat vermeden
yanımdaki dengesiz bağırdı: SÜR.

Yeşil yanmıştı bile, ister istemez sürdüm. Kenardan
kenardan yavaşça ilerlerken,

“Çalışmıyorum sayın abilerim,” dedim nazikçe.
Arkamdaki psikopat kafasını sağ omzuna doğru doksan
derece kırmış, bir cesede bakar gibi dehşetle bakıyordu
suratıma. Ben de başımı çevirip ona baktım gayriihtiyari,
yani durumları ne anlamak istiyordum, benden ne isti-
yorsunuz lan, demek istiyordum, hasta etmeyin adamı,
diye bağışlamak istiyordum. Elemanın bakışları deliciydi
itiraf edeyim. Ben ona baktığımda gözleriyle aşağıyı işa-
ret etti, bir tabancayı kırıma dayamıştı, ince boğuk sesiyle,

“Vurduralım, çalışır,” dedi sonra. Aslında komikti
ama kimse gülmedi. Ulan yoksa hırsızın adamı mıydı
bu puştlar. Gazı kökledim tabancayı görünce, bir yan-
dan da mevzuyu çözmeye çalışıyordum:

“Bakın tablo bende, sorun yok.” Umurlarında bile de-
ğildi. “Resim yani, rulo. Anladınız.” Yanıma oturan asır-
lık çınar ağacı dikiz aynasını kendisine göre ayarladı,
sağı solu kontrol etti ve bütün diyalog yollarını sonsuza
dek kapatan kritik kelimeyi tekrarlardı: SÜR!

Koltuğun altına sol yanıma sıkıştırdığım levveyi şöy-
le bir okşadım. Mülayim biri olmam, levye diye yalvaran
hırtlara istediğini vermeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Kullanmışlığım vardı, genç irisi dört kişiyi, iki de traves-ti vardı onları da say, toplamda gücü kuvveti yerinde altı kişiyi tek bir levyeyle darmadağın etmiştim bir keresinde. O levye bu levyeydi işte. İnsana kendini Kara Murat gibi hissettiren taksici kılıcı. Sol elimle kavradım. Arka koltuktaki ruh hastası durumu çaktı hemen, elindeki tabancayı neredeyse kışıma sokacaktı. Elimi usulca levyeden çektim ve arabayı kaderime doğru sürdüm.

Gözlerimi ne vesileyle kapamıştım hatırlamıyorum bile, açtığımda bir sandalyeye bağlanmıştım ve cırılçıp-laktım. Vücudumdan geri kalanlara baktım, öyle perişan vaziyetteydim ki anlatmaya kelimeler yetmez. Adamlar beni ıslata ıslata öyle bir dövmüştü ki vücudumda gerilimden eser kalmamıştı, Tayland'a gitme fikrini yeniden düşünebilirdim. Ağzımdan akan salyaya engel olamıyordum. Burnumdan akan kan ağzıma doluyordu. Kulaklarım uğulduyor, gözlerim şişip şişip iniyordu korkmuş bir kurbağa gibi. Yanımda bir portatif aydınlatma vardı, sarı ampulden yayılan cılız ışık ortalığı değil yalnızca benim beş para etmez bedenimi aydınlatıyordu. Birkaç metre ötemde bir çakmak yandı. Çakmağın sahibi arabada yanıma oturan yarmaydı. Sigarasını her çektiğinde lanet suratı az da olsa aydınlanıyor, kan çanağına dönmüş gözlerinin bana odaklandığını fark ediyordum. Yeniden nefes almaya başladığımı sezdiğinde topuklu ayakkabılarının yeri döven sesini işittim. Üçüncü adımda karşımdaydı. Yüzümü gözümü, vücudumu enine boyuna kontrol etti, bir yandan da sigarasını körüklüyor, dumanı yüzüme yüzüme üflüyordu. Dayaktan sağ

çıkmıştım ama boğularak ölecektim galiba. Derken oturduğum yere göre sağ çaprazdan bir kapı açıldı, kapıdan içeri kapının köşeleriyle sınırlı gün ışığı doldu önce, sonra içeri süzülen uzun ince siluet kapıyı kapadı. Demek dışarda hava aydınlıktı. Günlerden hangisiydi acaba, hâlâ aynı yılda mıydık? Bu adamlar beni kaç gündür dövüyorlardı bilmiyordum. Neyse, izbandut bir adım geri çekildi. Yeni gelenin adımlarını saydım, bir eksik bir fazla otuz iki adımda yüzü seçilecek duruma geldi. Geniş bir yerdeydim demek. Nasıl bir genişlik bu ya, nerede dövüyorsunuz lan beni böyle pezevenkler. Uzun ince adam geldi, halime şöyle bir baktı,

“Herkesin bir dayak eşiği var Can Bey,” dedi, “kimi-ni çimdiklesen dökülür mesela, kiminiyse siksen konuşmaz.” İzbanduta baktı, izbandut geldi kafama bir sağ bir de sol yumruk çıkardı. İki yumruğu da aynı taraftan al-sam dengem bozulabilirdi, böylesi daha iyi oğlum Can, diye teselli ettim kendimi içimden. Sonra,

“Ağbi... ağbiyyim...” diye şartlar elverdiğince konuş-maya çalıştım, son iki yumrukla beraber mevzuyu ha-tırlamıştım, bu itler Katya’nın peşindeydiler, resimle fa-lan alakaları yoktu, “Ağbiyyim hoşuna hoşuyoğsun yu.. yu..yumğuununu yaa... eyk.. ek.. eykmek, ekmek kuğyan sss.. ç.. çay.. çarp çarpsın ya. Yast..ya.. ha hastaneneye bı-rak.. tım. Ondan soonya son ra sonrası yok yaaani, bil bilmiyoyum ya. Ya...”

“Lan zubizeratta, baktık bütün hastanelere, hiçbir yerde yok kızın kaydı,” diye bağırdı patronları olduğ-u-nu anladığım uzun ince hıyarağası. Sol kulağıma yapış-

tı, sertçe çekerek sündürdü, "Can senin kulağında sorun mu var, he Can, hep aynı şeyi söylüyorsun bize. Bizi kandırmak için neden başka fikirler geliştirmiyorsun Can." Kulağımı yarı yarıya kopardı sanırım, sızan kanı hissediyordum, acıdan bağıra bağıra küfretmeye başladım, "hah şöyle ya, açıl rahatla biraz, sonra konuşuruz."

"Ne bileyim ben ya..." Dilim düzelmişti, iyi bari. "İnsanlık vazifemi yaptım götürdüm bıraktım kızı bir hastaneye, sonra ne oldu ne bileyim ben abicim."

"Can normalde bu kadar üzerine düşmem ama namus meselesi yaptım bu kızı özel olarak anlıyor musun? Kız beni atlattı, beni tokatladı tamam mı? Üstüne bir de sen geldin bana yalan söylüyorsun. Sen yalancı olabilirsin bir şey demiyorum..."

"Sayın abim ben tanımam bile sizi..."

"Lafımı kesme Can. Ne diyordum, sen yalancı olabilirsin saygı duyarım, sonuçta ben de kadın satıyorum. Fakat o sandalyeye öyle geniş geniş yayılıp bana bakıp ben bu adamı ayakta sikerim, diye düşünüyorsun ya, hah işte beni o düşünce kahrediyor. Beni gözüne kestirmen zoruma gidiyor Can anladın mı?"

Adamlarına bir işaret çaktı karanlığın içinden rahat kadife bir koltuk yavaş yavaş görüş alanıma girdi. Uzun pezevenk gitti koltuğa oturdu, bir sigara yaktı. Artık adamın yüzünü yalnızca sigarasını çektiğinde görebiliyordum, oturduğu yerden devam etti,

"Sana bir hikâye anlatacağım, bu krallığı nasıl kurduğumun hikâyesi, beni duyabiliyor musun, kulağın nasıl?"

“Duyuyorum ağbicum...”

“Dokuz kardeşlik, diğer sekizinin anlatılmaya değer bir meziyeti olmadı onları es geçeceğim. Annem zavalı, biz okuyalım diye kendini paraladı. Zaten adımı da bir umut annem vermiş, adımı merak ediyor musun?” Evet, anlamında başımı salladım. “Rahmetlik adımı Mühendis koymuş. Adımı hak ettim Can, karı piyasasını baştan inşa ettim. Neyse bırak hatıraları şimdi, diğerleri, kardeşlerim bir şekilde okudu, ziraat falan işte. Kardeşlerin en eğitimsizi karşında duruyor Can. İki iki daha ne yapar Can?”

Bunu gerçekten soruyor muydu bilemedim. Fakat anlatmayı kesmişti, ben de yanıtladım mecburen,

“Dört.”

“Kardeşlerime sorsan onlar da aynı cevabı verirdi, dört. Kâğıt üstünde neler dönüyor bilmiyorum Can, fakat iki, iki daha, alırken üç, satarken beş eder...” Biraz durdu, sigarasından iki üç nefes çekti. Bu çok komik Kayserili şakasını ilk kez duyduğumu düşünmüş olacak ki sözün verdiği havayla koltukta şöyle bir kuruldu.

“Babam ne istediye yaptım, fakat bu onun hayatına mal oldu.” Pis pis güldü. İlk kez o anda bu herifin gerçek, alaylı bir pezevenk olduğuna inandım. Daha doğrusu pezevenkliğini hissettim herifin. “Babam, az pezevenk değildi, okumaya falan inanmazdı, omuzlarındaki yükü bir an önce alalım diye hayata atılmamızı isterdi. Öyle de yaptım, herkesten önce yetiştim ve onun omuzlarındaki yükü aldım...” Kesik kesik güldü yine. Korkudan altıma sıçmak üzereydim. Şimdiye kadar nasıl tuttuğu-

mu bile bilmiyordum doğrusu. Gülüyor, duruyor, gülüyor, duruyor. Akıl hastanesinde zincire vurulacak kadar psikolojisi sıkıntıda bir herifle oturmuş çırılçıplak sohbet ediyordum. Ansızın ayağa kalktı hızlı hareketlerle bir sağa bir sola seğirtti ve hikâyesini bitirdi:

“Babamın omuzlarındaki yükü aldım, sonra ne oldu biliyor musun?” Merakla, saf bir çocuğun merakıyla yüzüme baktı, sorusunun yanıtını bildiğimi düşünüyordu herhalde ciddi ciddi. Bilmediğime ikna olunca tamamladı sözünü: “Çok komik bir hikâye fakat şimdi anlatmayacağım, belki başka zaman.”

Tam şu anda hık diye inme inse resmen mutlu ölmüş sayacaktım kendimi, ölürken mutlu değil ama ölüp kurtulduğu için mutlu. Zavallı ben, zavallı kulağım, zavallı gözüm, zavallı -önüme baktım hiç yokmuşçasına içe kaçmıştı aletim, zavalıcık. Sessizce ağlamaya başladım, bir yandan da çaktırmamaya çalışıyordum.

“Yani şimdi sen kızı, Katya’yı öylece, bulduğun gibi hastaneye bırakıp kendisiyle gurur duyan sorumluluk sahibi saf bir inek olarak oradan uzaklaştığına inanırsan sanıyorsun öyle mi?”

O sıra görüş alanıma zayıf psikopat girdi. Elindeki paslı pazarcı bıçağıyla tırnaklarını törpölüyordu. Geldi başımda dikildi. O kadar yaklaşmıştı ki bıçağın tırnaklarına sürtünürken çıkardığı ses bütününü kafamın içindeydi. Hırs hırş hırs hırş... Kişisel bakımına özen gösteriyordu belli ki, morarmış gözlerimle seçebildiğim kadarıyla parmakları süt gibi, tırnakları biçimliydi hırbonun. Patron yine koltuğa çöktü, bu sefer gayet komik, bir pe-

zevenk gibi değil de pezevenk rolü yapan bir karakter oyuncusu gibi konuşmaya başladı:

“Can, senin gibi ortalamanın altında kalan sıradan insanların, Katya gibi özel türleri filmler dışında görme olasılığı öyle düşüktür ki bu olasılık hesaplanamaz bile. Kuantum olayı gibi düşün, nedir kuantum, sen salça olana kadar olan, sen ayı gibi gelip mekâna girdiğinde savuşan şeydir. Sen Can, Katya’yı gördüğünde Katya Katya olmaktan çıkar ama sen de insanlıktan çıkarsın. Katya gibi bir meleğin sana denk gelmesi, seni büyük sürüden ayırdı elbette. Artık sen seçilmiş kişisin Can. Dolayısıyla senin Katya’yı kendi türünden alelade bir kadın gibi hastane kapısına bırakıp gitmen o kadar saçma ki, bu gerçekten olsaydı bu sefer de sırf mallığını cezalandırmak için öldürürdüm seni.”

İlk andan beri belinde duran tabancasını eline aldı. Tabanca elinde bir süre suratıma baktı dik dik. Sonra pozisyonunu bozmadan, öyle durduğu yerde tabancanın namlusunu ısırdı, tabancayı ağzında tutarken ceketini çıkardı, koltuğun üzerine bıraktı, pantolonunu çekiştir-di ve tabancayı yeniden eline aldı. Sonra bacak aramda oluşan çukura bastırıp mermiyi namluya sürdü.

“Abi kuantum falan...” çekinmeden utanmadan içimi çeke çeke ağlıyordum artık, kendini doktor mengele sanaan beyaz kadın taciri bir patates mafyasının eline düşmüştüm, çözülebilir bir sorun olmaktan çıkmıştı artık durumum, kaybetmiştim. Kesti sözümü kaçık herif babacan bir sesle,

“Bak aslanım,” dedi “kızı istiyoruz, Katya’yı istiyoy-

ruz. Ve eğer onu bulamazsak kendimizi yıllardan sonra ilk kez başarısız sayacağız. Yıllardan sonra ya şaka değil," hastalıklı bir şekilde gülmeye başladı, "başarısız olursak, bir karıya sahip çıkamadı diye konuşurlar Can, bunlar çok kötü insanlar, tefe koyarlar beni, karı diye satarlar beni." Gözlerim şişmiş, suratımda ifade namına hiçbir hareket kalmamıştı. Anlattıklarını anlıyorum diyemiyordum diye bir süre yüzüme baktı. Sonra adamlarına hitaben,

"Değil mi çocuklar," dedi, "bu başarısızlığın dik âlâsıdır... bu başarısızlığın... artık nesidir bilmiyorum, nesidir?"

"Pornosudur patron."

"Pornosudur. Peki biz başarısız olunca sen ne olacaksın? Vallahi bence sen de başarısız olacaksın."

"Neden?" dedim gayriihtiyari.

"Neden?" dedi dalga geçerek.

"Neden?" dedim kısık sesimle tekrar, kaygıdan korkudan altıma sıçarak.

Tabancayı korkup içeriye firar eden cinsel organımdan geriye kalan boşluğa iyice bastırdı, az önce yırtmaya uğraştığı kulağıma bıyıksız ağzını iyice bir yaklaştırdı ve

"Hikâyenin sonunda ölüyorsan başarısız olmuşsun Can, ölüyorsan başarısızsın demektir," dedi fısıldayarak.

Hangarın mazot kokulu havasını ciğerlerime doldurdum. Sağlıklı düşünmem ve bu işten canlı kurtulmam gerekiyordu. Adamlar haklıydı çünkü, denklem basitti, arkamdan makaleler yazılsa bile öldüm mü kaybedi-

yordum. Bu manyak çetenin elinden kurtulursam fakat, cümle âlem yüzüme tükürse bile vız gelirdi, büyük başarı olacaktı benim için. Denklemi bozan tek şey Katya'ydı. Katya'nın yerini söylemek öyle ağır geliyordu ki şu an, belki tek kurtuluşum buydu ama hayatımı alıp güzelliği verecektim onlara. Canımı kurtarıp ruhumu, benliğimi. Bir tek uçması eksik, diğer tüm harikalar çiftler çiftler bahşedilmiş gerçek, yemin ederim gerçek bir tanrıçayı bu akbabalara teslim edecektim. Nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Hem biraz daha zaman kazanmak hem de zebellaları biraz olsun rahatlatmak için bir adres verdim onlara, Feyaz'ın mezbahasının adresini. Yalan olduğunu anlayana kadar epey vaktim olacaktı, belki de kim bilir, Feyaz mevzuyu çakozlayıp bir hal çaresine bakacaktı.

"Şimdi sayın abim şöyle..." Adresi tane tane söyledim, iki ayı kenarda dikilirken Mühendis adresi yazdı bir kâğıda, ellerine tutuşturdu.

"Kılına bile dokunmadan getirin Katya'yı bana."

"Senin Subaru'yu alalım mı patron?"

"Benim Subaru'yu ne zaman aldınız da şimdi alacaksınız? Panelvana atlayın..."

"Yalnız patron Panelvan serviste şu an, hatırlı müşteri biliyorsun arabada istedi kızları, arkaya çektik onlara bıraktık Panelvanı."

"Sıçtırmayın servisine, atlayın getirin kızı..."

"O zaman..."

Arka tarafında kim bilir hangi sonradan görme iş adamının seks partisi düzenlediği Panelvana atlayıp, mezbahanın yolunu tuttu böylece Keskin ile Yusuf.

ALTI

Gündüzler tekdüzedir, ya gece? Geceyi kimse planlayamaz. Macera arıyorsan kendin bilirsin ama yıldız ışığına güvenilmez mesela. Kent ışıkları hele kahve falı gibidir, ne gösterirse tersi çıkar. Tek bir uzun zamanda, aynı anda olup biter her şey, bitmezse de bitmez, alacakaranlığın olayı budur zaten.

Direksiyona Yusuf geçmişti. Keskin, kenarda oturmuş bıçağıyla oynarken, her türden rafine fanteziye uygun şekilde tasarladıkları aracın arka tarafına, küçük bir bölmeden seslendi.

“Biraz dolaşacağız, konsept dahilindedir, iyi eğlenceler...” Bunu söyledi ve bölmeyi kapadı. Ukraynalı diye yutturdukları iki Gürcü kadınla âleme dalmış, sonradan görme tekstilci Kürşat, bölmeden gelen sese cevap vermedi ama yine de iri memelerin arasına gömdüğü dar

alınli kafasını az buçuk kaldırdı, çirkin gözlerini iki meninin tam ortasına odakladı, kendi kendine,

NE SİK OLUYOR BE!

diye mırıldandı. Yine de pozisyonunu bozmadı. Kürşat'ın zaafı iri memelerdi. Bütün pozisyonlardan vazgeçmeyi, her zevki zirvesinde satmayı bilmiş bir herifti. Fakat iri memeler aşil tendonuydu onun. Biliyordu, onu bu zaafı öldürecek. Yıllık dört buçuk milyon liralık cirosunun hatırı sayılır bir kısmını kadınlara harcıyordu. Kral dairelerinden terk edilmiş izbelere, terminal tuvaletlerinden pilot kabinine, dağ başları, tarlalar, parklar bahçeler genel müdürlükler, tren koltukları, bankamatiklerden restoranlara, kimya laboratuvarlarına, imalathaneden çöp bidonlarına dek Kürşat zorlayabileceği yere kadar zorlamıştı kasıklarını. Yine de ona ilk seferki heyecanı yaşatan şey hâlâ iri memelerdi. Onlarla baş başa kaldığında hiçbir uyuşturucunun yapamayacağı bir kafaya ulaşıyor, yerçekiminden azade, bir buluttan diğerine seke seke saç diplerine dek mest oluyordu. İri memelerin Kürşat'a verdiği şey zevk değil, mutluluktu. Hayatı doğru kadını aramakla geçmişti bir bakıma. Ne kadarının farkındaydı bunun kim bilir. Farkında olmayanlar arayamaz mı, o da arıyordu. Buna, bu bilince en çok yaklaştığı günler, kadınlardan kaçtığı günlerdi. Durgunlaşır, canı rakı çekerdi o zaman. Hayallenirdi, başı dönerdi hafiften. Hızlı ve sek içilen birkaç kadehten sonra ancak, kendisini ikinci kat balkonundan iten bir çift el anımsıyordu. Küçük buruşuk bu ellerin sahibini çıkaramıyordu ama. Küçüktü gerçekten zihninde yanıp

sönen eller, öyle ki belki de bir köpeğin patileriymiş hatırladıkları, buruşuk, ince bir hat boyunca sarı tüylerin çevrelediği kollar. Düşüp düşmediği silinmiş, çarpıp çarpmadığını hatırlayamıyor, merak da etmiyor bunu. Her ne olduysa geride kaldı, atlatıldı. Tek bir soru var aklında, orası neresi, o eller kimin, beni itekleyen kim? Kalkıp terasın sınırına ilerliyor, kendini bırakmıyor ama hiç. Temiz hava yüzünü yalıyor, temiz hava Kürşat'ın yüzünü bahşişi torpilli iri memeli bir fahişe gibi iştahla yalıyor, kendine geliyorsa şayet, bu hep bu şekilde oluyor. Onu yerçekiminin baştan çıkarıcı müziğinden biçimli, sert, iri memeler kurtarıyor. Mükemmel memeler, bir ömürdür aradığı memeler.

Çılgın bir bilim adamı olsaydı, kurduğu en parlak hayal buydu Kürşat'ın, iri memelerin yarattığı etkiyi yaratacak tablet ilaçlar için kimya deneylerine hız verirdi. Fakat yine de parasını bilim adamlarına değil kadınlara yedirmeyi şimdilik daha akılcı buluyor.

Gözleri çukurlarında bir tur döndü. Aracın park halinde olacağı söylenmişti kendisine. Şimdiyse konsept böyle deyip trafiğe girmişlerdi. O sırada kadınlardan zayıf ama iri kemikli olanı enli uzun parmaklarını Kürşat'ın poposunun arasına yavaşça daldırdı. Diğer, hafif balık etli olanı haplanmıştı muhtemelen, akli başında değilmiş gibi sırttı sonra da ağzını aralamadan dilini çıkardı. Kürşat hareket halinde olmanın risklerini değil, farklılıklarını görmeye başlamıştı artık. İri kemikli olanı, yaba gibi eliyle arkadan kavradığı hayalarını sıktağında, Kürşat, şoför koltuğuna alıcı kuş gibi tünemiş pür dikkat

araba kullanan Yusuf'a direksiyon hakimiyetini kaybettirecek bir ıglık kopardı. Bu masal âleminde sıyrılacağı ve belki de hayatının anlamıyla yüzleşeceği ana kadar akıl evreninden uzaklaştı -mesele ne kadar ödediğiniz değildir, atölyesinde üç otuz paraya zehirlenen çocuk işçilere hep söylediği gibi, buna değip değmediğidir.

Keskin ile Yusuf Panelvanı alıp yola koyulduklarında Katya, Can'ın onu bıraktığı otel odasında televizyon izliyordu ve artık çok sıkılmıştı. Yusuf arabanın kontağını çevirip, Keskin arkada üçlü yapan adama ve kadınlara her şey yolunda devam edin işareti çaktığı sırada Katya televizyonu kapadı ve soyunmaya başladı. Aniden duşa girme isteği gelmişti. İstanbul'a geldiğinden beri bu istek hiç gitmiyordu aslına bakılırsa. Şehrin insana yapışan rutubetinden mi, araç trafiğinin yaydığı pis ısıdan mı artık neyse, Mühendis ve adamlarının elindeyken vücudundan tiksine, bedeninden yükseldiğini düşündüğü kokudan handiyse öğürmeye başlamıştı. Bu yüzden Can onu bu otel odasına bıraktı bırakalı durup durup duşa giriyor, suyun altında öylece, ama yıkanmadan aslında, yalnızca suyun akıp gitmesini izliyordu. Yine öyle yaptı, ılık suyun altında su, yüzünden yavaşça akıp geçerken gözlerini yumdu. Sevdici şarkıları anımsadı. Sevdici şarkılar hep eğlenceli şarkılardı. İçinden onları söylemeye çalıştı ama beceremedi. O şarkıların havasına girmeye çabaladıkça daha da mutsuz oldu. O şarkıların havasın-

dan ne kadar uzağa düştüğünü fark etti. Basit, sözleri neredeyse anlamsız o şarkılar her şey yolunda demekti çünkü, hiçbir şey yolunda gitmiyorken o manasız şarkılar derin bir hüzne sebep oluyordu. Sessiz sessiz ağlamaya başladı, hıçkırıyordu belki de ama akan su hıçkırıklarını yutuyordu, yazık Katya'nın hüznü bile ses bulamıyordu.

Sanat tarihi okuyan güzel bir kadın, para kazanmanın kestirme yolu olarak görmüşse ne olmuş modellik yapmayı, Katya tereddüt bile etmemişti. Kültürlü bir kadındı, annesinin nerede olduğunu bilmiyordu, babasıyla ayrıldıklarında kırk sekiz aylıkmiş anlatıldığına göre, niye anlatılmışsa bu detay, annesi gitmiş, tek söylenen bu ona, gitti. Gitti -nereye, ne zaman, kiminle, ne yapmaya, nasıl, neden, neyle? Gitti, öldü mü, hayır kızım. Gitti, başka biri mi, hayır. Gitti, dönecek mi, hayır kızım. Hayır hayır hayır. Böylece Katya, onu bırakıp giden annesini hep merak etti, ilk gençliğinin neredeyse tamamını, yirmili yaşlarının hatırı sayılır kısmını onu anlamaya çalışarak geçirdi. Hayır'dan başka yanıt olmayan babasını ise, bu ayrılığın asıl sorumlusu gibi algılamaya başlamıştı. Fakat ayakları üzerinde durabiliyordu, anne babasının trajedisini bir şekilde sıyrıp atmıştı üzerinden. Sonrası bok gibi gelmişti ama, İstanbul hiç hayal ettiği şekilde karşılamamıştı onu, burası onu becermek isteyen insanlarla doluydu. Bornozuna sarınıp banyodan çıktığında odanın kapısına vuruldu.

Sesi duyar duymaz yavaşça ayağa kalktı. Bornozu bir kenara bıraktı, üzerine çarçabuk bir elbise geçirdi ve kapının ikinci kez vurulmasını bekledi. Kapı ikinci kez

vurulduğunda, Can, dedi içinden, rahatlamıştı. Gitti kapıyı açtı.

Karabasanlardan fırlamış gibi duruyor. Canavar. Birkaç insan üst üste, iç içe geçmiş sanki, arkadaşlarını, kardeşlerini yemiş, kötülük alameti Yusuf. Bir karakoncolos. Adeta. Konuşmuyor, arada homurtular duyuluyor, belki bir iki insafsız kelime. Konuşan biri değil, onun sessizliği herhangi bir anlama gelmiyor o yüzden. Yine de bu zebellanın orada olması, orada olduğunun fark edildiği an ürkütücü. Keskin için bile. Keskin de konuşkan biri değil ama söyler arada, anlatır, sorar. Yanıt alamayacağını bile bile, önlerinden akıp geçen yola bakarak,

"Kızın suratını kestini mi, kesik gibi görünüyordu," dedi laf olsun diye.

Başını iki yana salladı Yusuf.

"Nasıl oldu, kesik o, kesmişsin işte."

Yusuf gene salladı başını. Çok ciddiydi ve gözünü yoldan ayırmıyordu. Gözleri geceleri çok zayıf görünüyordu, muhtemelen tavuk karasıydı ama bunu kimseye söylemiyordu tabii. Söylenecek şey mi! Pür dikkat yola bakıyordu ayı. Keskin'in gözü Yusuf'un parmağındaki gümüş yüzüğe ilişti.

"Sikip atmışsın kızın yüzünü sevgili Yusuf, ya yüzük ya bıçak işte." Başını salladı,

"İflah olmaz, bedava versen kimse sikmez bu saatten sonra o karıyı, güzel de karıydı."

Yusuf ilk kez gözlerini yoldan ayırıp Keskin'e baktı. Ne oluyor, âşık mı oldun, bakışıydı bu. Keskin,

"Sevgili Yusuf," dedi, açıklama gereği duydu, ibretlikler için bu kadar içlendiği olmamıştı çünkü daha önce. "Sevgili Yusuf, yanlış anlama ama keşke önce bir sorsaydın."

Kırmızıda durdular. Keskin sesini kesti. Sakin bir geceydi, yollar boştu. Motor sesi de kesilince yalnızca arabanın arkasında saf tutmuş geri üçlünün zevk sesleri işitiliyordu. Kürşat küçük küçük bağıırıyordu galiba, cins herif. Can çekişiyor gibi geliyordu sesi, kadınların kendi aralarında konuşmaları ve teatral kahkahaları olmasa gerçekten de adam son nefesini veriyor sanırdınız. Yeşil yanıp da hareket etiklerinde Keskin meselesine döndü yeniden:

"Güzel karıydı."

Can'ın tarif ettiği sokağa geldiler. Yusuf sokağa girince yavaşladı, numarayı kaçırmak istemiyorlardı. Seksen altı numarayı gördüler, biraz daha ilerleyip durdular. Arabadan indiler. Keskin bıçağını, Yusuf tabancasını kontrol etti. Ceketlerini düzelttiler. Seksen altı numaraya doğru yürüdüler.

Seksen altı numara iki katlı eski bir binaydı. Sokak bu türden eski, kimisi yıkılmaya yüz tutmuş çok sayıda binayla doluydu. Çoğunlukla imalathane, depo falan olarak kullanılan yerlerdi. Kapının önünde durdular. Keskin pazarcı bıçağını çıkardı açtı. Paslı demiri sol elinin avcunda şöyle bir gezdirip katladı. Bıçağın kabzasıyla kapıya iki kere vurdu. Yusuf kapıya sırtını dönmüş

sokağı kesiyordu. İn cin top oynuyordu, sokak lambası yoktu. Karanlık, ıssız sokak Yusuf'u bile ürküttü bir nebze. Kolları iki yanından sarkıyordu, ellerini cebine koyduğu, göğsünde birleştirdiği falan görülmemiştir. Kolları iki yanından iki fazlalık gibi sarkar hep. Yine öyleydi. Keskin ikinci kez çaldı kapıyı. Bir ışık yandı bu sefer içerde. Yusuf da kapıya döndü, vazifelerinin ciddiyetine büründü. Kızı al ve Mühendis'e götür, bu gecenin başarılı bir gece olmasının tek yolu buydu ve gayet basitti, Katya kapıyı açacak, kucakla, arabaya tık, gaza bas. Git nasıl, ne şekil uyuyorsan uyu ondan sonra. Derken kapı açıldı. Adamları içerde yanık oynamaya kendilerini ölümüne kaptırdıkları için kapıyı Feyaz açmıştı. Bu bir metre elli altı santimlik adam Katya değildi, ona hiç benzemiyordu.

Gerçek adını vermeyen kibar hırsız, bay muammanın M'si, alelade taksi şoförü Can'ın masum ellerine teslim ettiği Picasso'nun asıl sahibine dönmesini sabırla bekledi. Can'ın resmi getireceği yoktu. Atlatıp duruyordu. Polise de gidemiyordu diğer taraftan, kendi eksik hesabını oradan geçen bir ihtiyar kapatmıştı neyse ki, Can müze soygununun faili olarak aranıyordu. Yakın takibe almıştı bu yüzden Can'ı M. Munis bir herife benziyordu ama İstanbul'da taksi şoförlüğü yapan birine güvenecek değildi. Can farkında olmasa da attığı her adımda peşindeydi. Paha biçilemez Picasso'sunun başına bir iş gelme-

sine izin vermeyecekti elbette. Resimden falan anlamıyordu ama Picasso'dan anlıyordu, bir Picasso'n varsa altın varaklı klozetlerde sıçabilirdin ve tuvaletin okyanus manzaralı olabilirdi. Buna kübizm denir. Kolay bir işti.

İÇERDE ADAMIN VARSA HER İŞ KOLAYDIR,

demişti ona koğuş arkadaşı Gunter, başarılı banka soygunundan iki hafta sonra tıkıldıkları Düsseldorf Bölge Hapishanesi'ndeki ilk gününde, tanıdığın insanları soyacaksın, diye de tamamlamıştı vecizesini, Alman rasyonalizminin insanı titreten soğukluğuyla, diğeri enayiliktir. Cezaevinden firar edip Türkiye'ye döndüğünde, bir iki küçük soygundan sonra Gunter'in sözünü anımsamıştı ansızın. İşi gücü bırakıp kritik yerlerde tanıdıklar aramaya, insanlarla tanışmaya başlamıştı. Sabancı Müzesi'nin bahçıvanıyla tanışması da bu yöndeki girişimlerindendi. Bahçıvan Civan, müzeye çok yakın bir gecekonduda tek başına yaşıyordu ve bahçe bakımından kalan zamanını kıyı balıkçılığına ayırmıştı. Oltasını atıyor uykusu gelene kadar bekleyip sonrasında uyuşuk hareketlerle toparlanıyor, gidip yatıyordu. Arkadaş olmaları uzun sürmemişti. Son derece şık bir kıyafetle, kiralamıştı lüks araçtan tam da Civan'ın balık tuttuğu yerde inip gösterişli oltasını ağır hareketlerle çıkarıp denize atmıştı, bu işin acemisi olduğu hemen anlaşılıyordu. Sonrası kolay gelmişti, sohbet sırasında müzenin mimari danışmanı olduğuna inandırması hiç zor olmamıştı. Böyle biriyle diyalog kurmak bile Civan'ın başını döndürmeye yetmişti. Bir akşam ansızın müzeye koşarak girdiğinde, Civan, danışman beyin bir telefonuyla onu

resmin karşısına götürecek yolları gayet inanarak açmıştı. Soyguna yardım ettiğinin farkında falan değildi tabii ki, yine de dört gün karakolda tutulmuş, savcı ifadesini aldıktan sonra adamın Can'ı tanımadığına ikna olmuştu. M -Muammanın M'si- resmi kolayca almıştı ama Can giderek büyüyen bir probleme dönüşüyordu. Herif elindekinin ne türden bir servet olduğuna uyanmıştı herhalde. Böyle olmayacaktı, Can'ın resmi getirmesini beklerken herifçioğlunun polisin eline düşmesi olasılığını hesaba katmamıştı. Salak oğlanın elinden bizzat almak farz olmuştu Picasso rulosunu. Bu niyetle zaten adım adım izlediği Can'ın kaldığı otele girip bir oda tuttu. Ardından Can'ın Katya'yı bırakıp çıktığı odanın kapısına gitti ve Avrupa görmüş uygar bir insan gibi kapıyı çaldı.

Kapıyı iki kez vurduktan sonra Katya açtı. Taksiden inerken birlikte görmüştü onları. Kadının hâlâ odada olacağını aklına getirmemişti ama. Havalı bir Rus kızına benziyordu. Fakat hoşbeş edecek zaman değildi. Kadının ağzını sol avucuyla kapatıp palas pandiras daldı içeri. Sendelediler. Birlikte yere kapaklandılar ama yine de M. sol elinin kızın ağzından ayrılmasına müsaade etmedi. Kız, Can'ı beklerken böyle bir saldırıyla karşılaşınca neye uğradığını şaşırıldı ilkin. Fakat bu şaşkınlığı hızla attı üzerinden. Neyin peşinde olduğu belliydi, resim için gelmişti adam. Neresine gelirse orasına rastgele vurmaya başladı adamın. Çırpınıyor, ayaklarıyla havayı dövüyor, adamın ağzını kapatan elinden kurtulmaya çalışıyordu. M. diğer koluyla da karnına dolanmıştı Katya'nın, can havliyle öyle bir sarılmıştı ki günlerdir doğru düzgün

yemeğin girmediği midesini alıp çıkaracaktı neredeyse kadının. Katya saldırıyı savuşturmaya çalışırken acı acı inliyordu. Duştan henüz çıkmıştı, saçları nemliydi ve mis gibi kokuyordu. Bu koku burnunun duvarlarına değdiğinde, zarif hırsız birkaç saniyeliğine burada niye bulunduğunu unuttu. Bu kadınla işinin ne olduğunu, şu anda ne yaptığını, Picasso'yu falan unuttu büsbütün. Kadını koklamayı bıraktı bu yüzden hemen, hatta saçlardan yükselen buğunun etkisini kessin diye pis kokuları hayal etti. Bir öp bidonuna rastgele tikiştirilmiş yemek artıklarını, ev hayvanlarının poşetlenmiş kakalarını, çürümüş iek gövdelerini, yavru kedi cesetlerini, toz torbalarını, adabına uygun düğümlenip atılmış kaputları, otuz beş yıllık tesisat atıklarını falan canlı detaylarla hayal etti de, onların kalmış, koyulaşmış kokularını, burnunun kılcal damarlarına işlenmiş hatıralarını deşti de. Toparlandı güç bela. Bir yandan kadını zapt ediyor bir yandan da onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

“şşşşş şşşş şşşşşş... Dur. Çırpınma be dur. Bir şey yapmayacağım. şşşş...”

Kadın gücünü sonuna kadar harcadı, gücü tükenene kadar durmadı. Fakat kurtulamayacağı ortadaydı. Adamın ses tonu, herhangi bir şey yapmaya yeltenmemesi falan biraz olsun sakinleşmesine yardımcı olmuştu. Hâlâ yerdeydiler, yere, sol kollarının üzerine uzanmış vaziyetteydiler, adamın sol eli Katya'nın ağzını sıkı sıkıya tutuyordu. Diğer kolunu hafifçe gevşetti önce,

“Sakin ol, seninle bir işim yok. Seninle bir işim yok, şşş... şşşş... Can'da bir emanetim var, onun için geldim...”

dedi ikna edici, giderek yumuşayan bir sesle. Kadının karnına dolanan sağ kolunu havaya kaldırdı. Kadın kıpırdamıyor, adamın ne yapacağını bekliyordu büyük bir gerginlikle.

Adam sağ elini yağmurluğunun cebine soktu, cebinden bir bez mendil çıkardı önce, sonra da küçük plastik bir şişe. Kadının olup biteni görmesi olanaksızdı çünkü kaşık pozisyonundaydılar, meraktan çatlıyor ama adamı sinirlendirmemek için kılını bile kıpırdatmıyordu. Adam küçük şişeden mendile boca etti. Kapağını kapatıp şişeyi yeniden cebine koydu. Bez mendili kadının ağzına ve burnuna bastırdı. Kadın bunu beklemiyordu işte, başta direndi ama daha ne olduğunu bile anlayamadan birkaç saniye içinde derin bir uykuya teslim oldu.

Katya'nın çırpınışları M'yi yormuştu. Sırt üstü uzandı kaldı bir süre. Nefesini düzeltti. Doğruldu ama ayağa kalkmadı, oturduğu yerden kadını izledi. Başta çok fark edemediyse de kadın gerçekten güzeldi. Can gibi alelade bir tiple ne işi var acaba diye geçirdi içinden. Acelesi vardı, oyalanmak olmazdı. Neyse işte, bu millet hep güzel zaten, dedi ayağa kalkarken. Odayı enine boyuna aradı. Resim odada değildi. Vay seni Can, diye mırıldandı kadife sesiyle, sen de az değilmişsin. Hızlıca düşündü, Picasso gelene kadar Katya'yı rehin almanın yeterince adil olacağına karar verdi. Kadını doğrultup odanın ortasındaki yatağa yastıladı. Sağına soluna bakındı, koltuğun üzerindeki kot monta gözü ilişti, aldı kadının üzerine tuttu, tam üzerine göreydi. Montu kadına giydirdi. Ayağa kaldırdı, sağ kolunu boynuna doladı, sanki has-

taymış gibi kadını taşıya taşıya resepsiyona kadar indi. Resepsiyondaki çocuğun eline biraz para tutuşturdu. Otelin önüne park ettiği Doblo'nun içinde sigara tütüren Niyazi'ye işaret çaktı. Kadını birlikte aracın arka tarafına uzattılar. Can seni öldüreceğim oğlum, dedi yüksek sesle yan tarafa yerleşirken. Mal mal suratına bakan Niyazi'yi o zaman fark etti. Ne yapalım o zaman, gidelim mi acaba, dedi asabı bozuk şekilde. Kafasını koltuğa yasladı, aşırıcılar, dedi kendi kendine, sadece aşırmayı bilirsiniz, başka bir halt yok. Niyazi gazı köklemişti bile.

Kapı çaldığında Feyaz bilgisayardan siparişleri kontrol ediyordu. Muhasebeden anlamazdı ama yine de her gün defterleri bizzat incelerdi. Adamlarının patronun kim olduğunu bilmeleri önemliydi, gelenden gidenden bir gün haberi olmasa uykuları kaçırıyordu. Bilgisayarı kapatmadan önce, internetten doğup büyüdüğü köy adına açılmış sayfaya girip fotoğrafları karıştırdı biraz. Kalktı sonra, gidip yanık masasının yanında gerindi, oturmaktan her tarafı tutulmuştu. Mezbahanın eli satırlı elemanları, gece mesaisi öncesi yanık oynamaya dalmışlardı çoktan. Yürüdü tuvalete girdi, kapıyı kapamadan işemeye başladı. O anda kapı çalındı. Masadaki elemanlar orali bile olmadı. Feyaz mesanesini boşalttı, tuvaletten çıkıp odaya geldi. Adamlarının kapıya bakmaya tenezzül bile etmemesine içerlemişti. Yine de başını hafiften gülerek iki yana salladı ve

MEZBAHADA SIRADAN BİR GÜN,

dedi kendi kendine, ikinci kez vurulan kapıyı açmaya giderken. Kapıya pazarcı bıçağının tersiyle vuran Keskin'di. Yanında Yusuf dikiliyordu. Bunlar Feyaz'ın daha önce gördüğü tipler değildi. Herhangi bir anlama gelmeyen boş gözlerle adamlara baktı. Bu saatte mezbahaya gelen olmazdı haliyle, mezbahaya kim niye gelsin zaten. Nakliye için gelen gelirdi, o da ofis kapısını tıklatmaz, yan tarafa soğuk havaya yanaşır, yüklemeyi tamamlar, basar giderdi. Ofisin kapısını tıklatanlar çoklukla esnaftan kimseler olurdu, nadiren de yolunu şaşıranlar. Bu iki devenin yollarını şaşırdıkları kesindi. Feyaz, bu takım elbiseli tipi bozuk heriflere huylanarak baktı. Tek kelime etmedi. Hesabını bilmeyen, Feyaz'ı tanımayan yarak kürek mafya irilerinden, diye düşündü ilkin, haracını yiyecek enayi arıyorlar herhalde.

Keskin, yerden bitme milli halterciye şüpheyile baktı. Yanlış bir şeyler olduğunu, Can'ın kendilerini yanlış bir adrese yönlendirdiğini daha ilk saniyede çaktı ama emin olamadı yine de.

"Kız burada mı?" diye sordu bu yüzden temkinle. Feyaz,

"Kız?" dedi sadece, iki kabadayı bahane peşindeydi anlaşılan, kız kimse artık, hele itlere, hele köpeklere, içeri seslendi sakince,

"Çocuklar kız burada mı?"

Keskin mevzuya kesin olarak uyanmıştı. Fakat manevra yapmakta, hayırlı geceler dileyip efendi gibi mekânı terk etmekte gecikmişti. Feyaz'ın içeri seslenmesini takiben, anlama özürlü Yusuf bir aslan gibi kükredi:

“GETİR LAN KIZI!”

Bu Yusuf’un ağzından çıkan son cümle oldu. Cümlelerin sonuna ünlem daha yeni yerleşmişti ki, Feyaz’ın, soğuk hava deposundan çıkıp sokağı dolanan adamları ikilinin arkasındaki yerlerini aldılar. Feyaz’ın Yusuf’a sırtıttığını gördüklerinde, yaradana sığınıp Yusuf’un sağ, Keskin’in sol kulağına ellerindeki çam kütüklerini indirdiler. İki haydut, önce kafa kafaya vurdu sonra da devrik diktatör heykelleri gibi utanç içinde yere yapıştı.

Feyaz’ın adamları, Keskin ve Yusuf’u soğuk hava deposuna, etlerin yanına çektiler. Kendilerine geldiklerinde hâlâ kızdan bahsediyordu hırbolar. Katya’dan ve Can’dan bahsediyorlardı, şuurlarını kaybetmiş gibi bir halleri vardı. Feyaz, Can’ın adını duyunca iyice işkillendi. Bu herifler haraç peşinde değillerdi demek, demek konu Can’la ilgiliydi.

“Kafalarını sarın şunların, kan kaybından gebermesinler. Sabaha anlarınız neymiş dertleri.”

Adamları, Keskin ve Yusuf’u soğuk hava deposuna kilitleyip yanık masasına döndüler. Feyaz ertesi sabah ofise geldiğinde Keskin ve Yusuf çoktan ölmüştü, soğuktan donarak mı, kan kaybından mı orası belirsizdi bir tek.

Keskin ve Yusuf’u Panelvana atlayıp yola koyuldukları ilk andan itibaren takip eden Tommy Vercetti gömlekli adam, hemen her kırmızı ışığı, tüm virajları, yol ve trafik durumunu dakika dakika Suzan Hanım’a bildiriyordu.

Suzan Hanım, URARTU adındaki sefil müzik grubunun zavallı üyelerinden dükkânının içine sızan heriflerin isimlerini ve nerelere takıldıklarını öğrenmiş, peşlerine adamını takmıştı çoktan. Tommy, iki adamın Feyaz'ın mezbahasına kafalarından kan fışkırır vaziyette sürüne-
rek götürölmelerini seyretmiş, aynı noktada sabahı et-
miş, bununla da yetinmemiş sabırla, Feyaz'ın adamları-
nın gece yarısı mezbahadan iki cesedi, yekpare bir dana
cendeği gibi yüklenip götürdüklerine de şahit olmuştu.
Dünyanın parasını bayılıp doğru düzgün giyemedi or-
tadan kaybolan gömleğini günlerdir aramasına rağmen
bulamayan Suzan Hanım telefonu hışımla açmış, kendi-
sine olup bitenleri yavaş, sindire sindire anlatan emir eri
Tommy'ye demişti ki,

“E, ne anladık biz bu işten!” Tommy,

“Adamların cesetlerini getireyim mi patron?” diye
sormuştu safça. Suzan,

“Cesetleri rahat bırak,” dedi gayet ciddi bir sesle,
“Panelvan ne durumda?”

“Park ettikleri yerde hâlâ, ona dokunan olmadı.”

“Panelvanı al, işin peşini bırak, ucuz kurtuldu oros-
pu çocukları.”

Tommy Vercetti, Sabina'nın yatak odasının kapısını
açar gibi kolayca açtı panelvanın kapısını, elinde may-
muncuk varmış gibi saniyesinde çalıştırdı aracı ve arka-
sında bitkin vaziyette uyuya kalmış üç yolcusuyla Suzan
Hanım'ın garajının yolunu tuttu. Sağ şeritten ağır ağır
ilerlerken tek istediği, biçimli ve sert vücuduna deri kı-
yafetlerini geçirmiş, kendisini bekleyen portakal kokulu

Sabina'yla yaşayacağı zevk gecesinin bir an önce gelmesi-
siydi.

YEDİ

Elimden her iş gelir, bu açıdan anneme benzemişim. Çalışmayı hiç sevmem, bu açıdan da babama. Diğer taraftan annem hiç çalışmadı, babamsa çalışmak dışında bir hayatın olabileceğine ihtimal veremedi. Öldü genç yaşta, altmış beşindeydi altındaki arabayı şarampole sürdüğünde. Kazaydı muhtemelen, yine de arada sırada intihar ettiğini düşünmekten alamam kendimi. İntihar ölmeyi istemek değildir zaten, belki tersidir bunun. An be an en sevimsiz haliyle ölmekte olduğunu görmüş olabilir babam. Yok yere buruşa buruşa, kıvrıla kıvrıla tükenmek, bu sebepsiz teslimiyet onu iteklemiştir bir yerde ne bileyim. Ya da trafik kazası işte, on dört yıldır ellerine yapışan direksiyonla beraber kat etmediği tek yol kalmıştı oraya yuvarlandı, sırat köprüsüne. Sekizde iki kusurlu bulundu, o kadarcık kusur kadı kızında bile olur.

Çalışmamak mümkün mü, değil diye biliyorum. Annem kanıksanmış bir kederle oturdu evin içinde, evi temizlemek kardeşimle bana kalmıştı, yemekleri babam yapardı. Annem kimse söylemese de arada gider ya tuz koyardı tencereye, ya ateşi kıstardı mesela. Ne yapardıysa artık, daha ilk lokmada hepimizin yüzüne, belki de günün ilk memnuniyeti yayılır, sihirli elleri için anneme teşekkür ederdik -bu tabii, dile getirilen bir şey değildi. Belki içimizden derdik, oh, nefesimiz ısınırdı, annem usta, ustası ustaların. Sonra kardeşim şöyle düşünürdü muhakkak, onun o açık yeşil gözlerinden anlardım bunu, nasıl yapıyor, ne yaptı acaba, ne koydu içine oh. Babam mutlu olurdu, bütün yemeği yapan kendisiydi ama onu ziyafete çeviren karısıydı, bunu biliyordu. O yüzden babam, niçin böyle kedere düştün, diye sorardı içinden, annemin yemeği babama annemi anımsatırdı, bir zamanlarki annemi yani.

PENCERELERİ CAMLARI TİTRETEN GÜLMELE- RİNİ ANNEMİN

özledi babam en çok. Durduk yere, her söze her nükteye değil, ama bir tuttu mu mesafeyi yatay ve dikey kat eden eğlenceli bir kahkaha. Zafer kazanmışların, mağlup olmamışların kahkahası. Çocukların, genç kızların, delikanlıların. Kalabalıkların kahkahası, hürriyetine kavuşanların, canını kurtarmışların, yerini bulmuşların, yurduna dönmüşlerin, âşıkların, kardeşlerin. Arkadaşların kahkahası. Hep iyi, kimseyi gücendirmeyen, kimseye fazla gelmeyen, mutlu eden, nefis, nefis bir kahkaha. Yiten onca şey arasında babam en çok bunu kaybetti an-

nemde. O kahkaha babama da aitti çünkü. O sevinçte babamın da hakkı vardı. Annem, babamın ihmal ettiği, unuttuğu, ertelediği şeylerin toplamıydı sanki. Ağlamak da dahil buna. Rüya görmek, o rüyaları satır satır hatırlamak, harikulade detaylarla anlatmak da tabii. Ani kararlar almak mesela, hesap yapmamak, arada bir hizada çıkmak da. Sesini yükseltmek. Herkes bağıırıyorsa sesini alçaltmak pek tabii. Felekten bir gece çalmayı bile annem akıl ederdi çoğu kez. Tüm vücudu, iç organları ve sinir sistemi beyaz bayrak çekmişken, rakı masasını karşısında buluverirdi babam -köşeyi dönünce fener alayıyla karşılaşmış çocuklar gibi akli başından giderdi.

Pastırma sıcaklarının bunalttığı o kasım ayında bir mektup aldı annem. Kimden geldiğini bilmiyorum. Nereden geldiğini de. Ne haberler veriyordu, ne istiyordu annemden? O günden, o mektuptan sonra annemi tanıyamaz olduk. Ara ara açılıyor, o hep bildiğimiz kadın oluyordu. Geçti diyorduk, ne olacaktı zaten, geçecekti tabii. Sonra yeniden duruyordu, göremediğimiz biri ümüğünü sıkıyor da, ağzını gözlerini kapatıyor sanıyordum o zaman. Annem aramızda dolaşıp nefes almayı sürdürüyordu fakat artık bizimle yaşamıyordu. Yine de günden güne solan bir keder çiçeğine dönüşmesi mektupla ilgili değildi, en azından tam olarak değildi.

Sessiz, ışıksız geçirdiği günlerden birinde mutfak dolabına uzanmak için üzerine çıktığı sandalye kaydı bir seferinde ve annem, mutfak tezgâhına başını çarptı yere kapaklanmadan önce. Hiç değilse bu olaydan sonraki kederini mektuba bağlamamayı tercih ediyorum.

Sanırım babam zavallı da öyle, mektup annemi olduğu kadar babamı da son kertede tüketmişti çünkü. Annem tek kelime etmemiş, babam annemin izni olmadan eline alıp okumamıştı mektubu. Yine de o mektup, annemi babamın elinden, hayatından, yüreğinden çekip almış, onu adeta bir kötürüme, babamı ise sahip olduğu son çeyrekliği kumarda kaybeden bir zavallıya çevirmişti.

Şarmpole yuvarlandı mı babam bilmiyorum o yüzden, gözünü karartıp sürdü mü yoksa! Hızla uzaklaştı, saniyeler içinde bütün acıları bitti. İlk kez annem olmadan hizada çıktı böylece babam, ani bir kararla felekten bir ömür çaldı. Gitti.

Köpekler gibi titrerken, becerikli ve durgun annemi, beceriksiz ve çalışkan babamı anımsadım -hangarın birinde, çırılçıplak vaziyette sandalyeye bağlanmışım ve pezevenk Mühendis cep telefonu ile konuşmak için dışarı çıkmıştı. Ellerim sandalyenin arkasından bağlıydı. İp gevşeyecek gibi değildi. Annem olsa yol gösterir ve babam da gereğini yapardı. Ne yapardın anne? Acil yardım lütfen. Ne yapardın? Kıpırdayamıyordum, ellerimi çözmem gerekiyordu. Ayağa kalkmayı denedim temkinli bir şekilde. Götüme yapışık gibi sandalye de benimle birlikte kalkıyordu. Yuvarlanmaktan son anda kurtuldum. Aslında sandalyeyle birlikte yürüyebilirdim. İpten kurtulmayı denedim. Olacak şey değildi. Gözlerimi yumdum. Karşımda annem belirdi. Suratıma hep o son günlerindeki, anlamını çoktan yitirmiş kederle bakıyordu. Kendisini anlamamı bekliyordu herhalde. Belki bir şeyler anlatıyordu ama onu anlayamıyordum. Sonra

Çevremde bir tur attı, arkamda durdu. Elleri ellerimdeydi, ne yapıyor acaba, diye düşündüm. Her iki elimin başparmağında bir soğukluk hissettim. Gözlerimi açtım, annem bana yol gösteriyordu, yıllarca babama yaptığı gibi. Başparmaklarımı oynatabiliyordum. Babamdan miras bir özellikti başparmaklarımı fazla zorlanmadan yerlerinden çıkarabiliyordum. Yalnızca birini çıkarmam yetecekti bağlarımdan kurtulmam için. Hadi baba dedim, sıra sende. Gözlerimi yumdum. Nefesimi tuttum. Dişlerim birbirine girdi resmen, bütün vücudum kasıldı, yine de fazla zorlanmadan sağ elimin yardımıyla sol başparmağımı çıkardım. İpten kurtuldum. Birkaç dakika yerde kıvrandım, parmağımı yerine oturtmak çıkarmaktan daha büyük acı sebebiydi her zaman.

Pezevenk her an gelebilirdi. Hangarın uzak ucunda bir ışık yanıyordu. Buraya getirildiğimden beri ara ara yanan, güçsüz bir ışık. Sandalyeye bağlıyken göz ucuyla kesiyordum o tarafı. Karanlıkta bazı gölgelerin bu ışığın olduğu yere girip çıktığını ayırt edebiliyordum. Işık şimdi beni kendine çekiyordu, başka nereye gidecektim zaten. Biri var mı yardım isteyebileceğim, hoş ne yardımı, varsa bile zapt etmeye çalışacaktır beni. En iyisi kimsenin olmamasıydı. Temkinli adımlarla oraya doğru ilerledim. Yaklaştıkça buranın küçük bir kabin olduğunu fark etim. Tavandan sarkan sarı ampulden ölü bir ışık yayılıyordu. İçeride kimse yoktu. Sağa sola göz attım hızlıca. Dört metrekare var yok. Soyunma odası gibi bir şeydi galiba. Duvarın biri boydan boya portatif malzemeyeleştirilmiş uyduruk bir gardıroptu.

Kapakları sonuna kadar açıldı, içinde hiçbir şey yoktu. Kıyafetlerimi aradım ama bulamadım. Kapının arkasına iliştirilmiş plastik askılıkta asılı birkaç elbise gözüme çarptı. Yapacak bir şey yoktu, beyaz diz üstü bir elbiseyi üzerime geçirdim, dışarı çırilçıplak çıkmaktan yeğdir. Kabine yakın taraftaki, pezevenk ve adamlarının kullanmadığı ana kapıya yöneldim. Aralayıp başımı dışarı uzattım. Akşam olmuştu ve kimse görünmüyordu. Ben de kimseyi görmek istemiyordum zaten. Dikkat çekmemeye gayret ederek kendimi sokağa attım. Sokağı geçip caddeye ulaştığımda adımlarım hızlandı. Ağzım yüzüm kan içindeydi ama kurtulduğum için mutluydum, hiç ihtimal vermiyordum çünkü kurtulacağıma. Annem ve babam benim için güçlerini birleştirmişlerdi sanki, işe yaramaz kadın satıcılarının beni döverek öldürmelerine yürekleri el vermemişti. Bir tek el bayiine girdim, telefonunu kullanmak istedim. Yüzüme boş gözlerle bakıp telefonu uzattı. Feyaz'ı aradım, bulunduğum yeri tarif ettim, telefonu genç sahibine verdim,

“Eyvallah koç.”

Arka sokağa dolandım, gözlerden uzak durmak istiyordum. Mazgallardan esen rüzgâr beyaz elbisemin eteğini havalandırıyor, edep yerlerim görünecekti, iki elimle eteğime bastırdım,

“Feyaz çabuk ol aslanım,” dedim sokağın kısırlaştırılmış ihtiyar köpeklerinin arabesk gözlerine bakıp, “berbat haldeyim aslanım, yetiş, yetiş ne olur.”

Seyrek de olsa araba geçiyordu önümden. Laf atanlar oldu. Doksan dört model bir golf yanaştı, içinde üç genç

vardı. Arabayı kullanan sakallı, fahişelerle sık takılan gerçek bir göt olmalıydı, ani bir frenle önümde durdu, fiyat sordu, siktir lan, dedim, kökledi hemen. Yanındaki yer cücesi ve arkada kaybolmuş diğer zavallı utangaç utangaç sırtıyordu. "Feyaz oğlum," dedim gözlerim dolmuş vaziyette içimden, "az daha gecikersen yediğim dayak yetmemiş gibi üstüne tatlı niyetine patlatacak bu yamyamlar beni."

Son cümlelerimi şarkı yapıp mırıldanmaya başladım. Ne yaptığımı bilmiyordum artık. Kendimi kaptırmış sesim iyice açılmışken Feyaz göründü nihayet. Eteğimi topladım, memelerimi düzelttim ve edepli bir fahişe gibi Feyaz'ın cankurtaranına bindim. Ne o sordu ne ben söyledim, sedye konforunda koltuğa başımı yasladım ve Feyaz'ın beni götüreceği yere kadar gözümü bile açmadım.

SEKİZ

Tommy Vercetti gömlekli adamın düzenli bir hayatı vardı. Günlük, haftalık ve aylık planlar hazırlardı. Bu plan elbette öngörülemez işler nedeniyle bozulabilirdi ama esas olan plana sadık kalmaktı. Suzan Hanım yasalara saygılı ve parasını normal yollardan kazanmaya, en azından son 12 senedir yemin etmiş örnek bir yurttaş olduğu için pek öyle pis işi de olmuyordu. Getir götürü bakıyor, yurt dışından gelen stok malları takip ediyordu, günlük işler bu kadardı. Mesela deprem bile olsa bunlar aksatılamazdı. Haftalık işlere bazı kalın müşterilerin özel zevkleri giriyordu. Suzan Hanım yetiştirmiyor ve satmıyordu ama arada bir dostlarıyla partiler düzenlemekten de geri durmuyordu, işte bu özel gecelerin organizasyonu ve güvenliğinin alınması da Tommy'nin işiydi -şarkıcılar ve mankenlerle ot çekmek iyi hissettiriyordu

Suzan Hanım'a. Son olarak aylık işler, Suzan Hanım'dan haraç almaya heveslenen yeniyetme mafya kırıklarının heveslerinin kursağında bırakılmasıyla ilgiliydi. Tommy sokakların saygı gören emektarlarındandı ve heves kırmakta, burun kırmakta olduğu kadar başarılıydı.

Tommy bu işleri hiçbir şekilde aksatmazdı. Sabahın veya gecenin en boktan saati de olsa işini yapardı. Fakat on günde bir tatili vardı ve tatil günlerinde, bıçak çekseniz gene de onu yataktan çıkaramazdınız. Çünkü Tommy yatakta, kimilerine göre yirminci yüzyılın en ateşli Çingenesi Sabine'in üzerine kapaklanırdı ve o dakikadan sonra duyu organlarının tamamı felce uğrardı. Sanayi devriminden bu yana hiçbir işçi hafta sonu tatilini onun kadar verimli geçirmemiştir -ayda üç kez ama en derinine dinlenirdi Suzan Hanım'ın emektar fedaisi.

Hırgürü bol bir on günün ardından, koltuğunun altında hediye paketi yaptırdığı, patronu Suzan Hanım'ın bir kez kullanıp bir kenara bıraktığı paha biçilemez gömleğiyle günlük kiralık dairesine doğru yollanırken bu kafadaydı işte Tommy, on günün yorgunluğunu Sabine'in iştahlı bedeniyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Eski dostu Terzi Ferzi'nin, sayısını artık kendisinin de bilemediği gayrimenkullerinden birini lazım olduğunda kendi yeri gibi kullanıyordu. Adam kaldıracığı zaman da Sabine'le kapanacağı zaman da teklifsiz açar girerdi. Terzi Ferzi de bunu bildiğinden başka kimseye vermiyordu bu daireyi.

Tommy, Suzan Hanım'ın eskitmeye fırsat bulamadığı beyaz gömleğini, bir şişe kırmızı İsabey şarabını, yarım

kilo kavrulmuş fındık içini ve olur da gerekir diye bir takım da çamaşır koymuştu -yalnızca Sabine'le buluşacağı zaman kullandığı bordo sırt çantasına. Yatakta sorun yaşamıyordu, şeytan kulağına kurşun, yaşıtlarına nal toplatacak, Sabine gibi bir yatak limonunu son damlasına dek sıkacak kadar sağlam durumdaydı. Bu yüzden herhangi bir takviye alma gereği duymamıştı. On günde bir İstiklal Caddesi'nin renkli avarelerinden biri gibi hissetmek hoşuna gidiyordu, bu yüzden çantasını büyük bir zevkle vuruyordu sırtına. Daireye girdi, içeri havasızdı, hemen gidip pencereleri açtı.

Dokuz gün önce, ömürlerinin sonuna dek unutamayacakları bir muameleye maruz kalan çalgıcı üç gence Suzan Hanım'a borçlarını nasıl ödeyeceklerini anlattığı yatak odasına geçti. Sonrasında gelmiş kabaca da olsa ortalığı toparlamış, nevresimleri falan değiştirmişti. Odadaki fuşya çekyata oturdu, sırt çantasını açtı. Hediye paketini yatağın üzerine bıraktı özenle, Sabine geldiğinde hediyesini yatağın üzerinde bulsa güzel olur gibi geldi ona. İsabey şarabını aldı, mutfığa geçti ve şarabı açıp bir kenara bıraktı. Şarap havayla sevişsin biraz, diye geçirdi içinden. Derken zarif bir çingenenin güçsüz sağ eli. İncecik işaret parmağının ilk bükümü. Kapıya hafifçe vurdu. Tommy kapının çalındığını duyunca gözlerini yumdu ve kapının diğer tarafındaki Sabine'i hayal etti. Tommy hayatı seviyordu, Kur'an çarpsın ki seviyordu, bir adam hiç mi pişman olmaz, hiç mi yalpalamaz, yok, sıfır kere sıfır. Sabine'in ahşap kapıyı okşayan işaret parmağının o kristal kemiği yok mu, o hayat oluyor-

du işte Tommy için, o parmak bu kapıya her değdiğinde Tommy yerleri ve gökleri yaratan Tanrıya şükrediyordu, iyi ki başka biri değilim Tanrım, diyordu, iyi ki başka bir yerde değilim.

Yine de kapıyı açtığında, Sabine'i gördüğünde bazı şeylerin yolunda gitmediğine dair bir hisse kapıldı. Sabine her zamanki gibiydi gerçi. Hazırlanıp gelmişti, sol kaşını hafifçe havaya kaldırarak gülümsüyor, az konuşup aşağılayan bakışlar atıyordu Tommy'ye her zamanki gibi. Nazik komutlar veriyor, kuralları üzerinde önceden uzlaşmış bir sertlikle, Tommy'ye kölesi gibi davranıyordu. Fakat hareketlerinde bir tutukluk vardı ve sokak köpeği Tommy, bu tutukluğun öylesine bir şey olmadığını şıp diye anlamıştı. Sabine konuşmadan o da konuşmazdı, bu yüzden üstüne gitmedi.

Kadehlere şaraplar konuldu. İlk yudum ve ilk küçük öpücük. Sabine yatak odasına gitti. Yatağın üzerindeki paketi heyecanla eline aldı. İkinci küçük öpücük paket açılmadan geldi. Kadehi makyaj aynasının üzerine bıraktı ve paketi tadını çıkara çıkara açtı. Gömlek bütün kalitesini görgüsüzce duyurarak kendini gösterdi. Sabine'in gözleri parladı, gömlek yalnızca Milano moda haftasında mankenlerin üzerinde görebileceği cinsten bir şeydi. Islak dudaklarının arasından sessiz ama sert bir ohhh çıkmasına engel olamadı. Döndü erkeğine sarıldı, üçüncü küçük öpücük diğerlerine göre daha arzuluydu.

Fuşya çekyata yan yana oturdular. Tommy, Sabine'in gömleği denemesini bekliyordu ama öyle olmadı, Sabine gömleği büyük bir özenle katladı ve bir kenara kaldırdı.

dı. Tutukluğu devam ediyordu. Belki biraz içince gevşer, kafası dağılır diye umdu Tommy, aynanın önündeki kadehi alıp eline tutuşturdu bu nedenle. İçkilerini bitirdiler, tam o anda Allahsız bir çingene, yankesicilik için özenle yaratılmış sağ elinin sırtını ahşap kapıya sert şekilde vurdu. Sabine oturduğu yerde korkuyla sıçradı. Tommy kapının çalınmasına değil, Sabine'in korkmasına şaşırmıştı.

"Açma kapıyı," dedi yalvaran bir sesle Tommy'ye.

"Neden, ne oluyor?"

"Kim bilir kim, tadımız kaçmasın şimdi..."

Tommy kapıya yürüdü. Sertçe bir daha vuruldu. Tommy dönüp Sabine'e baktı, durumu anlamaya çalışıyordu. Derken,

"Sabine, içerdesin biliyorum aç kapıyı..." dedi kapıyı çalan adam. Tommy'nin tepesi atmıştı, gitti kapıyı açtı. Çingenenin yakasına yapıştığı gibi adamı içeri aldı, duvara yaslayıp,

"Kimsin lan sen ibine?" diye kimlik sordu nazikçe. Hayatı seven Tommy, yeri geldi mi hayat karartan Tommy olabilirdi, otuz santimlik mesafeden baktığı o küçücük gözlerinden Tommy'nin içini bile gördü çingene, bir patlarsa bu adamın lavlarından sağ çıkamayacağını saniyesinde çaktı. Dilini toparlaması zaman aldı yine de.

"S.. sen kimsiniz ya, siz kimsin..."

Bir yandan adamın suratına ardı ardına yumruk indirip bir yandan da,

"Lan dürzü, asıl sen kimin köpeğisin, mekân mı basıyosun aklınca, sikerim senin aklını da başını da yamuk," diye kükredi Tommy.

Çingene yakasını Tommy'nin ellerinden kurtarmak için çırpındı. Ellerden kurtulamadı ama Tommy her nasıl olduysa dengesini kaybetti, bunu fırsat bilen çingene kendini yana attı. Gömleğinin üstten iki düğmesi havaya uçtu bunu yapınca ama olsun, yakasını kurtarmıştı. Soran varmış gibi,

"Niyazi adım benim," dedi, sustu. Üçü de sustu. Niyazi'nin kendini tanıtmaması herkeste bir şaşkınlık yaratmıştı. İş görüşmesine falan gelmiş gibi adını söylemesi rahatlatmıştı üçünü de. Kötü bir niyeti yokmuş gibi. Sonra Niyazi, Sabine'e döndü, yakasını, sesini, tipini, saçını, içini, dışını düzeltip,

"Olmuyor Sabine," dedi, "olmayacak, sen olmadan yaşayamayacağım."

Sabine kovalayan varmış gibi yatak odasına gitti hızlı adımlarla ve kapıyı kapadı. Yatak odasından sesi geldi kadının,

"Ne oldu, büyük paraya konuyordunuz, Picasso para etmedi galiba, hortlak gibi çıkıp geldin gene!"

"Önceki gün işler kötü gitti, patrona ne oldu bilmiyorum, ölmüş bile olabilir."

Bunlar ne hakkında konuşuyordu Allah aşkına, Tommy yeni ve tüm tartışmaları bitirecek son saldırıya hazırlanıyordu ama öncesinde kim kimdir anlamak istiyordu.

"Neyse ne, uzatma. Toplasan iki kere kahve içtik, bir kere de yarım yamalak koynuma girdin, belalım mı olucan kendince. Deli misin sen?"

Bu kadarı yetti Tommy'ye. Bu kadarı Sabine'in bu

sıska yan kesiciyle işi olmayacağını anlamasına yetti. Fakat Niyazi de Tommy'nin hamle yapacağını anlamıştı. Ondan önce davranıp yatak odasına koştu, kapıyı arkadan kilitledi. Tommy delirdi. Hırsla, omzunun ve belinin olanca kuvvetiyle vurmaya başladı kapıya. İçerden tartışma sesleri geliyordu. Niyazi yalvarıyor, Sabine sadece bir erkeği değil, bütün erkek soyunu, gelmiş geçmiş her türden erkek cinsini, yahu azıcık gururu olan tüm canlıları, suyu toprağı bile titretecek, mutsuzluktan oracıkta cinayete intihara sürükleyecek denli ağır sövüyor aşağılıyordu Niyazi'yi. Tommy kapıyı açmayı bir türlü başaramamıştı. Odadan bağırtıların arasında çarpma sesleri, şingirtılar, patırtılar geliyordu. Bir süre sonra her ikisinden gelen seslerin şiddeti düştü, böğürme öğürmeler duyuldu. Tommy kapının diğer tarafında aklını kaçıracaktı artık. Can çekişen sesini duydu bir ara Sabine'in. Çarçabuk söndü bu ses ve Sabine'in ağzından çıkan başkaca bir ses olmadı. Sonra Niyazi'nin ağlaması geldi kulağına. Ağlıyor, manasız sözler ediyor, muhtemelen sağa sola vuruyordu kendini. Kısa bir sessizlik. Derin derin solumaya başladı Niyazi. Başlangıçta uzun ve güçlü şekilde soluyordu. Giderek hızlandı soluması. Artık daha kısa daha sık nefes alıyordu. Ardından ses büsbütün kesildi ve Niyazi'nin inleme sesi ulaştı kulaklarına Tommy'nin. Nihayet kapıyı kırıp içeri girdiğinde Sabine yerde cansız yatıyordu ve atar damarına bastırıldığı Suzan Hanım'ın beyaz gömleği kanlar içindeydi. Niyazi de onun yanında uzanmış can çekişiyordu. Nedense üst kısmı çıplaktı, gömleği yırtılıp atılmıştı. Adamın göğ-

sünde kocaman bir r harfi vardı. Zorro'nun Z'si gibi ya da Rize'nin R'si gibi daha çok. Sağ omuz başından sol kasığına dek, bütün gövdesine işlenmişti harf. Öyle ki daha yeni dövülmüş gibi kan kırmızı atıyordu bıçağın, bıçağın mı hayır şişin, şiş de değil, kılıcın geçtiği yer. Bunu yapan bir dövmeci değilse, bir samuray ibret olsun diye sağ bırakmış olmalıydı adamı. Tiksinerek baktı adamın kan sızan vücuduna. Eğildi, kulağını Niyazi'nin dudaklarına dayadı.

"Mektup açacağı," diye yarı buçuk mırıldandı Niyazi, "nasıl oldu... anlamadım..."

Başı yana düştü. Tommy, Niyazi'nin sağ elinde sıkı sıkıya tuttuğu mektup açacağına baktı. Bu zarif ahşap mektup açacağı nasıl olup da iki kişinin birden canını alabilmişti, odada neler olmuştu öyle, anlamadı, anlamak için fazla çabalamadı da. Kişisel eşyalarını toplayıp, kendisine ait tüm izleri sildi. Eski dostu Terzi Ferzi'ye ortalığın biraz battığını haber verip, kendisini Beyoğlu'nun ara sokaklarına attığında yüz elli keredir,

"Nerden çıktı o siktiğimin mektup açacağı acaba, yok yere öldü çingeneler," diyordu, "Allah Allah, hayat çok garip."

DOKUZ

Yaren harekete geçmeden önce altı gün bekledi. Can'dan altı gündür haber alamıyordu. Birinci gün onu aramamıştı zaten. İkinci gün aradığında telefonunu açmadı Can. Üçüncü gün Can telefonunu yine açmadı, Yaren'in yazdığı altı tane soru işaretinden oluşan mesajına da dönmedi. Dördüncü gün telefonu kapalıydı, ulaşamıyordu. Beşinci gün, arka arkaya altı fincan filtre kahve içmek dışında ona ulaşmak için hiçbir şey yapmadı Yaren. Altıncı gün izin aldı ve işe gitmedi. Can'ın kapısına dayandı, altı saniye aralıklarla altı kez zile bastı. Kapıya sırtını yaslayıp ne olmuş olabileceğini düşündü birkaç dakika -tam olarak altı dakika altı saniye. O gün bitene dek evine kapandı ve ertesi sabahın ilk ışıklarına dek tüm olasılıkları gözden geçirdi. Can saklanacak biri değildi. İntihar edebilirdi, babasının intihar etmiş olabileceğine

dair bir şeyler anlattığını hatırlıyordu. En güçlü olasılık kaza yapmış olmasıydı, hastanede olabilirdi -tek sorun hangi odada yattığıydı bu durumda, yoğun bakım odasında mı morgda mı?

Sabah ilk işi hastaneye gidip bir haftalık rapor almak oldu. Can'ı bulmak istiyorsa daha uzun ve ciddi bir çalışma yapması gerektiğine kani olmuştu. Can'ın bağlı olduğu durağa gitti. Arkadaşlarıyla görüştü. Onlar da merak ediyordu ne olduğunu. İçlerinden birisi sadece, yabancı uyruklu güzel bir hanımefendiden söz etti, birlikte bir otele girerken görmüş ikisini. Otele gitti hemen. Bilgi veren olmadı. Teşekkür edip ayrıldı. Bir araba kiralandı. Oteli cepheden görecektir bir yere park etti. Geç saatlere dek arabanın içinde pür dikkat otele girip çıkanları seyretti. Can ortalarda görünmüyordu. Yakınlardaki bir benzin istasyonunun marketinden fıstıklı çikolatalar, enerji içecekleri, soğuk kahve falan alıp arabaya döndü. Can'ı bulana dek buradan ayrılmamaya kararlıydı.

Hayatında tesadüflere yer yoktu Yaren'in ya da tam tersi, hayatı mükemmel uyumu yakalamış bir tesadüfler evreniydi. Bin dokuz yüz doksan iki yılının haziran ayının ilk haftasında anne ve babasıyla çıktıkları tatil harika geçmişti. Ören yerlerinde dolaşmış, tekne turlarına katılmışlardı. Denize, dondurmaya ve sevgiye doymuştu Yaren. Tatil dönüşü kendilerine yandan çarpan başka bir otomobil onları karşı yola savurmasa ve saniyeler içinde bir tırın altına girmeseler muhakkak yinelenecek, yaşı ilerledikçe sıkıcı bir hâl alacaktı belki de bu maaile tatiller. Heyhat anne ve babası kaza yerinde hayatlarını kaybettiler.

Büyükannesi dışında kimsesi yoktu. Anne babasının toprağa verildiği günün akşamı, büyükannesi telâşla, hiç şüphesiz kaybın verdiği acının ağırlığı onu da ezmiş, muhakeme yeteneğini yıkıma uğratmıştı, koştı televizyonu açtı ve toplam iki kelime söyledi.

“İyi, başlamamış.”

Büyükannenin kaçırmaktan korktuğu dizi, hayat ağacı, saat altıyı altı dakika geçmesine rağmen başlamamıştı çok şükür. Yaren tesadüflere sığınmaya işte tam olarak o anda karar verdi. Öyle uzun uzadıya düşünülmüş, ölçülüp tartılmış, büyük bir karar değildi başlangıçta. Yine de hayatını sayılara ve dört işleme teslim etmeye ikna olması için yan yana duran çok sayıda altının büyükannesinin yüzüne tam da o anda, ak bir tülbent gibi sarılan huzurla birleşmesi yetip de artmıştı. Altı yaşındaydı, yılın altıncı ayında, ayın altıncı gününde anne babasını kaybetmişti, buna rağmen büyükannesi akşam altıyı altı geç, bütün dertlerini unutup televizyona koşmuştu: Yaren, bütün dertlere basit bir açıklamayla göğüs germenin harika bir yetenek olduğunu düşündü o anda. Büyükannesi belki de insanlığın en büyük sorununa, üzüntü, hüznün ve mutsuzluğa yalnızca duvarda asılı saate bakarak sırtını dönmeyi becerebiliyordu. Bu kadarı tesadüf olamazdı, görmezden gelinemezdi. Ortada dev bir göz gibi durup suratına bakan gerçek şuydu, bütün bunlar Yaren’i üzme için gerçekleşmiyordu, bunlar Yaren’e hayatını gerçekleştirmek için bakması gereken yeri, hayatın ve hayatının atardamarını işaret etmek içindi hep. Böylece masala, hikâyeye, hayale bel bağla-

yan küçük kız çocuğu zaman geçtikçe kaçıp sığındığı bu kamp çadırından başını çıkarmak istememişti sonra da.

Görevine öyle odaklanmıştı ki gözünü bile kırpmadan bekledi arabanın içinde. Otele girip çıkan insanların hiçbiri tanıdık görünmemişti gözüne. Oda soranlar, fiyatı yüksek bulanlar, odasını boşaltanlar sırayla geçip gidiyordu gözünün önünden. Can da muhakkak içerdeyse dışarı çıkacaktı, dışardaysa dönecekti odasına. Yanında dünyanın en güzel kadını olsa da fark etmezdi. Yaren sayıların iktidarına tereddütsüz itaat ediyordu madem, bazı dişi canlıların ahenkli fiziği yüzünden bildiğinden dönecek değildi. Yaren'in yoluna yalnızca matematik dileyebilirdi, bekleyip görecekti. Saat kaçtı, gece yarısına yaklaşıyordu galiba,

OTELE MÜHENDİS GİRDİ

Yaren, doğruca Can'ın odasına yönelen Mühendis'i henüz tanımıyordu. Soğuk kahvesinden bir yudum aldı. Daha önce hiç soğuk kahve içmemişti, tadını beğendi, büyük bir yudum daha aldı. O an, belki de ilk kez sayıların, tarihlerin, zamanın, dört işlemin sihirli âlemin-den kopup, acaba, diye geçirdi içinden. Acaba, çalıştığı şirketin Kore asıllı Kanada yurttaşı bölge sorumlusu Kona'dan başkası değildi. İşitme engelli bu iktisat dâhisi kılıç ustasının platonik aşkına karşılık verse miydi, acaba... Acaba, bir anlığına tatlı bir akşam esintisi gibi kulağına, ensesine, alnına dokundu. Kona'yı işaret eden hiçbir denklem kuramıyordu ki Yaren. Ne yapabilirdi! Zavallı Kona, peşini bırakmıyor, kimseyi duyamayan bu yabancı adam, kendisini duysun diye Yaren'in peşi

sıra seğirtiyordu. Kararsızlığın, acabaların sırası değildi. Arabanın camını kapadı, akşam esintisini kesti ve gözünü otele çevirdi yeniden.

Mühendis yalnızca adam dövmek için değil, Çin'den getirdikleri her türden ucuz piyasa mallarından, fuhuş için hapsettikleri yabancı kadınlara dek ellerinde ne varsa depoladıkları hangara döndüğünde Can'ın tüydüğünü fark etti. Hiç sinirlenmedi. Zaten öyle olur olmaz sinirlenen biri değildi. Tevekkül sahibi olduğundan değil, hesap kitap insanı olduğundan. Can'ın fırsatını bulur bulmaz firar etmesinden doğal ne olabilirdi, telâş edip so-kağa caddeye fırlayacak bir şey yoktu. Sakin bir şekilde, Keskin ve Yusuf'un Can'ı soydukları odaya gitti. Adamın kıyafetlerini karıştırdı. Pantolonun ve gömleğin ceplerini bir hırsız gibi kolaçan ediyor, ceplerden çıkan işe yaramaz ne varsa bir kenara fırlatıyordu. Pantolonunun arka cebinden çıkan kartvizit dışında işe yarar bir şey yoktu. Kartvizitin işe yarar olup olmadığı da belli değildi haliyle. Büyük bir sükunetle Can'ın kıyafetlerinin üzerinde spor ayakkabılarıyla yürüdü. Elindeki kartviziti katladı bir kez. Bunu yaparken ne yaptığının farkında değildi. Sonra bir kez daha katladı. Bütün siniri bu kadardı işte Mühendis'in, kartviziti, zorlansa da üçüncü kez katladı. Avucunun ortasına aldı, sıktı. Gayet sakin havaya kaldırdı, Can'ın kıyafetlerinin üzerine atacaktı orta sert bir hareketle, son anda vazgeçti bundan ama kartvizit to-

pacı elinden çıkmıştı bile. Yüzünü buruşturdu, kartvizit Can'ın donunun üzerine gelmişti. Dişlerini sıktı, galiba ilk kez güne puan verme gereği duydu içinden, on üzerinden dört! Eğildi, külotun içinden topacı aldı. Odadan çıkarken kartvizitin üç katını tek tek açtı. Otel adını okudu gözleriyle. Sonra bir kez de tekrar etti sesli şekilde.

“Bakalım,” dedi, “orada mısın, değil misin?”

Arabasına atladı, adrese bakılırsa çok uzakta değildi ama bildik bir yer de değildi. Ne duymuş ne de görmüştü. Oysa bu mıntıkanın otelleriyle irtibat halindeydiler ve birçoğunda sabit odaları vardı. Yine de bu otelin adını bile duymamış olmasına şaşırdı.

Otele vardığında doğrudan resepsiyona yöneldi. Aradığı adamı sordu. Bilgi veremeyeceklerini söylediler. Birini aradı, aradığı kişiye bir iki kelime söyledi telefonu kapadı. Olduğu yerde yirmi saniye kadar bekledi. Yirmi saniyenin sonunda resepsiyonun telefonu çaldı. Görevli telefona baktı, kapattığında Mühendis'e Can'ın oda numarasını söyledi. Mühendis yedek anahtar istedi, sorun çıkmadan onu da aldı ve sakın adımlarla asansöre yürüdü.

Can ve Katya'nın birlikte kaldığı odanın kapısına vurdu hafifçe. En ufak bir hareket olmadı. Bir kez daha ama bu sefer daha sert vurdu kapıya. Yine ses yok. Anahtarını kullanıp kapıyı açtı. Kıvrak bir kedi gibi içeri süzüldü ve kapıyı kapadı. Anahtarını devreye yerleştirdi. Işıklar yandı. Evet kimseler yoktu odada. Sağda solda boğuşma izleri görünüyordu. Yerde, birinin ucu kırılmış iki su bardağı duruyordu. Çarşaflar dertop edilmişti.

Döşek yerinden kaldırılmış bir kenara yanlamasına dikilmişti. Giysi dolabının kapakları açıktı. Buzdolabının kapağı da öyle. Birisi çok istediği bir şeyi aramıştı anlaşılan. Kesin olansa ne Can ne de Katya'nın burada olmadığıydı. Fakat otelden çıkış yapmadıklarına göre döneceklerdi muhakkak. Diğer taraftan Can hıyarı o kadar itilip kakıldıktan sonra odaya yeniden adımını atacak kadar keriz miydi bakalım. Burada manasızca beklemesine gerek yoktu. Tuvalete gitti, güçlkle de olsa bir iki damla işedi. Sifonu çekmedi, onunla mı uğraşacaktı bir de. Keskin'den ve Yusuf'tan haber yoktu, Katya'yı bulamıyordu ve Can'ı elinden kaçırmıştı. Başını salladı memnuniyetsizlikle, güne puanı giderek düşüyordu. Odanın kapısını açtı, dışarı doğru bir adım attı. İkinci adımını atmadan önce Can'ın sesini duydu,

ÇOK GEÇ KALDIK ADAMIM,

diyordu yanında hangi hergele varsa artık Can. Mühendis gerisingeri odaya döndü ve kapıyı kapadı.

ON

Yaren ikinci soğuk kahvesine geçmişti. Karamelli kruvasanını iki lokmada yuttu. Soğuk kahvenin yarısını tek yudumda içti. Bu zamana kadar nasıl olup da uzak durduğuna hayret ederek bir hayli geç uyandığı bu süper keşfe, soğuk kahvesine bakıyordu hayranlıkla. Kahvenin tadıyla mest olmuş vaziyette başını kaldırdı, iki adamın daha otele girdiklerini gördü son anda. Adamlardan kısa olanla karşılaşmıştı bir kez, hayvancılıkla uğraşan tuhaf bir herifti. Fakat diğerini neredeyse bir haftadır görmüyordu ve şimdi bir şekilde önünden sağ salım geçip gitmesi bile mutlu olmasına yetmişti: Can telâşlı adımlarla Feyaz'ı otele sürüklüyordu. İçeri girip gözden yittiler. Yaren yerinden kıpırdamadı, her ne kadar hayatının bütün akışını sayılara emanet etmişse de Can'ın yanında başka bir kadın yerine bu yerden bitmeyi gör-

düğü için rahatlamıştı az da olsa. Kahvesini arabada içecekti, saatine baktı, gece yarısını beş geçiyordu, on sekiz dakika verdi kendine, kahvesini bitirecek, on sekiz dakika sonra arabadan çıkacaktı. Altı dakika kahvesini içmek ve nefesini düzenlemek için, altı dakika Can ve yanındaki yerdenbitmenin odaya çıkmaları ve temel ihtiyaçlarını görmeleri için ve altı dakika daha: Yukarıda, odada gerçekten de bir kadın varsa, pılsını pırtısını toparlaması için.

“Defalarca aradık, yok işte kadın odada abicim, Katya gitti, uçtu. Allah kahretsin ya.”

Odanın kapısını açarken Can, Feyaz’a uyuz uyuz, mırıl mırıl söylenip duruyordu hâlâ. Feyaz aynı lafları duymaktan usanmıştı belli ki, oralı değildi. İçeri girdiler. Onların sesini duyan Mühendis banyoya gitmiş, kapıyı aralık bırakıp arkasına saklanmıştı.

Odanın darmadağınık halini görür görmez yıkılmıştı Can. Ortada, yatağa yaslı vaziyetteki döşeğe, toparlanıp ortalık yere bırakılmış çarşafa, pencere önüne fırlatılmış yastıklara, kırık bardaklara, giysi dolabının yamulmuş menteşelerine, ters dönmüş koltuklara falan bakıp acı acı feryat etmeye başladı. Katya kuş misali uçup gitmişti. Kıza saatler içinde abayı yakmıştı Can, yine de aslında bir şekilde hayatını kurtardığı bu kıza sahip çıkamamış olmak zoruna gidiyordu.

Feyaz yorgun bedenini odadaki tek koltuğa bırak-

tı. Can'ın sızlanmalarını dinlemekten usanmıştı. Onu, Marilyn elbisesi içinde dikildiği o yol kenarından alıp mezbahaya götürmüş, yaralarına pansuman yapmış, karnını doyurmuş, üstüne doğru düzgün kıyafetler vermişti. Bunlar olurken Can yalnızca Katya denen kızı sayıklamış, bir an önce otele gitmeleri gerektiğini söyleyip durmuştu. Can'ın bezdirici dırdırından öyle bunalmıştı ki, bir an onu öldürmeyi bile düşünmüştü. Fırına attıkları kütüklerden birini ense kökünde patlatıp, zayıf bedenini soğuk hava deposuna sürüklese yeterdi. Can bütün saçma dertlerinden saniyeler içinde kurtulurdu. Kendisi de gider tarifi sır gibi saklanan alman liköründen bir yudum alıp sessizliğin tadını çıkartırdı, fena mı. Fakat arkadaş işte, öyle ha deyince kurtulamıyorsun.

"Arada bir kitap okuyorum Can," dedi biraz da Can'ın sesini kesmek için. Hem konu dağılsın hem de Can içinde bulunduğu çıkmazın, bir kızı elden kaçırmaktan daha büyük olduğunu anlasın istiyordu. "Mesela en son *Huzur*'u okudum."

Can sıtma nöbetine tutulmuş gibi titreyerek sağa sola bakıyor, insanı delirtecek bir tempoda hırıldıyor, ağlamakla zırlamak arası illet bir tonda aynı sözleri geveliyordu:

"Katya'nın, Katya'nın kılına... zarar gelirse var ya, kılına bir şey olursa yemin ediyorum..."

"Okumadıysan vereyim, mutlaka oku..."

"Canına okuyacam o pezevenklerin, kolay değil öyle..."

"Huzur ne demektir biliyor musun?"

"Hırsız ne demek biliyorum. O sanat hırsızının işi bu, kesin öyle abicim, geldi buraya..."

"Huzur kardeşim Can, senin düşmanındır."

"Sen merak etme abicim ben düşmanlarımı gayet iyi tanıyorum. Geldi ruloyu aldı. Onu alırken gördü fıstık gibi kıızı, onu da aldı tabii, ne yapacaktı..."

"Mesela başın ağrımiyorsa huzurlusundur..."

"Onun o güzel başına bir iş gelirse..."

"Fakat bu aynı zamanda beyin ölümün gerçekleşmiş demektir, insanın başı ağrıyacak kardeşim..."

Can az da olsa sakinleşmişti. Yere oturdu sırtını yatağa yasladı. Feyaz'a,

"Kitap okumak iyi bir şey, direksiyon başında zor benim için tabi," dedi. Feyaz,

"Yani diyeceğim o ki kardeşim, bu insanlara bir şey vermeden kurtulamazsın. Ha, ne verirsene ver, seni gene de rahat bırakmayacakları da ortada."

"Tuttuk yani."

"Tuttun ama o kadar da sert değil. Hem resim bende kalsın hem güzele konayım hem de başım ağrımasın yok güzel kardeşim. Bu dertlerden en az biri kalıcı, kesin."

Feyaz'ın gözü, kapısı hafif aralık duran banyoya ilişti, Can'a,

"Banyoya baktın mı?" diye sordu. Banyo kapısının arkasında bütün konuşmaları dinleyen Mühendis'in eli ayağı birbirine dolaştı bunu duyunca. Banyo kapısını açtıkları anda yüz yüze geleceklerdi. Can'ı tek ele geçirmeyi düşünüyordu. Anladığı kadarıyla Katya bir başkası tarafından kaçırılmıştı. Üstüne bir de şu ilgi çekici rulo

peşindeki hırsız hikâyesi vardı şimdi de. Rulo ne anlama geliyordu, Katya kimin elindeydi? Bu soruların yanıtını muhtemelen Can da bilmiyordu. Bu yüzden Can'ı alıkoymak değil, onun Katya'yı bulup, ne anlama geliyorsa artık şu rulo meselesini çözmesini beklemek daha akıllıca olacaktı. Bu yüzden Feyaz, Can'a banyoyu kolağan etmesini söylediğinde paniğe kapılmıştı. Odada yakalanmak değildi problem, o da zaten Can'ı yakalamak için gelmemiş miydi buraya. Olabildiğince küçük hareketlerle kapının arkasından duşakabine geçti ve duşakabinin sürgülü kapısını usulca çekti. Tam o sırada Can kapıyı eliyle itekleyip içeriye şöyle bir göz attı ve odaya döndü. Banyo kapısı arkaya çarpıp yeniden kapandı. İçerde konuşulanları işitemeyen Mühendis de duşakabinden çıktı ve kapının arkasındaki yerini aldı bir kez daha.

Can yine serseri mayın gibi sağı solu karıştırmaya başlamıştı. Daha önce gözünden kaçan bir not kağıdı gördü o sırada. Televizyon sehпасına bırakılmış, üzerine de meyve suyu kutusu yerleştirilmişti. Kağıdı aldı ve yüksek sesle okudu:

Kız elimizde...

Kağıdı elinden düşürdü, utanmasa höyküre höyküre ağlayacaktı.

"Kaçırmışlar... Feyaz, götürmüşler... götürmüşler güzelimi!" Tıkanıyor, ağlamamak için kendini kasıyor, doğru düzgün konuşamıyordu bu yüzden. Feyaz kâğıdı Can'ın elinden aldı.

Resmi getir kızı al...

Can sesini kesti ve başını kaldırdı ilgiyle.

“Resim onlarda değil yani...” Hızla kalktı buzdolabını yerleştirildiği yerden çıkardı, ondan kalan boşluğa soru dolu gözlerle baktı. Evet resim orada değildi. E rulo onlarda da değilse, nereye gitmişti o zaman?

“Resim onlarda değil. E burda da değil. Resmi götürürsem Katya’yı alabileceğim. Fakat resim bende değil. O zaman kızı da rüyamda göreceğim demektir...”

Kendi kendine mırıldanıyordu Can. Feyaz bu eski arkadaşının artık iyiden iyiye aklını kaçırdığını düşünmeye başladı.

“Katya hırsızdaysa, resim kimde?” Feyaz’a döndü, inek şaban saflığıyla,

“Feyaz, resim kimde birader?” diye sordu. Feyaz çoktan plan yapmaya başlamıştı bile. Banyoya yöneldi, banyo kapısını araladı tam içeri girerken Can’a döndü. Bu kapının arkasında saklanan Mühendis’e yeniden duşakabine kaçmak için zaman kazandırdı. Feyaz,

“Adamların numarası vardı değil mi sende, bu hırsız bozuntularının?”

“Vardı. Var yani...”

Feyaz banyoya girdi, kapıyı ardından itekledi. Klozete işeyip sifonu çekti. Tuvaletin rezervuarı bozuktı, Feyaz sifonu çekince bütün su banyo zeminine boşaldı. Feyaz bir anda su içinde kalan ayakkabısını silkeleyerek, elinde havluyla dışarı ıktı.

“Hay siktiğimin... Neyse, hemen ara. Yarın akşam İki Keklik’e gelsinler. Kızı da getirsinler, resimle kızı takas edeceğimizi söyle.”

O çıkınca bu sefer de Can yöneldi banyoya, bir yan-

dan da nedense sakinleşmiş, Feyaz'a doğru dürüst soru sorup konuşuyordu şimdi,

"Feyaz resim sende mi yoksa kardeşim?"

Feyaz,

"Resim bende değil ama onlar bunu bilmiyor. İşeyeceksen rezervuar bozuk, küvete işe, duşakabine. Resim meselesini de bana bırak."

Can su içindeki banyonun haline baktı, klozete yanaşamadı bile. Duşakabinin sürgüsünü güçlkle araladı, sürgü de tutukluk yapmış açılmıyordu. Araladığı boşluktan kabine işlemeye başladı. Kabinin bir yanına iyice pısmış vaziyetteki Mühendis, Can'ın idrarından sıçrayan sıcak damlaların hesabını soracağına yeminler ediyordu içinden. Can bütün coşkusuyla mesanesini boşaltırken başını odaya çevirip,

"Resim sende mi yoksa kardeşim," diye yineledi sorusunu. Öyle olsun istiyordu belli ki. Feyaz, kendisinden bekenmeyecek bir incelikle,

"Banyo kapısını kapatmadan işemen büyük incelik, bütün sesleri duyabiliyorum bu sayede," dedi, "Resim bende değil, nasıl olsun ki. Fakat belli ki hırsızda da değil, bu da bize bir şans veriyor."

Can kabinde işini bitirip fermuarını çekerken,

"Bu arada," dedi, saatler sonra ilk kez tebessüm ederek, "pezevengin adamlarına senin adresi vermem sorun oldu mu?"

"Benim için no problem kardeşim," diye kıkırdadı Feyaz, "fakat onlar için problem olmuş olabilir. Neyse, çok oyalandık, toparlan çıkalım."

Bir kadın kayıptı, bir tablo çalınmıştı ve Can'ın robot resmi televizyon ekranlarını süslüyordu. Feyaz belki de ilk kez yan yana yürüdüğü birinden daha tekindi. Ne olur ne olmaz temkinli olmakta fayda vardı. İki arkadaş otelin arka çıkışına yöneldiler ve kimselere görünmeden oteli terk ettiler.

On sekizinci dakikanın sonunda Yaren, resepsiyonu atlatıp, Katya ve Can çiftinin tuttuğu odanın kapısına dikildi. Kapı aralıktı. Gözünü dayadı ve aralıktan odanın içini gözetlemeye koyuldu. Can ve Feyaz ayrıldıktan sonra Mühendis banyodan çıkmıştı. Yakalanmamıştı yakalanmasına ama üstü başı Can'ın sidiğine bulanmıştı. Uzun zamandır bu denli aşağılanmamıştı. Ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu oracıkta çıkarıp, her tarafına su tutmuş, şimdi de kurulanıyordu, haliyle alt tarafı çıplaktı.

Kapı aralığından içerde olup bitene anlam vermeye çalışıyordu Yaren. Bu adam da kimdi? Odada yarı çıplak ne yapıyordu? Can neredeydi? Birlikte geldiği o adam? Görünürde kadın falan da yoktu. İçeri girip adama sorsaydı ya. Fakat bu tehlikeli de olabilirdi tabii. Yaren'in aklı başından gitmişti. Can'ı ararken bir kadınla karşılaşmaktan korkarken, şimdi kurulan çıplak bir adam bulmuştu. Kendini daha fazla tutamadı. Kemerini çıkardı, ikiye katladı, avucunun içinde sıkıca tuttu. Gözlerini yumdu, bir süre durdu öylece, öylece durdu ve altıya ka-

dar saydı. Bir, sen neyin peşindesin Can, iki, ne işin var başka kadınlarla senin ya, üç, bu çıplak herif kim Can, yüzü gözü birbirine girmiş, kaşları, burnu ağzı aynı yere büzüşmüştü, dört, bu odayı, bu oteli, bu semti Can, beş, bu şehri, bu karanlık ormanı bir ucundan diğerine, kapıyı tekmeledi ve elindeki havluyla bacak arasını kurula-
yan Mühendis'in üzerine Galyalı yiğitler Romalı asillere nasıl çöktüyse öyle çöktü ve altı,

İSTANBUL'U ULAN İSTANBUL'U SONTAHTASINA
KADAR YAKACAĞIM NAMUSSUZ HERİFLER,

diye bağırdı. Mühendis'in göğüs kafesine doğurgan kalçasıyla oturması saniyeleri bulmuştu. Şimdiye üzerine çok kadın almıştı Mühendis ama ilk kez ölümle yüzleşiyordu. Yaren kemeri adamın boğazına doladı ve sık-tı. İki elinin ikişer parmağını zamanında kemerle boğazı arasına geçirmese, altı dakikadan daha fazla yaşamasına imkânı yok izin vermeyecekti Yaren. Mühendis de-bele-niyor, bu kadının da nereden çıktığını anlamaya çalışı-yordu. Bacaklarını kaldırabildiği kadar kaldırıp kadının sırtına, başına vurmaya çalışıyordu ama bu darbeler çok etkisizdi. Bir yandan da belinden güç alıp doğrul-maya çalışıyordu ama kadın çok güçlüydü gerçekten de. Göğsüne öyle sağlam yerleşmişti ki kurtulması olanak-sız görünüyordu. Yaren kemere bütün kuvvetiyle asılı-yordu. Kendini kaybetmişti. Normalde adama sakince kendini tanıtip, odada ne aradığını, bu odanın sahibiyle nasıl bir ilgisi olduğunu sorardı ama bir yandan günler-dir Can'a ulaşamamanın yarattığı stres, bir yandan ka-fasında çevire çevire büyüttüğü başka bir kadın olasılığı

ve nihayet saatlerdir içtiği kahvenin etkisiyle zıvanadan çıkmıştı iyice. Kemerini çektiği çekiyordu, adamın parmakları mosmor olmuştu. Yine de parmaklar kemerle boğazı arasında olduğu sürece hayatta kalacağını bildiğinden çekmiyordu parmaklarını Mühendis. Bunun Yaren de farkındaydı. Adama,

“Kimsin sen, ne işin var Can’ın odasında bu vaziyette?” diye sorup duruyordu çatlayan, ürkütücü sesiyle. Hırsı geçmediği gibi şiddetlenmişti, kemer dışında başka bir alet aranıyor gözleri. Sol kolunun uzanma mesafesinde, banyo kapısına yakın sehpanın altında bir kenarı kırık su bardağını fark etti. Kemerini sağ eliyle tutup, sol eliyle bardağa uzandı. Adam, Yaren’in ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Kadın bardağı alırsa işi bitti demekti. Bu yüzden sağ elini kemerle boğazının arasından çıkardı ve o da aynı bardağa doğru sağ eliyle hamle yaptı. Bardağı alan yaşam savaşını kazanacaktı. Yaren dikkatini bardağa vermişti bu nedenle kemerin gevşediğini fark edemiyordu. Mühendis nihayet doğru düzgün nefes almaya başlamıştı. Kuvveti yerine geliyordu. İkisinin de parmakları bardağa bir iki santim mesafedeydi. Yaren kemerini tutan elini sıktı iyice. Mühendis yeniden nefessiz kaldı. Kadının sol eliyle, adamın sağ eli bardağı yakalamak için yarışlıyordu. Adamın gözleri acıdan ve zorlanmadan kapanmıştı. Yaren de gözlerini kapadı. Yine altıya kadar sayacak ve altıya vardığında bardağa doğru son büyük hamlesini yapacaktı. Mühendis kısılp kalmış gözlerinin arasından kadının bu halini gördü. Her şeyi satmış, atanın dedenin alın terini, atayı dedeyi de içine katıp üç otuz paraya okutmuş, pezevenk-

ler yetiştirmiş usta pezevenk Mühendis, Yaren'in gözü-
nü yumup cinayete odaklanmasına izin verecek değil-
di elbette. Yaren kaçtaydı, dört mü, beş mi, neyse işte,
ölümle yakın temas halindeki kalbine ayağa kalk pis fa-
hişe diye bağırdı içinden adam, kalbine göğsünü patla-
tıp çıkmasını emretti, ne yapacaksan yap, saniyede yüz
defa mı atacaksın, ne haltsa, yan gelip yatasın diye bak-
madım sana. Mühendis'in sağ kolu Pinokyo'nun yalancı
burnu gibi uzadı o anda. Sağ eli su bardağının götünü
on altısında genç bir erkeğin aç eli gibi kavradı. Yaren
altıyı bulduğunda, bardağın kırık tarafı da Yaren'in ça-
kağını buldu. Yaren canı ansızın çekilmiş gibi sağa dev-
rildi. Mühendis nefes nefese güçlkle gevşetti boğazın-
daki kemeri. Normalde belki bir saatte ancak gelebilirdi
kendine, nefesi ancak düzelirdi. Fakat bu tımarhanede
az kalsın canını teslim edecekti. Daha fazla duramazdı.
Yeni kıyafetler uydurmaya falan boş vermişti artık, çişli
pantolonunu üstüne geçirdi hızla. Ayakta dikilip, yerde
cansız yatan kadının suratına baktı birkaç saniye. Artık
Can için üzülyordu, gerçekten bahtsız bir adamdı.
Odadan çıkma zamanı gelmişti. Koridora başını uzattı.
Kimseler görünmüyordu. Çıktı, kapıyı çekecekti ki gözü
yine Yaren'e ilişti, içeri koştu hırsla yeniden, kafasına
sert bir tekme savurdu,

ÖLÜ KADINLARI SEVMİYORUM,

en azından nefes almalılar, dedi kendi kendine, ma-
tah bir iş başarmış gibi gömleğinin yakasını düzeltip,
merdivenlere yöneldiğinde:

KADINLARI CANLI SEVİYORUM!

Şakağına saplanıp kalmış su bardağına rağmen Yaren nefes alabiliyordu, canlı sayılırdı yani teknik olarak. Belki daha uzun süre baygın yatabilirdi ama cep telefonunun titreşimi buna engel oldu neyse ki. Mühendis'in kendi kendine mırıldandığı cümlelerin arasından iki kelimeyi tekrar edip durdu içinden Yaren. Ne pahasına olursa olsun ayağa kalkacak yarın akşam o da orada olacaktı, İki Keklik'te. Dermanı kalmamış parmaklarıyla pantolonunun ceplerinde telefonunu aradı. Güçlkle çıkardı. Konuşamayacak olsa da Kona arayıp durmuştu. Mesajları açtı. Onlarca kez neredesin, diye sormuştu Kore asıllı Kanadalı. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu, en azından birilerinin nerede olduğunu bilmesi iyi olurdu, kaslarında kalan son kuvvetle İki Keklik yazıp mesajı gönderdi Kona'ya.

ON BİR

Ağrılı bir aile, yaşamayı beceren yedinci kızlarına Zülbiye adını koydu. Yine de çocuk güç bela kazanıp kaydını yaptırdığı Konya Sağlık Meslek Lisesi'ne kapağı atar atmaz ilk iş adını değiştirdi: Suzan deyin bana!

Reşit olduktan sonra mahkeme başkanını da ikna etmişti bir şekilde bu isim değişikliğine, ruhen, resmen, tercihen Suzan'dı artık. Ağrı'dan kopmak değildi istediği, ismini değiştirmenin sembolik bir anlamı da yoktu, köklerinden, bağlarından kopmaya, özgürleşmeye falan çalışmıyordu. Adını sevmemişti o kadar.

Ondan dört yıl sonra, annesi kırk iki, babası elli sekizindeyken dünyaya gelen erkek kardeşi Memet Ali şaşırıcı bir hızla büyüdü. Çocukluğu pas geçmişti sanki, ne kendisi hatırlıyordu top peşinde koştuğunu ne de yakınları. Ağlamamış, ilgi istememiş, varla yok arası bir çocuk

olmuştı. Yapmak için doğduğu şeyi yapmaya başladı-
ğında -bahçelerinin bir metrekaresine gizliden gizliye
kenevir tohumu serptiğinde- en fazla sekizindeydi. On
dördüne geldiğinde mahalleyi, on beşinde bütün sem-
ti mutlu ediyordu, on sekizinin şafağında heybetli Ağrı
şehrinin en büyük tedarikçisi olmuştı. Suzan karde-
şindeki cevhere tam da o günlerde vâkıf oldu. Ağrı'nın
ağalarından daha çok itibar görüyordu sıska kardeşi -
Memet Ali evlerin birinci kat balkonlarına çarpacak ka-
dar uzundu eğilmeden geçerse ve yanından yasal hız-
da bir otobüs geçtiğinde muhakkak savrulurdu. Yine de
mutluluk otunu ekip işlemekten geri durduracak bir güç
çıkınamıştı o ana kadar. Adı tüm Türkiye'de duyulacak-
tı bir gece ansızın kurşunlanmasa. Yirminci yaşını bir
pavyonda hanım arkadaşları ve fedailerıyla kutluyordu.
Onu kurşunlayanlar da onlar oldu. Fedailer kendi arala-
rında tartışıp silahlarına davranmışlar, tartışma hanım
arkadaşlara sıçramış, iyi kötü herkesin silahlı olduğu
bir ortamda hatlar fena karışmıştı. Toz duman dağılın-
ca görülmüş ki sağa sola çarpıp bileğini burkan, belini
incitenleri saymazsak kurşunların tamamı Memet Ali'yi
bulmuş. Ölmemiş ölmesine. Yaşayacak hali de kalmamış
ama. Suzan, hayatının geri kalanını bir kötürüm olarak
geçirmek zorunda olan ağabeyini ve onun tüm birikimi-
ni alıp İstanbul'a kapağı atmış böylece. Yasalara saygılı
bir yurttaş olarak parasını kazanıp ağabeyine bakmak
için bütün gücüyle çalışmış. Nihayet, ağabeyine oranla
daha başarılı olmuş, ta ki yeteneksiz üç çalgıcı genç ve
onların kabadayı iki arkadaşı gözü gibi bakıp, adeta tap-
tığı şarküterisini basıp içine sıçana kadar.

Hayat ne garip, diye düşünüyordu Suzan şimdi, Tommy Vercetti gömlekli sağ kolunun kullandığı özel minibüsün sağ koltuğunda Silivri'deki villasına yol alırken. Ağabeyi de orada kalıyordu. Tommy'nin kabadayılardan tahsil ettiği minibüsü ağabeyine hediye edecekti -ağabeyinin hizmetine ya da. Adamın araba kullanacak hali yoktu, sol göz kapağını kayda değer bir beceriyle kırpması ve her iki elinin işaret ve yüzük parmaklarını hareket ettirmesi sayılmazsa hareketsiz bir hayata mahkûmdu ne de olsa.

Trafiği atlatmışlardı, yol açık, hava güneşliydi. Tommy neşeli görünüyordu, Suzan Hanım'ı Silivri'ye bırakıp haftalık tatiline, ateşli çingenesine koşacaktı ne de olsa. Villanın önüne aracı çekip anahtarları Suzan Hanım'a teslim etti, kapıdan başını uzatıp tekerlekli sandalyesindeki Memet Ali'ye selam verdi ve İstanbul'un yolunu tuttu. Suzan URARTU grubunu azad etmesini söyledi ona. Parmak uçları ömürlerinin sonuna dek sızlayacak kadar çalmışlar ve tat duygularını yitirene dek şarküteri'nin zeminini yalamışlardı. Mekanı dağıtan itler de eşek cennetini boyladığına göre yeteneksiz gençlerle daha fazla uğraşmanın gereği de yoktu.

"Gönder çocukları, unutamayacakları bir hatıra verdim onlara. Odadaki ateşli saatlerini ömürleri boyunca hatırlayacaklar. Suzan Şarküteri unutulup gitse bile hiç değilse üç kişinin belleğinde sonsuza dek yaşayacak."

Suzan Hanım minibüsten gelen sesleri duyduğunda kardeşiyle birkaç dakika geçirmişti daha. Motordan falan değil, minibüsün içinden geliyordu sesler. Bağırışlar,

yumruklar feciydi. Hızla koşup kapıları açtı. Minibüsten iki şuh kadın ve yarı çıplak bir adam çıktı. Adam, Kürşat, saatlerdir minibüste mahsur kalmamış, uyanıp uyanıp uyumamış, artık neredeyse kadın cinsinden tiksinecek kadar sevişmemiş, aklını kaçırmamanın eşiğine gelip gelip dönmemiş gibi dışarı adımını atar atmaz her şeyi unuttu. Tüm iri memelilerin en hüznölüsü, tüm gururlu kadınların en iri memelisi karşısında duruyordu. Yırtıcı mahlukatın en mülayim ferdiymiş gibi şaşkın, afallamış bakıyordu manzaraya Suzan Hanım. O da Kürşat'ın yüzünde o aşkı hissetti. İlk görüşte şaftının kayması, aşk ona denir. Suzan Hanım'ın şaftı kaymıştı. Kendisini yiyip bitirecek adamı bulmuştu nihayet. Şarküterinin tarumar edilmesi, Keskin ve Yusuf'un soğuk hava deposunda Hak'kın rahmetine kavuşmaları, Tommy'nin minibüsü hamuduyla alıp getirmesi hep aşk anlamına geliyordu işte. Aşk, Mühendis denen o lanet pezevengin Subarru'sunu vermeyip, iki adamını Katya'yı esir edildiği yerden almaya, içinde müşterisinin âlem yaptığı Panelvan'la göndermesi demekti. Aşk, haydutların ense köküne inen beşe on kütüklerdi. Soğuk hava deposuydu aşk. Birbirlerini tanımak için zamana ihtiyaçları olmadı. Kürşat Suzan'ın elini öptü. Suzan Kürşat'a gülümsedi. İki kadını ceplerine iki avuç para doldurup yolladılar gerisingeri.

Kürşat ve Suzan'ın dillere destan aşk hikâyesi o gün başladı ve fazlalıklar atıldıktan sonra net yirmi bir gün sürdü.

ON İKİ

Kırmızıyı ve siyahı görüyorum. Berber koltuğuna oturmuş aynadaki yansıma bakiyorum, yüzüme. Gözlerim kan çanağı, suratım kararıp kalmış. Sırı dö-külmüş ayna daha sormadan söylüyor: Benden çirkini de var muhakkak, fakat güzeli değilim bu dünyanın. Bu dünyanın hiçbir şeyi değilim. Yine de bu böyle gideceğı anlamına gelmiyor. Aynanın sırrı bu, onun işi rekabeti kızıştırmak, rakibi parlatıp soranı ezmek. Kim sorarsa onu eziyor ayna. Bunu adil buluyorum. Ayna hem hakem, hem öğretmen. Berbere bakıyorum, memur tıraşlı adama. Kısacık saçları var, sakal ve bıyıktan eser yok, sinekkaydı. Beyaz gömleğini belki de üç gündür giyiyor, iki gün daha gideri var.

“İki numara olsun saçlar...” diyorum, bir şeylerden kurtulmam lazım, kurtulduğuma pişman olmayacağım

bir şeylerden. Kaç gün oldu elime Picasso tablosu tutuşturulalı, robot resmim yayınlanalı, üzerime Katya düşeli? Kaç gün olduysa artık, bir çağ kapatıp bir çağ başlattı bende.

Makineyi aldı saçlarıma daldırdı. Saçlarımanın daha çeyreği gitmişken kaybettiklerim geldi aklıma. Daha doğrusu kaybettiğimi düşündüm ama neyi kaybettiğimi bilemedim. Kaybetmenin hüznü çöktü üzerime, belli bir kaybın değil, neyi sonsuza dek saklayabilir ki kişi. Muzaffer komutanlara da olur bu, şampiyon yarışçılara da. Bu his ihtimal odur ki kalıtsaldır, tüm zaferlerin beyhudeliğini binlerle tecrübe eden insanın ortak kederidir. Fakat şimdi o kadar gerçek bir his, öyle kara bir bulut gibi kapladı ki içimi, neyi -bilmiyorum, ne kadar -emin değilim, ne zaman -belirsiz, niçin -kimse bilmiyor ama kesin, yüz kere hesaplansa kesin, kaybetmiştim de bir paspas gibi yapışmıştım yere, bir paspas gibi sürüp geçiyordu ayağını gelip geçen.

Birkaç dakika içinde bitti tıraş. Aynaya baktım, aynadaki suretime. Ne güzel, kendini görmek ne güzel. Oldum olası seviyorum bunu, insanları görmeyi seviyorum, her yerine bakmayı onların, her şeyine. Kendime bakmayı da öyle, kendimi sevmek değil bu, olsa ne çıkar ama değil. Yakından bakıyorum, aynaya santimlerle yaklaşp, gözümün derinine, derimin gözlerine bakmaya bayılıyorum. İnsan kendine merakla bakabilen yegâne canlı olabilir mi, olabilir. Merakla bakıyorum.

"Yıkayalım..." diyor boynuma havlu dolamış berber. Başımı sallıyorum. Musluğu açıyor. Suyun ısınmasını

bekliyor. Suyun ısınmasını bekliyoruz. Enseme yapıyor küçük, güçsüz memur elleriyle. Eğiliyorum, suyun altına, şelaleye, akıntıya bırakıyorum başımı. Gözümün kan çanağına, suratımın köseleye dönmesi boşuna değilmiş, berberin kalem tutan elleri kafamda dolaşırken, ne zamandan beridir, aylardan sonra mı, hayır, yıllardan sonra ağlamaya başlıyorum. Hafif, her şeye rağmen kendini koyvermeden tatlı tatlı ağlıyorum. Sebebi yok, belki gerçekten yoruludum. Sinirlerimi denetleyemiyorum, kaslarımı. Vücudum en zayıf yerinden çözölüyor belki de. Belki de vücudum en gerektiğı, en unutulmuş yerinden çağlıyor. Tanrım ne güzel, yalvarırım biraz daha, usta berber çekme ellerini sadece bir dakika, sadece su, nasırsız ellerin, karışık saçlarım benim. Sebepsiz ama her soruya yanıt, her derde deva ağlıyorum, bırak ağlayayım. Bırak. Bırak ağlayayım.

Bırakmadı tabii, suratımı havluya o ellerden beklenmeyecek kaba hareketlerle doladı. Ucuz deterjandan sertleşmiş havluyu at tımarlar gibi geçirdi suratımdan defalarca, kuruladı aklınca. Puh, hepiniz aynısınız ulan. Memur ellerine çarpıyım hırt herif. Neyse ağladığımı fark etmedi, niye fark etsin, hayat arkadaşım mı sonuçta, neyim ki. Parayı verip dışarı çıktım. Hava harikuladeydi, bulmacaların iki harfli tanrısı soldan sağa sere serpe yayılmış, iki karat tek taş yüzük gibi parıldıyordu. Bu yüzüğü bu gece Katya'nın parmağına ya geçirecektim ya geçirecektim -kendime değil şimdiye kadar pek teklemeyen şansıma güveniyordum. Karambollerden korkardım ama en şanslı olduğum yer de orasıydı. Picasso'yu

istemiyordum ama Katya'yı benden alamazlardı. Ben aslan değildim, kurt da değildim, ayı da. Ormana ben hükmetmiyordum, gücüm yetmezdi buna. Diğer taraftan evcil finosu da değilim kimsenin. Kedi köpekle karıştıran hata eder. Belki masum bir tilki, yemeğini kap-
tığı gibi kaçan, belki de işinin ehli bir rakun -dişlerini geçirdiği bir şeyi onu öldürmeden alamayacağınız en sevimlisi vahşilerin.

Katya'yı benden yalnızca kendisi alabilirdi artık.

ON ÜÇ

İki Keklik, Bostancı'da. Kokoreççiden yukarı, Bağdat Caddesi istikametinde yirmi beş otuz metre ilerde solda. Yetmişli yıllardan beri faal. Darbe döneminde bile açık, düşün. Doksanların başında birkaç aylığına kapısı kilitli kalmış sadece. Ortaklık durumları sebebiyle. Sonra aynen devam.

Gösterişsiz bir girişi var buna karşılık gösterişli iki adam bekliyor kapıda. Onları bahşiş mahşiş geçtikten sonra on yedi basamaklı bir merdivenle kıvrılarak aşağı iniyorsunuz -girişte dikkat etmezseniz kafanızı tavana çarpabilirsiniz, bir metre seksen iki santim yüksekliğinde allahın belası kirli bir tavan.

Aşağıda renkli dünyaların sizi beklediğini sanabilirsiniz. Eh adamına göre değişir. Sakin bir ortamı var, en azından başlangıçta. Servis elemanları ısrarcı değil, sizi

bunaltmıyor. Şef garsonların ikisi de işinin ehli. Yine de masasına denk gelerseniz Şükran şef, gerçek bir orospu çocuğudur. Ne istediğinizi daha siz bilmezken o biliyor. Kaç duble içeceğini en baştan kestirip, yanına alacağın kadını uyruğuna kadar tahmin ediyor. Mümkün olsa belediye başkanı yapacağın adam orada sana hizmet ediyor, büyük şans.

Sahneden uzak durun, iki sebeple. Birincisi sahneye yaklaştıkça hesap kobra gibi kabarıyor. İkincisi acil durumlarda her iki kapıya da en uzak nokta sahne önü. Uzak durun. Size tavsiyem girişin sağında mutfağa yakın bir masaya yerleşmeniz. Hem giriş kapısına hem mutfak çıkışına yakın olursunuz. Temkinli olmakta fayda var. Kadınların ekseri biber gazı taşır zulasında. Sağınızdan solunuzdan geçen karılara dikkat edin o yüzden. Hoş mekânın mutfak fareleri bile emanetle dolaşıyor ya neyse.

Kısacası güzel kardeşim, dedi burnunun ucu kesik, sağ kaşı, sağ kulağı, sağ dudağı ve sağ yanağı aynı derecede yanık pilavcı Teko, çingene Niyazi'ye, İki Keklik'e eğlenmeye gidiyorsan köpekler gibi eğlenirsin, garantisini veririm. Yok iş yemeğine gidiyorsan çelik yelek giymeden gitme derim. Ha, yeleği de yalnızca göğsüne geçirme, diye de ekledi Niyazi'nin götünü işaret ederek, adamın neresine kayacakları belli olmaz orada.

Niyazi son bir iş diyordu kendine, basit bir takas. Sonra paydos, hırsızlığa veda edecekti. Zaten tabloyu çalan da kendisi değildi ya. Ne tablosu onu bile bilmiyordu daha. Adam, adamın adını da bilmiyordu, tabloya

karşılık bir rehin almıştı. Rehin verilecek, tablo alınacaktı. Tek yapacağı değış tokuşun yapılacağı yerin güvenliğini almak, takasa eşlik etmektir. Hesabına yüz bin lira yatacağı ertesi gün. Daha yüz bine kadar saymayı bile bilmiyordu Niyazi, büyük paraydı bu. Son iş Sabine, ilk kez bu kadar para geçecek elime, küçük bir tekel açarım kenar köşe bir yerde, beladan uzak bakarım işime. Son bir iş, sonra duracağım durduğum yerde söz. Sabine dinlemiyordu bile, onun sayamadığı parayı bir ayda kazanıyordu bu cehennem çiçeğı. Yine de Niyazi'ye yallah çekemiyordu. O yüz binde gözü yoktu, hiçbir şeyinde gözü yoktu. Belki bir tek o mermerden yontulmuş vücudu Niyazi'nin, karnına geçirdiğı o sert aslan pençelerinin ateşli hatırına katlanıyordu bu zavallı romantik çingeneye. Tek kelime etmiyordu bu nedenle, planlarına hiç ses çıkarmıyordu.

Niyazi, pilavcı Teko'dan aldığı malumatla, İki Keklik buluşmasını kafasında harf harf planladı. Dört kişilik bir ekip topladı. Her birine ikişer bin vaat etti. Sağa sola tehditkâr gözlerle bakmak ve gerekirse kaşıntısı tutmuş bir iki kişiyi kaşımak için iki bin Türk lirası iyi paraydı. İki Keklik'e ikişer kişilik ekipler şeklinde girecek, masalarına rakı ve karı söyleyecek, olası bir tartışmada Niyazi'nin işaret ettiklerine destursuz dalacak, bir gerginlik olmazsa kafayı çekmiş olacaklardı.

Niyazi kendisine Bay M diyen kibar hırsız randevulaştıkları yerden aldı. İki Keklik'e geldiklerinde saat 22.00'dı. Niyazi'nin ikişer bine anlaştığı dört hergele çoktan gelmiş, kafaları çekmeye başlamıştı. Can ortalarda görünmüyordu.

M, Niyazi'nin peşi sıra yürüdü. Tam da kendilerine tarif edildiği gibi oldu her şey. Sağını solunu dikkatle kolaçan eden M, tavanın alçak olduğunu fark etmişti, hafifçe eğilerek geçti giriş kapısından. Niyazi, bu konuda uyarılmış olmasına rağmen tavana sürtündü, kafası temas ettiği yeri az da olsa temizledi, tavana insan eli değmeyeli yıllar olmuş gibiydi.

Niyazi ve M masalarına oturur oturmaz şef garson Şükran başlarında bitiverdi. Adam gripti ve burnunu çekip duruyordu. Hiç öyle özel ilgi, leb demeden leblebiyi anlama durumları yoktu. Masaya bir yetmişlik, muhtelif mezeler servis edildi, sonra da gelip gidip rahatsız eden olmadı. Bir yerlerden sessiz sessiz Muazzez Abacı'nın enteresan sesi geliyordu, *Ne dertler tanıdım kısa ömrümde, yalçındı dert dağı aşamadım ki, ölüp gideceğim günün birinde, yaşıımı sormayın yaşamadım ki...* Yok yere efkârlanacaklardı şimdi. Ne yeri ne zamanıydı aslında ama buraya gelmelerini isterken akıllarından geçen buydu büyük olasılıkla Can ve yardım aldığı o yerden bitmenin. Kafaları çekecek, gözü kör olasıca şarkıların etkisiyle büsbütün dağılacak, iradeleri sıfırlandığında tabloyu alamadıkları gibi kızı da vereceklerdi.

"Niyazi sen içme," dedi bu yüzden daha en başından. Kendisi de bir kadeh dolduracak, iş bitene dek onunla oyalanacaktı. Saatine baktı, neredede bu aptal Can, diye söylendi. Şükran'a bir el etti. Şükran sallana sallana geldi. Can'ı sordu ona,

"Ortadan az uzun, başka da bir özeliği yok, Can diye biri gelecekti..."

Şükran, "Gelen yok beyefendi," dedi, "gelince masanıza yönlendiririm."

Abacı'nın sesi giderek yükseliyordu sanki, Şakayık'ı söylüyordu bu sefer de. Böbreklerine şiş girmese, kafalarında sandalye patlamasa bile böyle giderse kederden kendilerini keseceklerdi içeride. Güya tek kadehle oyalanacaktı M, ikinci kadehi doldururken gelen giden yoktu hâlâ.

Can ve Feyaz teşrif ettiklerinde M ikinci kadehi yarılamış, Muazzez Abacı'ya eşlik eder kıvama gelmişti bile. Niyazi içmiyordu, cin gibiydi. Adamları da sözünü dinlemişler, kadehleri önlerine çekmiş ama içmemişlerdi. Yanlarına aldıkları karılarla oynuyorlardı. Bir gözleri de Niyazi'deydi.

Can doğruca M'nin masasına yöneldi. Niyazi Can'ı tanımadığından ayağa fırladı fevri şekilde. Onu yatıştıran M oldu, iyice yumuşamıştı M,

"Sakin sakin... Sorun yok, arkadaşımız onlar bizim," ayağa kalktı bunları söylerken ve Can'a elini uzattı, "Hoş geldin benim resim taşıyıcım ve onun yoldaşı Sam bira-der."

Can elini havada bıraktı M'nin. Feyaz'ı tanıştırdı:

"Sam değil, Feyaz. İsim konusunda hassastır yalnız..."

Feyaz başıyla selam verdi. Yüzünde pis bir sırıtiş vardı Feyaz'ın. Gören derdi ki muhakkak öldürecek bu

bunu. Gülme değil, sırıtma bile hafif kalır. Yüz kasları denetimsiz kalmış, kasılıp duruyor sanki. Biçimden biçime sığıyor, içine dolan kurtlar Feyaz'ın o dillere destan kaslarını baştan çıkarıyor. Kurt gülmesi bu, avına iştahlanan kurdun gülmesi. Feyaz bu masadan hesabı ödeyip kalkmaya gelmemiş, Can'a hem cesaret veren hem de onu korkutan da bu. Can kızı alıp gitmek istiyor sadece, Katya'yı terkisine atıp dağlara sürmek istiyor.

M, gerginliği fark edecek sinir uçları az önce uykuya dalmıştı, o yüzden gayet içten bir şekilde,

"Güzelmiş burası ya. Başka zaman gene gelelim. Ama beraber gelelim, düşman mıyız biz ya aşk olsun, böyle ayrı ayrı." Kadehi dikti, garsona işaret çaktı. Garson geldi Can ve Feyaz'a da rakı servisi yaptı.

Feyaz,

"Topiği iyidir bilhassa," diye sırıttı.

M,

"Kadınlar da güzelmiş laf aramızda," dedi sessizce, galiba yüzü kızardı hatta bunu söylerken, "ikram mı yoksa adisyona mı yazıyorlar acaba?" Esprisine gülen olmadı. Kendi güldü ve kesti hemen. Nedense bir anda kendini toparlamış, orada niçin bulunduklarını anımsamıştı yeniden. Rakı kadehini bir kenara çekti. Yine de ondan önce, artık sabrının sonuna gelmiş olan Can atıldı,

"Katya nerede?"

M, Niyazi'ye döndü,

"Katya nerde Niyazi, buyur bakalım."

Niyazi cebinden telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladı. Bir şeyler söyledi ama o kadar kısık konuşuyordu

ki masadakiler bile ne dediğini anlamadı. Zaten telefonu kapattı hemen. Bir iki saniye öylece beklediler. Sonrasında bir adam ve Katya girdi içeri. Gidip uzak köşede bir masaya oturdular. O mesafeden bile adamın Katya'ya silah dayamış olduğu anlaşıyordu. Onları görünce Can ayağa fırladı, hemen oracıkta Katya'yı alıp gitmek istiyordu. Ne işi vardı yahu bir takla güvercinin bu çöp konteynerinde. Kalktığı gibi kolundan çekip yerine oturtan Feyaz oldu.

Katya yanında bir çam yarmasıyla içeri girdiğinde, mekânın öbür ucunda da ufak bir hareketlenme yaşandı. Karanlık bir köşede tek başına usul usul demlenen biri daha vardı. Belki iki saat öncesinden gelip mekânda beklemeye başlayan pezevenk Mühendis, bin bir zahmetle ithal ettiği kızını bu namussuzların elinden geri almak için sabırsızlanıyordu haklı olarak. Katya'yı ve adamı görünce önce şöyle bir silkindi. Öyle hemen kalkıp kızı kolundan çekip çıkaramayacağını o da farkındaydı. Can'ın heyecanını, masadaki diğer haydutları gördü, görmez mi, hele hele, dedi içinden, en iyisi neler döndüğüne bir bakmak, ortalık yamyam kaynıyor ne de olsa.

Can'daki heyecanın farkında olan M,

"Evet, bu kadar hoşbeş yeter de artar," dedi görmüş geçirmiş Yeşilçam kalantoru sesiyle, "resmi görelim şimdi de..."

Can, Feyaz'a baktı. Feyaz barda oturan bir dazlağı işaret etti. Dazlağın gözü en başından beri onlardaydı. Feyaz'ın işaretiyle elinin altındaki ruloyu çok da bokunu çıkarmadan şöyle hafifçe havaya kaldırıp indirdi.

Hemen hemen aynı sırada Katya ve yanındaki adam ayağa kalktı. Sahnenin arka tarafına doğru yürüyüp çıktılar. Katya'yı bir an olsun gözünün önünden ayırmak istemeyen Mühendis de onların peşi sıra seğırtti. Bu tarafta Can aklını oynatacaktı nerdeyse. Ayağa fırladı yeniden ve yeniden Feyaz kolundan çekip oturttu onu yerine. Can,

"Ne dümen çeviriyorsun, nereye gidiyorlar?" diye sordu M'ye. M, masadaki herkesin yüzüne manasız manasız sırtarak baktı. Herkes, Niyazi dahil, açıklama bekliyordu. M,

"Bayanların tuvalet ihtiyacı... Bitmez, ne diyebilirim?" Ağzına koca bir peynir parçası attı. Tadını çıkara çıkara yedi. Zevkle yutkundu. Can deliriyordu,

"Bana bakın beyefendi," dedi nazik olmaya çalışarak, "istediğiniz resim ne kadar değerli olursa olsun, Katya'nın başına bir iş gelecek olursa değil resim heykel, Picasso'nun kendisini verseniz bu işten kurtulamazsınız."

"Kızda gözüm yok. Hoş hakkını yemeyeyim, dünyada üç beş tane anca vardır bunun gibisi. Kendi çapında bir nadide eser sayılır. Fakat resim deyip geçme, satmak için çalmıyorum sadece. Her şey para değil sonuçta."

Gerçekten de silahlı çam yarması ve Katya tuvalete gelmişlerdi. Koridor karanlıktı. Mor bir ışık yayılıyordu duvar diplerinden. İnsanın aklına, neden mor sorusundan bile önce nasıl mor sorusu geliyordu, mor ışık nerede satılırdı ki? Katya tuvalete girmişti. Konsomatrisler dışında mekândaki tek kadındı herhalde. Tuvalete giren

konsomatris kadınlar dışında koridor ıssızdı. Katya çışi geldiğinden, makyajını düzelteceğinden falan değıl, yalnız kalıp rahatlama ihtiyacından gelmişti tuvalete muhtemelen. Çıkmak bilmiyordu.

Katya ve yarmanın dakikalar geçmesine rağmen dönmediğini görünce Can sesini yükselterek ve bir salon erkeğine yakışmayacak şekilde efelendi,

“Ulan bir numara çeviriyorsun sen ama ...”

M hemen kesti sözünü Can'ın, çakırkeyif olmuştu, kibar bir herifti doğru ama posta koyulacak adam da değıldi,

“Şşş Can sakın, sakın rica ederim, sesini neden yükseltiyorsun, haydut sanacaklar...”

NERDE ULAN KIZ, ÇAĞIR ADAMINI HEMEN,
diye bağırdı Can.

“Tuvaletteki bir kadına...”

Daha ne kadar duracaktı Can, ayağı fırladı, belindeki silahı çekti, M'ye doğrulttu, alnından boncuk boncuk ter akıyordu. O kadar kararlıydı ki sesi kısıldı bir an. Ağzını oynattı ama konuşamadı. Kararlıyken sinirleri başta bir iflas ederdi Can'ın. Toparlanacağını biliyordu, öyle de oldu,

“Bırak tiyatroyu, çağır hemen adamını!” diye bağırdı, toy bir ergen sesi gibiydi sesi, masadaki herkes ürpermişti. Silah çekilmesi bütün dengeleri değıştirmişti haliyle. M, Niyazi ve Feyaz ayağı fırladı. Niyazi silahını çektiğı gibi Can'ın şakağına dayadı. Feyaz da boş değıldi, ayağı fırlarken sandalyesini düşürmüştü. Tabancasını Niyazi'ye nişanladı ve bir yay gibi gergin beklemeye

başladı. Bir tek M silahına falan davranmamıştı. Hatta o hâlâ işin dalgasındaydı sanki. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırmıştı. Artık korkudan mı yoksa tansiyonu düşürmek için mi her nedense, şakalaşır gibi,

“İşte bu, işte gerçek aşk bu. İşte bu gerçek aşk, bravo...”

“Kes lan.”

“Keseyim mi? Keseyim mi? Keseyim.” Ellerini indirmişti. Yüzünde gerilimden eser kalmamıştı. Şimdi artık bir ustaydı sanki, öğretmendi, karşısındaki yeni yetmelere ders veriyordu.

“İnsanlar kaç çeşittir Can? Sana bir mesel vereceğim, insanlar kaç'a ayrılır, ha?” Can'ın ve diğerlerinin yüzüne baktı birkaç saniye. Belki bir cevap veren çıkar diye. Can da diğer iki adam da şaşkıncı M'nin performansından. Devam etti,

“Bu dünyada güzel kardeşlerim iki tip insan vardır. İki tip daha fazla değil. Kışın bile tişört giyenlerle yazın bile kazak giyenler. Bu kadar. Hah, aralarındaki fark da bünyelerinden ibaret değildir, söyleyeyim.”

“İkisi de deli orospu çocuğunun teki,” diye homurdandı Feyaz, adamın suratına mermi doldurmamak için zor tutuyordu kendini.

“Hayır tabii ki, ikisi de eli öpülesi anneleri olan sıradan insanlar. Bir farkla. Biri öyle bir özgüvenle doldurulmuştur ki kendini dünyanın yargııcı sanır. Dünyanın güneşin çevresini turlamasını bile sindiremez, mevsimlere posta koyar. Diğeriyse ürkek, ezik bir herifçioğludur, sakınır kendini. Biraz üstüne gitsen mevsimlerden özür bile diler.”

Ateşi biraz sönmüştü ama akli hâlâ Katya'daydı Can'ın,

"Uzattın, çağır kızı."

"Kastettiğim de buydu işte, sende görünenden fazlası var Can. Sen mevsimlerden özür dileycek adam değilsin. Heyhat özgüvenin samanyoluna posta koyacak kadar da şişmemiş henüz. Sen sürpriz golcüsün Can, her halinden anlaşıyor bu."

Can yumuşamıştı. Feyaz burnundan soluyordu. Niyazi'nin ikişerli olarak mekâna yerleştirdiği adamlar hiçbir şey yokmuş gibi içmeye devam ediyorlardı. Böyle söylenmişti zaten, Niyazi işareti olmadan kıllarını bile kıpırdatmamalarını özellikle tembihlemişti dördüne de. Mekân boşalmıştı, müşteriler silahların çekildiğini görünce toz olmuştu anında. Fedailer sağı solu tutmuş pozisyon almışlardı. Mekânın sahibi ve çalışanlar mutfaktaydı. Herkes fazlasıyla gergindi. O nedenle her nasılsa hâlâ açık olan kapıdan içeri girip başını uzatan ve olup biteni seyreden Yaren'in farkına bile varmamışlardı. Yaren ne yapacağını bilmediği için izlemekle yetiniyordu. M'nin kendisiyle ilgili sözleri üzerine Can, eli titreyerek, ayağa kalktığına, silah çektiğine sanki pişman olmuş gibi,

"Gol falan yok, gerek de yok. Sen o uyduruk resmi alacaksın ben de hayatımın aşkı Katya'yı alacağım. Sonra herkes yoluna," dedi gayet makul bir sesle.

Yaren için, aylardır beslediği tüm umutları bitiren sözler bunlar oldu. Oysa buraya öyle kararlı gelmişti ki. Kim olursa, gangsterlerin en belalısı mı, vız gelir, kade-

rine altı yerden altı kalemle yazılmış tek aşkını, doğacak altı evladının müstakbel babasını kılına bile zarar gelmeden oradan çıkaracaktı. Fakat kaderin, sayıların, matematiğin bile değiştiremeyeceği bir şey vardı işte, gerçek! Gerçeği, söylememiş miydi sanki Can, o zaman anlamak istemediğini burada, bu batakhane de görmesi de başka bir matematikti işte. Sakınmayı, temkini bırakıp ayağa kalktı ve duvarlara çarpa çarpa, kahrolarak mekânı terk etti. Girerken eğilerek girmişti, çıkarken çarparak çıktı tavana. Karanlık gecede bir iki adım yürüdü. Hafiften yağmur atıyordu. Tek tük geçen arabaların homurtusunu duymuyordu bile, korna sesleri onun kulağına ulaşmadan dağılıp gidiyordu. Caddenin karşısına geçecekti, bir arabanın kaputuna doğru savruldu hafifçe. Sarhoştı sanki. Bir adam geldi, omuzlarından tuttu, gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu. Yaren güç bela kaldırdı başını, Kona'ydı bu. Daha fazla dayanamadı Yaren, yıllardır tuttuğu göz yaşlarını koyverdi bu defa. Kona'nın göğsünde sessiz sessiz ağladı. Kona neler dediğini bilmiyordu Yaren'in, bu nedenle dudaklarını görmeye çalışıyordu. Hoş, gerek yoktu buna, o güçlü kadın, uzaktan uzağa sevdiği Yaren mahvolmuştu işte. Çok feci dayak yemiş, yüzü gözü dağılmıştı. Dahası insanın yüreğini sızlatan bir mutsuzlukla yıkılmıştı. Kimse artık, Yaren'i hayal kırıklığına uğratan şerefsiz hesap soracaktı. Yaren, Kona'nın göğsünden ayrıldı. Muhtemelen Kona'yı fark etmemişti bile, bu gecenin çoğu detayını büyük bir olasılıkla hatırlamayacaktı. Kona arkasından bir süre seyretti onu. Alt geçide girdi ve gözden kaybol-

du Yaren. Kona arabasına gitti, bagajı açtı, samuray kılıcını çıkardı, öfkeden kıpkırmızı vaziyette, İki Keklik'in alçak tavanlı girişine yöneldi.

Niyazi'nin adamı bir yanda Mühendis diğer tarafta Katya'nın tuvaletteki işini bitirip çıkmasını bekliyorlardı. Oturduğu yerden saatler sonra kalkmış olan Mühendis, geciktikçe geciken Katya'nın daha bir süre daha içerde kalacağına olan inançla tuvalete girdi hızlıca. Şöyle dolu dolu işese iyi olacaktı, olur da bir çatışma falan yaşanacaksa, ki buna da hazırdı, mesanesinde iki litre sıvıyla hiçbir işe yaramazdı. Fakat onun tuvalet kapısını kapamasıyla Katya'nın çıkması bir oldu. Yine Katya önde, yarma arkada, dar koridoru yürüyüp salona girdiler. Bu işlerin içine doğmuş, her daim eli tetikte yarma, salonda silahların çekilmiş, namluların yakın mesafeden nişanlanmış olduğunu görünce Katya'yı sol koluyla boynundan kavrayıp kendine yapıştırdı ve tabancasını çekip Can'a doğrulttu. İçerde az da olsa düşmüş olan tansiyonun yeniden yükselmesine sebep oldu böylece. Hırsız hemen atıldı,

"Sorun yok, sorun yok, arkadaşça konuşuyoruz burada..."

Sorun olup olmadığını söyleyecek kişi Niyazi'ydi, yarma Niyazi'yi tanırdı. Ona baktı. Niyazi kararlı bir şekilde silahını Can'a çevirmişti, göz ucuyla yarmaya baktı. Bu bakıştan yarma, silahını hazır tutmasını ama Niyazi demeden harekete geçmemesi gerektiğini anladı.

Can tabancasını M'nin suratından çevirmeden, gözünü bile kırpmadan Katya'ya seslendi,

“İyi misin yavrum?”

Yavrunun cevap verecek hali yoktu. Yarma, kızın boğazını gırtlaklar gibi sıkmişti. Daha fazla ortalık gerilmeden sorunun çözülmesi gerekiyordu. M,

“Kız iyi, kız şahane,” dedi panik halinde. Eğlenen M gitmiş, işlerin sarpa sarmasından rahatsız M gelmişti. Sözüne devam etti,

“Şimdi, değerli cemaat, bugün burada hayırlı bir iş için toplandık. Bir sanat eserini alıp diğerini vereceğiz.”

Can atıldı,

“Şöyle yapıyoruz. Dazlak, elindeki ruloyu yarmaya verecek ve Katya’yla beraber bara dönüp müesseseden bir kalem bira içecek. Yarma ve rulo sende kalacak. En ufak bir ayak oyununda burayı kan gölüne çeviririm.”

“İyi düşünülmüş bir plan,” diye yanıtladı onu M, “harika bir plan.”

Başka konuşma olmadı, bardaki dazlak, elindeki değersiz ruloyla beraber Katya’yı zapt eden yarmaya doğru yürüdü. Rulonun alelade bir bez parçası olduğu anlaşıldığında kıyamet kopacaktı tabi, Can bu konuda kendine değil, hallederiz, diyen Feyaz’a güveniyordu. Dazlak Katya’nın kolunu kavradı, rulonun ucunu da yarma yakaladı. Dananın kuyruğu kopacaktı. Can yaşadığı gerilimden kalp krizi geçirecekti neredeyse. Yanında kaza olsa dönüp bakmayan adam şimdi bir hastane dolusu ruh hastasıyla aynı yere tıkılmış gangsterliğe soyunmuştu. Derken salona, hesapladığından uzun kaldığı tuvalete litrelerce işeyip adeti olduğu üzere ellerini yıkamadan çıkan Mühendis girdi. Neler olup bittiğini anlaması

olanaksızdı. Taraflar anlaşmış görünüyordu ve Katya bir kez daha el değiştirmek üzereydi. Manzaraya şöyle bir bakıp havaya bir el ateş etti. Dazlak Katya'yı bıraktığı gibi kendini yere attı ateşi duyunca. Yarma Katya'yla birlikte bir masanın altına girdi. Fakat silahına davranan başka kimse olmadı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Herkes birbirine bağıırıyordu. Can, arka arkaya Katya diye bağırdı, Katya çığlık atıp duruyordu. Feyaz, Mühendis'e çevirmişti tabancasını, bu it kim, kimsin lan sen, diye bağıırıp duruyordu. Hırsız M neler olup bittiğini anlayamıyordu. İşlerin bu kadar karışacağını düşünmemişti belli ki.

Derken artık kapısında kimselerin beklemediği giriş kapısından içeri elinde samuray kılıcıyla Kona girdi. Kona kararlıydı, Yaren'i yıkan her kimse onu yaptığına pişman edecekti. Alçak tavana çarpmadan merdivene yöneldi. Aşağıya ağır adımlarla kıvrıla kıvrıla indi. Salona adımını attığında on beş kişinin, birbirine silah doğrultmuş, avazları çıktığı kadar bağırdığını gördü. Onları duyamıyordu ama gözünün önündeydi her şey. İçerideki kaosu umursamadı bile. Gözü tanıdığı tek simaya kilitlenmişti. Can'ı Yaren'in yanında daha önce birkaç kez görmüştü. Yaren'in bir haftadır ortalarda görünmemesinin ve sonrada böyle berbat bir mekândan perişan vaziyette çıkmasının sebebi de ondan başkası olamazdı. Kılıç ustası Kona kılıcını havaya kaldırdı, bir usta nasıl yaparsa tam öyle vaziyet aldı. Derin bir soluk aldı ve bir bağıırarak Can'a doğru koştu. Mekânı dolduran ipsiz sapsız tipler ancak o zaman, Kona gerçek bir samuray gibi nara atarak koştuğunda onun varlığından

haberdar oldular. Can yemin edebilirdi bu Çinli tipi daha birkaç gün önce rüyasında gördüğüne. Uzun uza-
dıya düşünecek zaman yoktu, Kona bu dünyadaki sessiz
son altı adımını birbiri peşi sıra attı. Feyaz'ın tabancasın-
dan çıkan kurşun alnının ortasına girdiğinde Can'a ya-
rım metre mesafedeydi Kona. Feyaz'ın atışı bardağı taşı-
ran damla oldu. Tetik parmakları kaşınan haydut sürüsü
aynı anda silahlarına davrandı.

Hırsız M, Can'ın elindeki tabancaya hamle yaptı, ala-
madı ama tabanca Can'ın elinden savrulup yere düştü.
Herkes birbirine sıkıyordu artık içerde. Can yere ka-
paklanmış kendine bir çıkış yolu arıyor bir yandan da
Katya'yı görmeye çalışıyordu. Bir an Feyaz'la göz göze
geldiler. Omuzundan vurulmuş yerde kıvranıyordu
Feyaz. Yapacak bir şey yoktu, ona yardım etmesi imkân-
sızdı. Kona'nın cansız bedenini kendisine siper etmiş
hayatta kalmaya çalışıyordu sadece. Öbür tarafta Katya
bir masanın altına sığınmış, elleriyle başını koruyor, ça-
tışmanın geçmesini bekliyordu. Ciddi tehlike altınday-
dı. Can tüm o karmaşanın ve tepesinden vızır vızır ge-
çen kurşunların arasından nihayet Katya'yı seçebildi.
Onu yeniden gördüğü için mutluydu. Yeniden ve canlı.
Sağını solunu kolaçan etti. Bir fırsatını bulabilse sürü-
nerek gidip kızı alacak, barın arkasına geçip işlerin bi-
raz durulmasını bekleyecekti. Dayan gelinim, diyordu
içinden, dayan benim mermer sütunum. Niyazi ve dört
adamı, gözü karartmış dört bir yana ateş saçıyorlardı.
İkişer bin için fazla hevesli görünüyorlardı. Bu adamlar
kazandıklarının iki katını teklif etsen İncirlik üssünü

basıp, omuzu en kalabalık olanını yatağından çekip getirirlerdi. Derken biri bacak arasını tutarak kendini yere attı. Belli ki kurşunu kasığına yemişti. Ortalık fena dağılmıştı.

Sonra işte olmasa denilen oldu, hak etmeyen vuruldu. Bir kurşun, her kurşun gibi ansızın saplanıverdi Katya'nın karnına. Kimin silahından çıktığını kestirmek olanaksızdı. Tabancası olan herkes büyük bir hırsla çatışmaya devam ediyordu. Kalkıp Katya'ya doğru koşmak istedi Can ama yapamadı. Mermiler bataklık sineği gibi başına üşüşmüştü sanki. Hiçbir şey kazanamamıştı bugüne dek ama artık kaybedecek şeyi de kalmamıştı Can'ın. Düşürdüğü tabancasını arandı gözleriyle. Sahnenin önüne fırlamıştı. Orada duruyordu ama oraya kadar sürünerek gitmek bile büyük riskti. Sağına soluna bakındı. Ateşli silah öyle sağına soluna bakarak bulacağın bir şey değildir. Kendisine kalkan yapabileceği bir şey de yoktu. Tamamen korumasızdı. Kona'nın açık gözlerine baktı. Şaşkın görünüyorlardı. Başını biraz kaldırdı, Kona'nın gövdesi onu daha fazla koruyamazdı ama onun sağ elinde hala sıkı sıkı tuttuğu kılıcı iş görebilirdi. Katya seni kurtaracağım, diye bağıırıyordu kendi kendine Can, ölmene izin vermeyeceğim. Soylu samurayların canlar alan kılıcını kavradı, kurşun yağmurunun içine şemsiyesiz daldı sonra da.

Gözünü karartıp karmaşanın ortasına daldığında ne yaptığını iyi biliyor gibi görünüyordu Can. Kılıcı kılıç gibi değil levye gibi kullanıyordu gerçi. Eh bir samuray değildi ne de olsa. Bir taksi şoförüydü. İstanbul'da bir

taksi şoförü, gününde bir samuraydan daha tehlikeli olabilir. Can'a her ne olduysa yine de sonrasında kulaktan kulağa anlatılacak efsanevi bir savaş verdi İki Keklik'te. Her türden kabadayıyı, mafya babasını, delikanlıyı, psikopatı görmüştü şimdiye dek İki Keklik ama ilk kez böylesine bir kahramanlığa, bu çapta bir katliama sahne oluyordu. Biraz sonra olacakları kendisinin yaptığına kendisi de inanamayacaktı bir süre. Bir cevher, yüksek ısıda ısıdı, tam tavında dövüldü, kimine göre asrın katili, kimine göre yepyeni bir canavar böylece zuhur etti.

Can kılıcı kavrayıp ayağa dikildiğinde kısa bir süre çevresine şöyle bir bakındı. Tarafları, kimin kime, hangi tarafa ateş ettiğini anlamaya çalıştı. Onu fark edenler oldu çatışanlar arasında elbette ama bunun bir önemi yoktu. Ateş ediyor ama Can'ı tutturamıyorlardı. Can mevzuyu anladıktan sonra başını çevirdi, en yakınındaki adam mekânın girişinde bekleyen fedailerden biriydi. Kılıcını kaldırıp önündeki masaya zıplayıp çıktı. Oradan diğer masaya sıçradı. Adam bir sütunun arkasındaydı, Can'ı fark etmişti ve ateş edip duruyordu. Kurşunlar Can'a değmedi bile. Can adamın yanında bitiverdi ve adamın tabancayı tutan elini bir hamlede kesiverdi. Saniye sektirmeden, ben ne yaptım diye eserine durup bakmadan kolunu kesti adamın bu sefer de. Ardından diğer kolunu kopardı. Adamı yerde can çekişir vaziyette bıraktığında kapılardan sığınmayan o koca adamın artık iki kolu ve iki bacağı yoktu. Şaşkınlık içinde ve kanı fışkırarak boşalırken hala Can'a bağırmanın derdindeydi. Manasız bağırtılar.

Fedaiyi yerde bırakıp, şimşek gibi atıldı Can. O kadar hızlı hareket ediyordu ki içeride birbirine sıkkan haydutlar, onun cin gibi bir şey olduğunu sandılar muhtemelen. Niyazi'nin adamlarından ikisi tuvaletlerin bulunduğu koridorda konuşlanmış aralıksız ateş ediyorlardı. Can'ın yeni kurbanları onlar oldu. İkisinin de kollarını ve bacaklarını toplam yedi hamlede gövdelerinden ayırdı.

Böyle böyle Can, Niyazi'nin diğer iki adamının gövdelerini de aynı şekilde uzantılarından azat etti. Hırsız Bay muammanın M'si, İngiliz asilzadesi Sör Uzunbacak merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile sinsi sinsi. Onu tam dışarı çıkacakken yakaladı Can. Diğer herkes ölme-ye kollarından başlamıştı ama hırsızın ilk giden sol bacağı oldu. Dördüncü ve son çıkıntısı da budanırken hâlâ hayattaydı ve hala durumun ciddiyetinden uzak bir şekilde Can'a ruloyu soruyordu.

Mekânda hayatlarla birlikte silahlar da susmuştu nihayet. Can'ın gözlerinden ateş fışkırıyordu. Pezevenk Mühendis'in kolları ve bacakları yerli yerindeydi hâlâ ve Can onu elbette unutmamıştı. Uzun uzadıya araması gerekmedi. Mühendis tuvalete saklanmış tir tir titriyordu. Kapıyı açmadı Can, kapıyı kesti. Mühendis klozete oturmuş öyle bir titriyor, dişleri birbirine öyle bir şiddetle vuruyordu ki korkudan ağzının içi kan dolmuştu. Can'ın kalkan kılıcı Mühendis'e bir ayrıcalık yaptı, pezevenğin gövdesinden ayrılan ilk fazlalığı kellesi oldu. Adamı oturduğu yerden kaldırmadan ve en fazla üç saniye içerisinde budadı Can.

Tüm adamlar, haydutların hepsi samuray kılıcıy-

la öldüler ve tarihe geçtiler. Bir tek Niyazi sağ kalmıştı. Birinin burada yaşananları anlatması gerekiyordu, hayatta kalıp ve ömrü yetiğince efsanenin büyümesine hizmet etmek üzere bu zarif Çingeneyi seçti Can. Korkudan şoka girmişti Niyazi, öyle ki Can eline keskin bir kasap bıçağı verip o kaslı şahane vücuduna kendi elleriyle kocaman bir R çizmesini istediğinde bir saniye bile tereddüt etmedi. Ağlaya ağlaya, böğüre böğüre dediğini yaptı Can'ın. Sonra da kanlar içinde çıkıp gitti mekândan.

Feyaz kan kaybından ölmüştü bile. Katya hâlâ nefes alıyordu. Can kendine geldiğinde -zira yaşadığı deneyim pek öyle kendindeyken olacak şey değildi. Levyede iyiydi ama hayatında kılıç görmemiş, askerde bile toplam iki kez ateş etmişti hepi topu -yine de gitti Katya'yı kucakladı. Katya, Can'a maceranın en başında söylediği ilk cümleyi yineledi:

"Hastane yok..."

Can anladı bu sefer sebebini. Katya'ya sarıldı, sıkı sıkı sarıldı. Katya bir şey söylemeye çalışıyordu. Kızın başını doğrulttu hafifçe, sonra da dudaklarına yaklaştı. Katya,

"Re... rez..." dedi sustu. Gözlerini yumdu, hâlâ nefes alıyordu ama konuşacak hali kalmamıştı belli ki. Can ağlıyordu, Katya yeniden açtı gözlerini o sırada. Dudakları kıpırdadı,

"Re.. sim..."

"Resim?"

"Resim... re... rezer... vu.. vuar... da..."

Daha fazla konuşamadı. Başı yana düştü. Katya'nın başı, kendisiyle birlikte tüm güzellik umutlarını tüm ok-

yanusların en derinine batırarak düştü yana. Bütün güzel-
zeller düştü, bütün hevesler söndü. Katya öldü.

Ortalık duman olmuştu ama Muazzez Abacı nağ-
meli nağmeli söylemeyi sürdürüyordu. Can kılıcını ve
Katya'nın ölü bedenini alıp bu uğursuz mekânı hızlı bir
şekilde terk etti.

Katya, Can'ın ne sakladığını biliyordu. Resmi görmüş,
Picasso'yu tanımıştı haliyle, bir büyük servetle aynı oda-
da kaldığını anlaması için resme birkaç saniye bakması
yetmişti. Böylece ruloyu Can'ın sakladığı ve arayan bi-
rinin ilk bakacağı yerden almış, hırsız M otel odasında
onu ziyaret etmeden hemen önce, iyice sararak tuvaletin
rezervuarına bırakıvermişti. Hayatını kurtaran adama
hayat kurtaracak bir hediye vermesi gerektiğini düşün-
müştü belli ki. Resim, Can için önemliydi. Hem başın-
daki belaları savuşturması için hem de olabilirse şayet
paraya çevirip, rahat bir hayat kurabilmesi için. Bu kada-
rını, ona ikinci bir hayat veren bu adam için borçluydu
Katya. Hayatı bahasına da olsa elinden gelen bu tek iyi-
liğı yapmalıydı ona. Yaptı da.

Can otele geldi. Anahtarını kaybetmişti. Resepsi-
yondan ikinci bir anahtar aldı. Doğruca tuvalete gitti, re-
zervuarın kapağını açtı ve Picasso'yu tuvaletten çıkardı.
Aşağı indi, odanın ücretini ödedi, anahtarı teslim etti.
Arka koltuğunda Katya'nın cansız bedeni bulunan tak-
siye bindi yeniden. Bir özel hastanenin acil servisine ya-

naştı. Katya'yı kucakladı, içeri taşıdı, bir koltuğa oturur şekilde bıraktı ve kimseye sezdirmeden çıkıp gitti.

Sabah olmak üzereydi. Arabayı teslim etmesi gerekiyordu. Durağa gitti. Taksiyi bıraktı. Durak nöbet çizelgesine baktı. Adının karşısındaki boşluğa tükenmez kalemle,

CAN RAKUN BİRKAÇ GÜN TATİL YAPACAK
yazdı ve hafif aksayarak oradan uzaklaştı!

ON DÖRT

Rezervuar büyük gürültüyle boşaldı, banyonun kapısı açıldı ve Mühendis fermuarını çekerek dışarı çıktı, demek ellerini yıkamamıştı. Bir adam ve beş kadın sessizce bekliyordu odanın içinde. Bir anlığına araladığı pencereyi pişmanlıkla kapadı mecburen, içeri bahar havası hücum edince alerjisi azmıştı. Üç dört defa hapşırdı. Bir kâğıt havlu parçasına burnunu silerek pencereden kapıya kadar yürüdü. Tam o sırada kapı açıldı ve Keskin girdi içeri. Mühendis'e selam verdi başıyla. Yusuf'a göz kırptı. Kadınlardan ibretlik olana ilişti gözü. Kadının suratının aldığı şekil midesini bulandırdı. Tiksintiyle Yusuf'a baktı ve kapıya sırtını dayadı.

Mühendis burnunu temizledikten sonra mendili katlayıp pantolonunun arka cebine itinayla yerleştirdi. Kırk üç yıllık ömrünün her saniyesini kötü adamı canlandırarak geçirmişti, sıkıcı bir rutini tekrar ederek,

“Babam ne istediye yaptım,” dedi, televizyonun karşı cephesine konulmuş akvaryumdaki balıklara yem atıyordu bir yandan da, “fakat bu babamın hayatına mal oldu. Annem, rahmet istedi cennetlik, içgüdülerinin sesine kulak verip dokuz kardeşin dokuzunu da okutmak için çabaladı. Birkaçı okudu kardeşlerimin, okumak dediğim de beleş fakülteler işte. Babam, heh, okulla vakit kaybetmemize karşıydı. Bir an önce hayata atılıp omuzlarındaki yükü hafifletelim istiyordu. Neyse, diğer sekizini anlatıp zamanınızı almayacağım tatlı hanımlar, kardeşlerin biri parayı buldu, siz de onu.”

Hanımlar korku dolu gözlerini yere, duvara, akvaryuma odaklamış titriyorlardı. Mühendis kendi şakasına güldü, “Babamın omuzlarındaki yükü aldım sonra ne oldu biliyor musunuz?” Sorusunun yanıtını bilen var mı diye bir süre bekledi. “Çok komik bir hikâye fakat şimdi anlatmayacağım, belki başka zaman.”

Akvaryumdaki lepisteslere dalıp gitti Mühendis. Bu balıklar ona annesiyle çıktığı semt pazarı alışverişlerinin tatlı koşturmasını, çocukluğun masum kokularını falan anımsatmadı; gölgesinde soluklandığı akasya ağaçlarının paha biçilemez hışırtısını, koşup oynadığı toprak sokakların sisler içindeki silüetini, çocukluğunun tek yaz tatilinde kuma gömdüğü ayaklarını yalayan mavi dalgaları falan getirmedi gözünün önüne. Bunlar öyle kolayca unutulur işler değildir, o yüzden haydudun biri lütfedip hatırlar belki diye bir kenarda beklemezler, saf altın diyarına hırsızlar giremez. Yine de hâkim olamadığı saniyeler içerisinde zihni, buradan şekilsiz bir geçmişe

süzölüvermişti işte Mühendis'in, ne olduğunu kendi de anlamadı zaten. Mallaştım, diye geçirdi aklından, kırmızı ete çok abanmasına yordu bunu da. Gürültüyle hapşırды yine. Yürüdü, kapıya yakın tekli koltukta oturan Diana'nın başında dikildi, kıza tiksintiyle baktı. Başını iki yana salladı. Kapıya sırtını yaslamış her hareketini adeta bir stajyer gibi merakla takip eden Keskin'e çevirdi gözlerini. Kızın bu hale gelmesine Keskin'in de canı sıkılmıştı belli ki. Yine de fazla büyütmedi. Derin bir nefes aldı. Diğer kızlara göz gezdirdi abartılı bir öfkeyle,

"Kadına el kalkar mı ya!" diye ünledi sonra. "Kadına el kalkar mı? Neden yapıyorsunuz bunu bize? Komşuyuz şunun şurasında. Yüz yüze bakıyoruz. Rusya. Türkiye."

"Ukrayna patron."

Yusuf'a baktı onu anlamak isteğiyle. İfadesiz, surat-sız bu izbandut kendisini düzelterek ne demek istiyordu acaba.

"Bu kızcağız niye bu halde. Ha?"

Tekrar Yusuf'a baktı. Yusuf'un suratında lanet bir karaltı vardı. Şakakları doğada karşılığı olmayan koyu, pis bir renge dönmüştü. İnsanın gerçek kimlik kaydı şakaklarında gömülüdür. Yusuf'un şakaklarından, kıvrıla kıvrıla yitip giden uğursuz bir uçurumdan başkası okunmuyordu. Tek bir kelimesini bile umursamadığı bedduaların da etkisiyle muhakkak, mor mu siyah mı, kurt mu kurum mu ne renk ne haltsa, feci bir kötülük büyük gürültüyle zonkluyordu adamın illet suratında. Kızı döverken aldığı zevk her halinden belli oluyordu. Çıplak elleriyle kadını fazla değil dört dakika kadar döv-

müştü. Kadının suratı dağılmıştı. Adamın şiddeti, kadının perişan vaziyeti öyle boyutlardaydı ki, dile geldiği anda yumuşardı, edilecek her söz, her kelime zalimin işine yarardı. Bu dehşeti anlatmak için kelimeler naif kalıyordu. Bazı şeyleri anlamak için onu yaşamaktan başka yol yoktur: Kadının uğradığı ağır saldırıyı anlamanın şimdilik tek yolu o saldırıyı yaşamaktı.

“Şimdi çelişki şurada,” diye kişnedi Mühendis bir eliyle gömleğinin yakasını gevşetirken, “ağaçlar çiçekler tozuşuyor malum bu mevsimde. Dünya yenileniyor, of ne güzel ne harika. Tohumlar saçılıyor, meyveler, canlar... Hayat ne güzel ya aslında. Gelin görün ki alerji diye bir şey...” Pencereyi yeniden açtı, nefesini tuttu, bir anlığına da olsa içeriye dolan havanın serinliğine kendini bıraktı. Ardından yine kapadı.

“Ne ateş yaptı be! Şimdi kızlar! Kaçmayı falan unuttun bir kere. Çünkü kaçtınız kaçtınız, ne diyebilirim. Lakin kaçamazsanız ölümlerden ölüm beğenin.” Suratı paramparça edilmiş talihsiz Slav kızını göstererek, “Bu dünya güzeli hepinize ders olsun. Kaçmak yok. Kaçmayı düşünmek yok. Genel olarak düşünmek yok zaten.” Ansızın bir müzik sesi doldu içeri. Hızla pencereye doğru yürüdü yine, aşağıya baktı, caddenin karşısına bir banka şubesinin önüne yayılmış üç kişilik bir müzik grubundan geliyordu ses. Bir Erkin Koray şarkısı söylüyorlardı, gelen geçenin pek umursadığı yoktu ama onlar da gelen geçeni umursuyor görünmüyorlardı zaten. Mühendis kafasıyla dans etti biraz, sadece kafasıyla. Sonra ansızın dönüp,

“Artık vatanınız burası kızlar,” dedi, bu acayip yarıttıktan korksunlar mı yoksa onun dengesiz hareketleriyle eğlensinler mi bilemeyen genç sermayelere -ki bu at hırsızının ne dediğini bile anlamıyordu Ukrayna taşrasından on gün önce gelmiş zavallılar- “ana vatan Türkiye yavru vatan Rusya.” Sonra adeta koşarak, ibretlik kızın yanına gidip yanağından makas aldı. Kızın suratından tiksiniş elini kararsız bir şekilde havada gezdirdi, nihayet pantolonuna sildi. Kızın suratından hâlâ kan sızıyordu. Oda kapısını kale kapısı tutar gibi bekleyen Keskin’in önünde durdu, genç psikopatın beyaz gömleğinin yakasını düzeltti. Kızlara arkası dönük vaziyette,

“Bu arkadaşınızın adı Keskin,” dedi, “çok iyi kör bıçak kullanır.” Yürüdü, bu kahredici kâbusun etkisiyle ilk andan beri tir tir titreyen kızlardan birinin yanına oturdu. Kolunu bu kızın omzuna attı. Kızın geçirdiği sarsıntı dünyayı sarsmıyordu, dünyanın geçireceği en ölçsüz sarsıntılar bile kızı yerinden oynatamayacaktı bundan böyle. Mühendis kızın omzundan eline, oradan tüm vücuduna yayılan korkunun bu şekle şemale bürünmüş haline bile kapalıydı, tereddütsüz lafına devam etti:

“Onu bulduğumda sebze halinde gece bekçisiydi. Yine böyle sizin gibi bazı hanım arkadaşlarla toplantı yapmak için biz de tesadüfen hale geçmiştik. O zamanlar öyleydi hanımlar, otel odaları falan yeni yeni daha, sizler iyi günlerimize denk geldiniz. Uzatmayalım, hiç sebze halinde bulundunuz mu bilmiyorum, ıssız, gölgelerin ve seslerin ele geçirdiği hangarlar düşünün, bir gece kalsanız altınıza sıçarsınız. Hangardan içeri adımi-

mızı attığımızda bu Keskin, otuz beş dakikada dört posta kaydığı bir orospunun gırtlığında, marul ayıkladığı paslı pazarcı bıçağını deniyordu. Kendini kaybetmişti zavallı Keskin. Bıçak kadına hiçbir zaman girmedi, fakat artık bıçaktan mı yoksa Keskin'in bacak arasındaki bostan patlıcanından mı bilmem, kadının o geceden sonra şaşı olduğunu anlattılar."

Bu hikâyeden büyük zevk aldığı anlaşılıyordu pezevenk Mühendis'in. "O gece uhrevi bir sesin kendisine, kadını öldür, diye seslendiğini duymuş, ne olduğunu bile anlayamadan pazarcı bıçağına sarılmış cahil çocuk. Kadını öldür. Hikâyenin sizi ilgilendiren kısmı burası hanımlar," yanına oturduğu kızın yanağına bir buse kondurdu, "kadını," bir buse daha, "öldür. Anlaştık mı tatlım."

Ayağa fırladı, altmış dokuz kilo ağırlığına ve yüz doksan üç santimlik cüssesine hiç yakışmayan çevik hareketlerle sağa sola manasızca hamle yaptı. Delirmiş iş adamları gibi görünüyordu ya da delirmemiş iş adamları gibi, her neyse.

"Özetle bayanlar, sizi buraya getirmek hiç kolay olmadı. Yoldu, konaklamaydı, rüşvetiydi, izin kâğıtlarıydı, beş para etmez adamlarla samimi muhabbetlerdi derken, basbayağı bir tur şirketi kadar masrafa girdim. Çalışma zamanı kızlar, iş zamanı. Bu kadar borcun altından kalkmak için geceli gündüzlü çalışacaksınız. Bizde borç namustur." Döndü, Yusuf'a sırtarak göz kırptı. "Göreyim sizi."

Derken beklenmedik bir şey oldu, Katya ayağa kalk-

tı. Katya öyle güzel ayağa kalktı ki, Mühendis odaya er-
guvan polenleri dolmuş gibi hapşırık nöbetine tutuldu.
Korkuyu yendiğinden falan değil, korkuyu unuttuğun-
dan belki, asla örnek olamayacak bir kararla, içgüdü-
lerinin yönlendirmesiyle kalktı ayağa Katya. Hapşırık
nöbeti büsbütün geçmese de hafiflediğinde geldi kızın
karşısında dikildi Mühendis. Burnunun berbat kaşıntı-
sını gidermek için burun deliklerine kâğıt havlulardan
yaptığı ince ruloları tıkiyordu.

“Bakın, aferin sana Katya, gördünüz mü nasıl da an-
ladı beni, aferin kızıma...” İğrenç pençesini Katya’nın
usta bir arının elinden çıkma yanağına uzattı şap şap
vurmak için, kızı tebrik edecekti aklınca. Katya başını
hesapsız bir şekilde hafifçe yana kaçırdı. Pezevenk bunu
beklemiyordu. O ceylan endam, patilerinin üzerinde
şöyle bir yaylandı, belki ancak şanslı olanların canlı sey-
redebildiği Katarina Witt’in, evet sadece onun altından
kalkabileceği atletik bir hareketle balkon kapısına yönel-
di. Odadakiler ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu,
herkes şaşkınlıkla donup kalmıştı. Katya balkon kapısı-
nı açtı. Geri dönüp dünyanın en güzel kaşlarını bir mi-
lim kadar havaya kaldırdı, dünyanın en güzel gözleriyle
odadaki diğer sermayelere baktı ve tereddüt bile etme-
den dünyanın en güzel vücudunu İstanbul’un en sahip-
siz caddesine bırakıverdi.

Kızlar feryat ederek ayağa fırladılar. Yusuf, kızların
Katya’nın peşinden gitmelerini önlemek için harekete
geçti. Mühendis donup kalmıştı. Burnuna tikiştirdiği kâ-
ğıt havlu parçalarıyla çok çaresiz görünüyordu. Bir tek

Keskin her zamanki soğukkanlılığıyla odadan çıktı ve doğruca aşağı koştı. Çulsuzun biri Katya'yı takılı kaldığı iplerden kurtarmış bir taksiye biniyordu. Taksinin plakasını ve çulsuzun tipini iyice belleğine kazıdıktan sonra hızla odaya koştı. İçeri girdi, sırtını kapıya yasladı ve odadaki keşmekeşe boş verip cebinden çıkardığı pazarcı bıçağıyla tırnaklarını düzeltmeye koyuldu.

tedirgin kitaplar

suat duman
rakun

Gündüzler tekdüzedir, ya gece?
Geceyi kimse planlayamaz.
Macera arıyorsan kendin bilirsin
ama yıldız ışığına güvenilmez
mesela. Kent ışıkları hele kahve
falı gibidir, ne gösterirse tersi
çıkarsın. Tek bir uzun zamanda, aynı
anda olup biter her şey, bitmezse
de bitmez, alacakaranlığın olayı
budur zaten.

Sıradan taksi şoförü Can,
eline tutuşturulan bir Picasso
rulosuya evine döndüğünde
başına geleceklerin farkında
bile değildir. Koltuğunuza
kurulun ve İstanbul'un altını
üstüne getirecek bir karpışmanın
hikâyesine hazırlanın.

Rakun, gittikçe renklen
Suat Duman romanlarının
en heyecanlı halkası...

18 TL KDV Dahil

ISBN 978-605-9315-82-1

alakarga.com.tr

alakargayayinevi

alakargakitap

alakarga_yayinlari